JEFFREY ARCHER

NICI UN BAN ÎN PLUS, NICI UN BAN ÎN MINUS

Un milion de dolari - atît a cîștigat Harvey Metcalfe, rege pe viață al afacerilor tenebroase, promițînd comori și lux. Peste noapte, patru oameni - moștenitorul unui conte, un medic din Harley Street, un negustor cu obiecte de artă din Bond Street și un profesor de la Oxford - rămîn fără un ban în buzunare. Însă, de această dată, Harvey și-a ales greșit victimele.

NICI UN BAN ÎN PLUS, NICI UN BAN ÎN MINUS

Hotărîți să-și facă dreptate, păgubiții îl urmăresc neobosiți, din cazinourile de la Monte Carlo și pînă la ghișeele de pariuri de la Ascot, ori pe pajiștile de la Oxford. Planul lor e simplu : să-l păcălească pe escroc cu exact aceeași sumă pe care au pierdut-o. Pînă la ultimul bănuț.

"Este, probabil, cel mai mare povestitor al epocii noastre"

The Mail on Sunday

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-14-5

Jeffrey Archer este maestru în arta povestirii, autor a şase romane, toate devenite succese internaţionale.

NOT A PENNY MORE, NOT A PENNY LESS a fost prima lui carte, care a obţinut neîntârziat renume. A urmat impresionantul thriller SHALL WE TELL THE PRESIDENT ?, apoi bestseller-ul KANE AND ABEL. Prima lui colecţie de povestiri se intitulează A QUIVER FULL OF ARROWS, căreia i-a urmat romanul THE PRODIGUAL DAUGHTER, superbă completare a Cărţii KANE AND ABEL. FIRST AMONG EQUALS a fost considerată de revista The Scotsman cea mai bună cronică despre parlament şi despre viaţa politică în general, de la Throllope încoace. Acesteia i-a succedat pătrunzătorul roman A MATTER OF HONOUR. Ultima lui colecţie de nuvele se numeşte A TWIST ÎN THE TALE.

Jeffrey Archer s-a născut în anul 1940. Şi-a efectuat studiile la Oxford. A devenit cel mai tânăr membru al Camerei Comunelor, câştigând alegerile la Louth, în 1969. A scris primul său roman, NOT A PENNY MORE, NOT A PENNY LESS în anul 1974. Din septembrie 1985 şi până în octombrie 1986, a fost vicepreşedinte al Partidului Conservator.

Jeffrey Archer este însurat, are doi copii.

Locuieşte la Londra şi la Cambridge.

JEFFREY ARCHER

ÎN PLUS,

ÎN MINUS

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

JEFFREY ARCHER
Not a Penny More, Not a Penny Less

Traducere din limba engleză
LIDIA IONESCU

Ediţia I

Coperta
DONE STAN

Martie 1994

ISBN 973-9164-14-5

Prolog

— Jörg, vor sosi şapte milioane de dolari de la Creditul Parizian în contul nr. 2, astăzi la optsprezece, ora Europei Centrale. Plasează-i în bănci cât mai sigure şi în titluri comerciale triplu „A". Dacă nu reuşeşti, investeşte-i peste noapte pe piaţa eurodolarului. Ai înţeles?

— Da, Harvey.

— Depune un milion în Banco do Minas Gerais din Rio de Janeiro, pe numele lui Silverman şi Elliott şi anulează împrumutul condiţionat de la Banca Barclays din Lombard Street. Ai înţeles?

— Da, Harvey.

— Cumpără aur până în zece milioane de dolari, apoi opreşte-te şi aşteaptă alte instrucţiuni. Încearcă să cumperi la preţ coborât şi nu te grăbi, ai răbdare. Ai înţeles?

— Da, Harvey.

Harvey Metcalfe îşi dădu seama că ultima instrucţiune nu era necesară. Jörg Birrer era unul dintre cei mai conservatori bancheri din Zürich şi, ceea ce era şi mai important pentru Harvey, în ultimii douăzeci şi cinci de ani se dovedise a fi unul dintre cei mai abili.

— Poţi să te întâlneşti cu mine la Wimbledon, marţi 25 iunie, la ora două, în tribuna centrală, la locul meu obişnuit, în loja acţionarilor?

— Da, Harvey.

Se auzi ţăcănitul telefonului pus în furcă. Harvey nu spunea niciodată „la revedere". Nu cunoscuse nicicând formulele de politeţe şi era prea târziu acum să le mai înveţe. Ridică din nou telefonul şi formă cele şapte numere care îl puneau în legătură cu Lincoln Trust din Boston. Ceru să vorbească cu secretara sa.

— Domnişoara Fish?

— Da, domnule.

— Scoate fişa pentru Prospecta Oil şi distruge-o. Distruge şi orice corespondenţă legată de ea şi nu lăsa absolut nici o urmă. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Telefonul ţăcăni din nou. Harvey Metcalfe dăduse ordine similare de trei ori în ultimii douăzeci şi cinci de ani şi domnişoara Fish ştia că nu trebuie să-i mai pună întrebări.

Harvey respiră adânc, scoase un suspin, o izbucnire silenţioasă de triumf. Averea lui se ridica la cel puţin douăzeci şi cinci de milioane de dolari şi nimic nu-l mai putea opri. Deschise o sticlă de şampanie Krug din 1964, importată de la Hedges şi Butler, din Londra. O sorbi încet şi aprinse o Romeo y Julieta Churchill, din cele pe care i

le aducea lunar, prin contrabandă, din Cuba, în cutii de două sute cincizeci de bucăţi, un emigrant italian. Se aşeză mai comod în scaun, ca pentru o mică sărbătorire. La Boston, Massachusetts, era douăsprezece şi douăzeci, aproape ora prânzului.

În Harley Street, Bond Street, King's Road şi în Colegiul Magdalen din Oxford, era ora optsprezece douăzeci. Patru bărbaţi, care nu se cunoşteau între ei, controlau preţul de pe piaţă al acţiunilor Prospecta Oil, în ultima ediţie a ziarului *Evening Standard* din Londra. Era trei lire şaptezeci. Toţi patru erau oameni cu stare, care aşteptau să-şi consolideze carierele în care avuseseră deja succes.

A doua zi aveau să se trezească fără nici un ban.

1

A face un milion de dolari în mod legal a fost întotdeauna greu. A face un milion de dolari în mod ilegal a fost întotdeauna ceva mai uşor. A păstra milionul după ce l-ai făcut este probabil cel mai dificil dintre toate. Henryk Metelski era unul dintre acei rari oameni care reuşise să le realizeze pe toate trei. Chiar dacă milionul făcut legal venise după milionul făcut ilegal, Metelski era tot cu o aruncătură de băţ în fruntea celorlalţi: reuşise să păstreze totul.

Henryk Metelski se născuse în partea de jos a cartierului East End din New York, la 17 mai 1909, într-o cameră mică unde mai dormeau alţi patru copii. Crescu în timpul marii crize economice, cu credinţa în Dumnezeu şi într-o singură masă pe zi. Părinţii lui erau din Varşovia şi emigraseră din Polonia la sfârşitul secolului. Tatăl lui Henryk era brutar de meserie şi îşi găsise uşor o slujbă la New York, unde mulţi emigranţi polonezi se specializaseră în a face pâine neagră de secară şi a deschide mici restaurante pentru concetăţenii lor. Amândoi părinţii ar fi dorit ca Henryk să aibă succese la învăţătură, dar nu-i fusese scris să fie elev de frunte la liceul pe care îl urma. Talentul cu care îl înzestrase natura îl îndrepta în altă direcţie. Băiat şiret şi inteligent, îi stârnea mai mult interes comerţul cu ţigări şi alcool care se desfăşura clandestin în şcoală, decât poveştile despre revoluţia americană şi clopotul libertăţii. Henryk nu a crezut nici o clipă că lucrurile cele mai bune din viaţă pot fi obţinute gratuit, iar goana după bani şi putere îi era la fel de firească cum e goana pisicii după şoarece.

Pe când Henryk era un tânăr de paisprezece ani, înfloritor şi cu

coşuri, tatăl său muri de ceea ce se ştie astăzi că este cancer. Mama sa nu supravieţui soţului decât câteva luni, lăsând cinci copii să se descurce singuri. Henryk, ca şi ceilalţi patru, ar fi trebuit să meargă la orfelinatul de sector, dar la mijlocul anilor douăzeci nu era dificil pentru un băiat să dispară în New York, deşi era mai greu să supravieţuiască. Henryk deveni un maestru al supravieţuirii, o şcoală care se dovedi mai târziu în viaţă să fie foarte folositoare. Hoinărea în East End pe străzile din partea de jos, cu cureaua strînsă şi ochii larg deschişi, lustruind uneori ghete, spălând alteori vase, căutând neostenit o intrare în labirintul în centrul căruia se aflau bogăţia şi prestigiul. Prima lui ocazie apăru când Jan Pelnik, băiatul cu care împărţea camera, mesager la bursa din New York, fu nevoit să-şi întrerupă temporar activitatea din cauza unui cârnat garnisit cu salmonela. Henryk, însărcinat să anunţe pe şeful mesagerilor de înbolnăvirea prietenului său, ridică intoxicaţia alimentară la rang de tuberculoză şi reuşi să obţină locul astfel eliberat. Schimbă apoi camera, se îmbrăcă într-o uniformă nouă, pierdu un prieten şi obţinu o slujbă.

În cea mai mare parte din mesajele pe care le ducea Henryk, la începutul anilor douăzeci, scria „Cumpără". Multe din aceste mesaje erau puse în practică imediat, deoarece era o perioadă de mare avânt economic. Băiatul vedea cum nişte oameni neînzestraţi cu deosebită abilitate făceau avere, în timp ce el rămânea nimic mai mult decât un observator. Instinctul său îl îndrepta spre acele persoane care făceau mai mulţi bani într-o săptămână la bursă, decât putea el spera să obţină, din salariu, tot restul vieţii.

Se strădui să înveţe cât mai bine felul cum funcţiona bursa. Trăgea cu urechea la convorbiri particulare, deschidea scrisori sigilate şi afla ce rapoarte confidenţiale ale companiilor să studieze. La vârsta de optsprezece ani avea patru ani de experienţă în Wall Street, patru ani pe care majoritatea băieţilor care lucrau ca mesageri i-ar fi petrecut cutreierând sălile aglomerate, ducând bileţele roşii de la unii la alţii, patru ani care pentru Henryk Metelski au fost echivalenţii unei diplome de la Şcoala de Ştiinţe Economice din Harvard. Nu avea cum să ştie că într-o bună zi va ţine el însuşi cursuri la acel distins institut.

Într-o dimineaţă de iulie, în 1927, ducând o scrisoare din partea binecunoscutei agenţii de bursă Halgarten & Co., se abătu ca de obicei pe la toaletă. Îşi crease un sistem conform căruia se închidea într-o cabină, studia mesajul pe care îl avea de dus, hotăra dacă informaţia avea vreo valoare pentru el şi în caz afirmativ telefona imediat lui Witold Gronowich, un bătrân polonez care avea o mică firmă de asigurare pentru concetăţenii săi. Henryk reuşea astfel să-şi sporească

câştigul săptămânal cu încă douăzeci până la douăzeci şi cinci de dolari, obţinuţi pentru informaţiile secrete pe care i le procura. Gronowich, deşi nu era el însuşi cel care plasa sume mari de bani pe piaţă, nu lăsă niciodată să-i scape numele tânărului informator.

Stând pe scaunul WC-ului, Henryk îşi dădu seama că de data aceasta citea un mesaj de o importanţă considerabilă. Guvernatorul statului Texas era pe punctul de a da companiei Standard Oil permisiunea de a perfecta instalarea unei conducte de petrol din Chicago până în Mexic, celelalte organisme publice implicate fiind deja de acord cu această propunere. Pe piaţă se ştia că Standard Oil încerca de aproape un an să obţină aprobarea definitivă, dar opinia generală era că guvernatorul i-o va refuza. Mesajul trebuia transmis imediat, personal, agentului de bursă al lui John D. Rockefeller, Tucker Anthony. Aprobarea de a construi conducta urma să pună la îndemâna tuturor statelor din nord o sursă de petrol disponibilă şi aceasta nu putea să însemne decât sporirea profitului. Henryk vedea limpede că acţiunile companiei Standard Oil urmau să crească pe piaţă în mod constant, o dată ce ştirea va deveni publică, cu atât mai mult cu cât ea avea deja sub control nouăzeci la sută din rafinăriile americane.

În circumstanţe normale, Henryk ar fi transmis aceste informaţii direct domnului Gronowich şi chiar era pe punctul să facă astfel, când observă că unui bărbat destul de corpolent, care pleca şi el din toaletă, îi scăpă jos o foaie de hârtie. Cum nu mai era nimeni altcineva de faţă, Henryk ridică hârtia şi se întoarse în cabină, gândindu-se că, în cel mai bun caz, avea să-i cadă în mână încă o informaţie. De fapt era un cec de cincizeci de mii de dolari, care urma să fie încasat de o doamnă Rose Rennick.

Mintea lui Henryk începu să lucreze cu rapiditate şi eficienţă. Plecă în grabă mare din toaletă şi nu peste mult timp se afla din nou în Wall Street. Intră într-o mică cafenea de pe Rector Street şi se aşeză la o masă sub pretext că bea o Coca-Cola, dar de fapt ticluindu-şi cu grijă planul. Porni apoi să şi-l pună în practică.

Mai întâi, încasă cecul la o filială a băncii Morgan din partea de sud-vest al Wall Street-ului, ştiind că în uniforma lui elegantă de mesager al bursei va trece uşor drept curierul unei firme respectabile. Se întoarse apoi la bursă şi îşi procură de la un agent de la parter două mii cinci sute de acţiuni Standard Oil, la preţul de nouăsprezece dolari şi şapte optimi, rămânându-i o sută douăzeci şi şase de dolari şi şaizeci şi unu de cenţi, după plata taxelor agenţiei. Depuse cei o sută douăzeci şi şase de dolari şi şaizeci şi unu de cenţi într-un cont curent la Banca Morgan. Apoi, aşteptând cu sufletul la gură anunţul din biroul

guvernatorului, începu activitatea unei zile obişnuite, prea preocupat de Standard Oil ca să se mai abată pe la vreo toaletă cu scrisorile pe care le avea de dus.

Nu veni nici un anunţ. Henryk nu avea de unde să ştie că ştirea nu era dată publicităţii până la închiderea oficială a bursei, la ora cincisprezece, ca să dea timp guvernatorului să cumpere el însuşi atâtea acţiuni pe câte reuşea să pună mâna lui lacomă. Henryk se întoarse acasă în noaptea aceea înnebunit de teama că a făcut o greşeală îngrozitoare. Se şi vedea pierzându-şi slujba şi tot ceea ce agonisise în ultimii patru ani. Ba poate avea să sfârşească chiar la închisoare.

Nu fu în stare să închidă un ochi toată noaptea, cuprins de o agitaţie din ce în ce mai mare, în mica lui cameră cu geamul deschis, dar fără aer. Pe la ora unu nu mai putu să îndure nesiguranţa, sări din pat, se bărbieri, se îmbrăcă şi luă metroul spre Gara Centrală. De acolo se duse pe jos în Times Square unde, cu mâinile tremurătoare, cumpără prima ediţie din *Wall Street Journal*. În prima clipă nu percepu ştirea, deşi ţipa spre el cu litere de o şchioapă: GUVERNATORUL ACORDĂ LUI ROCKEFELLER DREPTUL DE A INSTALA CONDUCTA.

Şi ceva mai jos: SE PREVEDE O MARE CREŞTERE A NUMĂRULUI CERERILOR DE ACŢIUNI STANDARD OIL.

Ameţit, Henryk se duse la cea mai apropiată braserie deschisă toată noaptea, în partea de vest a Străzii 42, şi îşi comandă un hamburger mare cu cartofi prăjiţi, peste care turnă sos picant. Începu să mestece ca un om care serveşte ultimul dejun înainte de a înfrunta scaunul electric, şi nu primul după ce a păşit pe calea averii. Citi toate amănuntele loviturii date de Rockefeller în articolul care se întindea din pagina întâi până în pagina a paisprezecea; la ora patru cumpărase primele trei ediţii ale ziarului *New York Times* şi primele două ediţii din *Herald Tribune*. Articolul de bază era acelaşi. Henryk se grăbi spre casă, ameţit şi încântat; îşi puse uniforma. Ajunse la bursă la ora opt şi îşi desfăşură activitatea zilnică gândindu-se cum să-şi ducă planul mai departe.

La ora când bursa se deschise în mod oficial, Henryk merse la Banca Morgan şi ceru un împrumut de cincizeci de mii de dolari dând drept garanţie cele două mii cinci sute de acţiuni Standard Oil, care valorau la deschiderea bursei din dimineaţa aceea douăzeci şi unu de dolari şi o pătrime. Depuse împrumutul în contul său curent şi ceru băncii să-i elibereze un cec pe numele doamnei Rose Rennick. Plecă de la bancă şi căută în cartea de telefoane adresa şi numărul binefăcătoarei lui fără voie.

Doamna Rennick, o văduvă care trăia din veniturile aduse de investiţiile răposatului ei soţ, locuia într-un mic apartament de pe Strada 62, despre care Henryk ştia că este una din cele mai selecte zone din New York. Telefonul pe care îl primi de la Henryk Metelski care o ruga să-l întâlnească pentru o problemă personală foarte urgentă o miră, dar, când, la sfârşit, îl auzi că menţionează numele agenţiei Halgarten & Co., mai pierdu din neîncredere şi căzură de acord să se întâlnească la ora şaisprezece, în aceeaşi după-amiază, la Waldorf-Astoria.

Henryk nu mai intrase niciodată în Waldorf-Astoria, dar după patru ani petrecuţi la bursă erau puţine hotelurile şi restaurantele importante despre care să nu fi auzit vorbindu-se. Îşi dădu seama că era mai firesc ca doamna Rennick să ia ceaiul cu el într-un loc public, decât să primească în apartamentul ei un om care se chema Henryk Metelski, cu atât mai mult cu cât accentul său polonez era mai pronunţat la telefon decât stând faţă în faţă cu interlocutorul.

Aşteptând în holul cu covor gros al hotelului Waldorf, Henryk se ruşină de simplitatea lui vestimentară. Închipuindu-şi că toată lumea îl priveşte, îşi îngropă silueta scundă şi dolofană într-un scaun elegant din camera Jefferson. Şi alţi clienţi ai hotelului erau la fel de rotofei, dar Henryk avea convingerea că nu cartofii prăjiţi, ci mai probabil *Pomme de Terre Maître d'Hôtel* le provocase obezitatea. Dorind zadarnic să-şi fi pus mai puţină cremă pe părul negru şi ondulat şi mai multă pe pantofii cu tocul jos, îşi scărpina nervos un coş iritat din colţul gurii şi aştepta. Costumul său, în care se simţea atât de sigur de sine şi atât de prosper printre prieteni, era lucios, strâmt, ieftin şi ţipător. Nu se potrivea cu decorul şi, cu atât mai puţin cu clienţii hotelului; simţindu-se nelalocul lui pentru prima oară în viaţă, luă un exemplar al ziarului *New Yorker,* se ascunse în spatele lui şi se rugă ca doamna Rennick să sosească cât mai curând. Chelnerii se foiau respectuoşi pe lângă mesele bine garnisite, ignorându-l pe Henryk cu îngâmfare instinctivă. Unul, observă el, nu făcea altceva decât să dea târcoale sălii de ceai, oferind cu delicateţe bucăţi de zahăr pe care le ţinea cu un cleştişor de argint în mâna înmănuşată. Henryk fu teribil de impresionat.

Rose Rennick sosi la câteva minute după ora patru, întovărăşită de doi căţei şi purtând o pălărie mare şi extravagantă. Henryk se gândi că arată de peste şaizeci de ani, că este prea grasă, prea fardată şi prea pretenţios îmbrăcată, dar avea un zâmbet cald şi părea să cunoască pe toată lumea, aşa cum trecea de la masă la masă, vorbind cu obişnuiţii hotelului Waldorf-Astoria. În cele din urmă, ajungând la masa pe care în mod corect o bănuise că este a lui Henryk, fu destul de surprinsă,

nu numai pentru că-l vedea îmbrăcat atât de ciudat, dar şi pentru că părea chiar mai tânăr decât cei optsprezece ani pe care îi avea.

Doamna Rennick comandă ceai, în timp ce Henryk îi debita povestea lui bine ticluită: se făcuse din nefericire o greşeală cu cecul ei, care fusese creditat în mod greşit de la bursă la firma lui, cu o zi în urmă. Şeful său i-a ordonat să restituie cecul imediat şi să transmită regretul său pentru nefericita eroare. Apoi Henryk îi înmână cecul de cincizeci de mii de dolari şi adăugă că îşi va pierde slujba dacă va insista să meargă cu cercetările mai departe, deoarece el este unicul vinovat de greşeală. Doamna Rennick fusese informată de dispariţia cecului numai în dimineaţa respectivă şi nu ştia că a şi fost încasat, deoarece avea să dureze câteva zile până când i se va controla contul. Îngrijorarea absolut sinceră a lui Henryk, când îi dădea bâlbâindu-se explicaţiile, ar fi convins şi pe cineva mai bun cunoscător al firii omeneşti decât doamna Rennick. Fu imediat de acord să facă uitată întâmplarea, perfect satisfăcută că şi-a recăpătat banii. Cum erau sub forma unui cec eliberat de Banca Morgan, nu pierduse nimic. Henryk scoase un suspin de uşurare şi pentru prima oară în ziua aceea se relaxă şi începu să se distreze. Chemă chiar chelnerul care oferea zahăr cu cleştişorul de argint.

După ce trecu o bună bucata de timp, Henryk se scuză, explicând că trebuie să se întoarcă la lucru, mulţumi doamnei Rennick pentru înţelegere, achită nota şi plecă. În stradă, începu să fluiere de uşurare. Cămaşa lui nouă era leoarcă de sudoare (doamna Rennick ar fi numit-o transpiraţie), dar era afară, la aer, şi putea să respire din nou în voie. Prima lui mare operaţiune fusese un succes.

Se opri pe Park Avenue, amuzat că locul confruntării sale cu doamna Rennick fusese Waldorf, tocmai hotelul în care John D. Rockefeller, preşedintele companiei Standard Oil, avea un apartament. Henryk venise pe jos şi folosise intrarea principală, în timp ce domnul Rockefeller sosise mai devreme cu metroul şi se retrăsese în apartamentul său personal din turnul hotelului Waldorf. Deşi numai puţini newyorkezi erau la curent, Rockefeller îşi construise staţia lui personală la cincizeci de picioare sub hotel, ca să nu mai aibă de străbătut cele opt blocuri izolate până la Grand Central Station, căci nu mai era nici o oprire de acolo până la Strada 125. (Staţia există şi astăzi, dar, cum nici un Rockefeller nu mai locuieşte la Waldorf-Astoria, trenul nu mai opreşte aici). În timp ce Henryk se justifica pentru cei cincizeci de mii de dolari ai săi faţă de doamna Rennick, Rockefeller discuta o investiţie de cinci milioane de dolari cu Andrew W. Mellon, secretarul ministrului de finanţe, Coolidge, cu cincizeci şi şapte de etaje mai sus.

În dimineaţa următoare, Henryk veni ca de obicei la lucru. Ştia că nu are decât cinci zile de graţie ca să-şi vândă acţiunile şi să-şi plătească datoria la Banca Morgan şi la agentul de bursă, deoarece un credit la bursa de acţiuni din New York durează cinci zile lucrătoare sau şapte calendaristice. În ultima zi a creditului, acţiunile se urcaseră la douăzeci şi trei de dolari şi o pătrime. Le vându cu douăzeci şi trei şi o optime, plăti suma de patruzeci şi nouă de mii şase sute douăzeci şi cinci de dolari cu care îşi depăşise contul din bancă şi, după toate cheltuielile, realiză un profit de şapte mii patru sute nouăzeci de dolari, pe care îl depozită la aceeaşi bancă.

În următorii trei ani, Henryk încetă să-l mai sune pe domnul Gronowich, gândindu-se să acţioneze pe cont propriu; la început investi sume mici, care deveniră din ce în ce mai mari pe măsură ce câştiga experienţă şi încredere. Timpurile tot mai erau bune şi, deşi nu avea întotdeauna profit, învăţase să acţioneze şi când cursul acţiunilor la bursă era eventual în scădere şi când, aşa cum se întâmpla mai des, era în creştere. Când acţiunile scădeau, sistemul său era să speculeze fără acoperire, ceea ce în lumea afaceriştilor nu era considerat perfect etic. Curând deveni as în arta de a vinde acţiuni pe care nu le poseda, aşteptând să le scadă ulterior preţul. Instinctul său pentru afaceri evoluă tot atât de repede ca gustul pentru haine, iar viclenia învăţată în străzile lăturalnice din East End îi fu de folos. Henryk descoperi în curând că întreaga lume este o junglă, doar că uneori leii şi tigrii erau îmbrăcaţi în costume.

Când bursa se prăbuşi în 1929, Henryk îşi transformase cei şapte mii patru sute nouăzeci de dolari ai săi în bunuri curente în valoare de cincizeci şi unu de mii de dolari. Vânzând toate acţiunile pe care le poseda a doua zi după ce preşedintele agenţiei Halgarten & Co. sărise pe o fereastră a bursei, Henryk dovedi că a priceput mesajul. Cu venitul lui nou obţinut, se mutase într-un apartament elegant din Brooklyn şi îşi cumpărase un automobil Stutz, roşu, destul de ostentativ. Henryk îşi dădu seama curând că venise pe lume cu trei inconveniente majore: numele, originea şi lipsa de bani. Problema banilor era în curs de a se rezolva de la sine şi venise timpul să le şteargă şi pe celelalte două. În acest scop făcuse o cerere să-şi schimbe numele, prin decizie judecătorească, în Harvey David Metcalfe. Când cererea îi fu acceptată, rupse orice legătură cu vechii prieteni din comunitatea poloneză şi în mai 1930 îşi luă majoratul cu un nume nou, un mediu social nou şi bani foarte noi.

Ceva mai târziu, în acelaşi an, la un meci de fotbal, îl întâlni pentru prima oară pe Roger Sharpley şi descoperi că şi cei bogaţi au problemele lor. Sharpley, un tânăr din Boston, moştenise

întreprinderea tatălui său, specializată în import de whisky şi export de blănuri. Educat la Choate şi apoi la Colegiul Dartmouth, Sharpley avea siguranţa de sine şi farmecul celor din Boston, atât de frecvent invidiate de concetăţenii lor. Era înalt şi blond, arăta ca un urmaş al vikingilor şi cu aerul său de armator talentat părea că obţine totul foarte uşor, în special femeile. Era din toate punctele de vedere în contrast absolut cu Harvey. Deşi se aflau la doi poli opuşi, contrastul avea efectul unui magnet şi-i atrăgea unul spre celălalt.

Singura ambiţie pe care Roger o avea în viaţă era să devină ofiţer de marină, dar după absolvirea colegiului fusese nevoit să se întoarcă la întreprinderea familiei, din cauza sănătăţii şubrede a tatălui său. Nu apucase să lucreze decât câteva luni, când tatăl său muri. Lui Roger i-ar fi plăcut să vândă compania Sharpley şi Fiul primului solicitant, dar tatăl său lăsase un codicil în testament prin care, dacă firma era vândută înainte de ziua în care Roger împlinea patruzeci de ani (aceasta fiind ultima zi în care te mai poţi înrola în marina Statelor Unite), banii obţinuţi prin vânzare urmau să fie împărţiţi în mod egal celorlalţi membri ai familiei.

Harvey se gândi îndelung la problema pe care o avea Roger şi după două lungi şedinţe cu un avocat iscusit din New York îi sugeră următoarea soluţie: Harvey va cumpăra patruzeci şi nouă la sută din firma Sharpley şi Fiul, plătind o sută de mii de dolari, plus primii douăzeci de mii de dolari din profit în fiecare an. La vârsta de patruzeci de ani, Roger va renunţa la restul de cincizeci şi unu la sută, pentru alţi o sută de mii de dolari. Consiliul va fi alcătuit din trei membri: Harvey, Roger şi o altă persoană numită de Harvey, controlul fiind astfel complet în mâna lui. În ceea ce îl privea pe Harvey, Roger putea să se înroleze în marină. Trebuia doar să fie prezent la adunarea anuală a acţionarilor.

Roger nu mai putea de bucurie. Nu consultă pe nimeni de la firmă, ştiind că toţi vor încerca să-l convingă să nu accepte. Harvey contase pe acest lucru, deoarece îşi evaluase cu grijă prada. Roger nu stătu pe gânduri decât câteva zile înainte de a accepta ca actele să fie făcute la New York, destul de departe de Boston, ca să fie sigur că cei de la firmă nu ştiu ce se petrece. Între timp, Harvey se întoarse la Banca Morgan, unde acum era considerat ca un om cu viitor. Cum băncile acţionează cu gândul la viitor, directorul acceptă să-l ajute în noul său proiect cu un împrumut de cincizeci de mii de dolari, care adăugat la cei cincizeci de mii de dolari ai săi îi dădeau posibilitatea să cumpere patruzeci şi nouă la sută din Sharpley şi Fiul şi să devină al cincilea preşedinte. Actele au fost semnate la New York, în 28 octombrie 1930.

Roger plecă în grabă spre Newport, în Rhode Island, ca să înceapă cursurile necesare pentru a deveni ofiţer în marina Statelor Unite. Harvey plecă spre Grand Central Station, să prindă trenul spre Boston. Trecuse timpul când făcea pe mesagerul la bursa din New York. Avea douăzeci şi unu de ani şi era preşedintele propriei sale întreprinderi.

Ceea ce majoritatea oamenilor ar fi considerat că este un dezastru, Harvey reuşea să transforme în triumf. Poporul american tot mai suferea de pe urma prohibiţiei şi, deşi Harvey putea oricând exporta blănuri, nu mai putea importa whisky. Acesta era motivul principal pentru care profitul firmei scăzuse în ultima decadă. Dar Harvey descoperi în curând că dând o mică mită care să implice pe primarul oraşului Boston, pe comandantul şef al poliţiei şi oficialităţile vamale de la graniţa canadiană, plus o sumă Mafiei ca să fie sigur că marfa sa ajunge la restaurante şi baruri clandestine, importul de whisky creştea în loc să scadă. Firma Sharpley şi Fiul pierdu personalul respectabil care o servea de mulţi ani şi îl înlocui cu indivizi care se potriveau mai bine cu jungla personală a lui Harvey Metcalfe.

Din 1930 până în 1933, Harvey merse din succes în succes, dar când prohibiţia a fost în cele din urmă abolită de preşedintele Roosevelt, sub presiunea insistentă a poporului, jocul nu mai avu nici un haz. Harvey lăsă compania să-şi continue comerţul cu whisky şi blănuri, în timp ce el se lansă în alte afaceri. În 1933, Sharpley şi Fiul sărbători o sută de ani de activitate. În trei ani, Harvey îşi dublase profitul şi pierduse nouăzeci şi şapte de ani de respectabilitate. Avu nevoie de cinci ani ca să câştige primul său milion şi de încă patru ca să-l dubleze. Atunci hotărî că a venit momentul ca Harvey Metcalfe şi Sharpley şi Fiul să se despartă. În doisprezece ani, din 1930 până în 1942, sporise profitul de la suma de treizeci de mii de dolari la nouă sute zece mii de dolari. Vându compania în ianuarie 1944 pentru suma de şapte milioane de dolari, plăti o sută de mii de dolari văduvei căpitanului Roger Sharpley din marina Statelor Unite şi păstră şase milioane de dolari pentru sine.

Harvey îşi sărbători cea de a treizeci şi cincea zi de naştere cumpărând la Boston, la preţul de patru milioane de dolari, o mică bancă, care nu mergea prea bine, numită Lincoln Trust. Când intrase în posesia ei, banca se lăuda că are un profit de cinci sute de mii de dolari pe an, că ocupă un local prestigios în centrul oraşului Boston şi că are o reputaţie aproape plictisitor de nepătată. Harvey intenţiona să-i schimbe atât reputaţia, cât şi bilanţul. Se bucură că devine preşedintele unei bănci, dar aceasta nu-l determină să devină mai

cinstit. Toate afacerile dubioase din aria oraşului Boston păreau să nu fie străine de Lincoln Trust şi, cu toate că Harvey spori profitul băncii până la două milioane de dolari anual în următorii cinci ani, reputaţia lui personală nu dobândi credibilitate.

Harvey o întâlni pe Arlene Hunter în iarna anului 1949. Era unica fiică a preşedintelui faimoasei First City Bank din Boston. Până atunci Harvey nu dăduse nici o atenţie femeilor. Firea lui întreprinzătoare îl mânase întotdeauna să facă bani şi, deşi considera sexul opus ca un mijloc necesar de relaxare în timpul liber, dacă se gândea mai bine, găsea că femeile sunt o inconvenienţă. Dar cum ajunsese la ceea ce revistele ilustrate numesc vârsta mijlocie şi nu avea un moştenitor căruia să-i lase averea, consideră că a sosit momentul să găsească o soţie care să-i dăruiască un fiu. Aşa cum procedase cu tot ceea ce îşi dorise în viaţă, cumpăni problema cu multă atenţie.

Harvey o întâlnise pentru prima oară pe Arlene când ea avea treizeci şi doi de ani, mai exact când, mergând în marşarier, fata intrase cu maşina în Lincoln-ul său nou-nouţ. Nu putea să existe un contrast mai mare decât între Arlene şi polonezul scurt, gras şi needucat. Avea peste un metru optzeci înălţime, era subţire şi, deşi drăguţă, era lipsită de încredere în sine şi începuse să se teamă că nu se va mai căsători niciodată. Cele mai multe dintre prietenele ei de şcoală ajunseseră la al doilea divorţ şi le părea rău pentru ea. Felul extravagant de a se comporta al lui Harvey era o variaţie binevenită faţă de atitudinea foarte rezervată a părinţilor ei care, simţea ea adesea, purtau vina pentru stângăcia cu care se comporta faţă de bărbaţii de vârsta ei. Nu avusese decât o singură legătură - o nereuşită totală, datorită inocenţei ei absolute -, şi până la apariţia lui Harvey nimeni nu păruse dispus să-i mai ofere o a doua ocazie. Tatăl Arlenei nu-l simpatiza pe Harvey şi nu ţinea secret acest sentiment, ceea ce o făcea să fie şi mai atrasă spre el. Tatăl ei nu fusese de acord cu nici unul dintre bărbaţii cu care se împrietenise, dar de data aceasta avea dreptate. Harvey însă îşi dădea seama că o asociere între First City Bank şi Lincoln Trust nu putea fi decât un beneficiu pe termen lung pentru el şi, având acest gând în minte, hotărî să o cucerească. Arlene nu i se împotrivi prea mult.

Arlene şi Harvey s-au căsătorit în 1951 şi au avut o nuntă de care şi-au amintit mai mult cei absenţi decât cei prezenţi. S-au stabilit în locuinţa lui Harvey din afara oraşului şi la scurt timp Arlene anunţă că este însărcinată. Îi dărui lui Harvey o fiică, la exact un an după căsătorie.

O botezară Rosalie şi deveni centrul atenţiei lui Harvey, singura lui decepţie fiind aceea că, în urma unui prolaps, urmat la scurt timp

de o histerectomie, Arlene nu mai putea să aibă alţi copii. O trimise pe Rosalie la Bennetts, cea mai scumpă şcoală de fete din Washington, după care a fost acceptată să studieze engleza la Vassar. Acest lucru îi făcu plăcere chiar bătrânului Hunter, care ajunsese să-l tolereze pe Harvey şi să-şi adore nepoata. După obţinerea diplomei, Rosalie îşi continuă educaţia la Sorbona, nu înainte de o ceartă zdravănă cu tatăl ei, din cauza genului de prieteni pe care şi-i alegea, în mod special pentru cei cu părul lung care nu voiau să meargă în Vietnam (nu că Harvey ar fi făcut mare lucru în timpul celui de-al doilea război mondial, în afară de faptul că a ştiut să profite de pe urma tuturor articolelor care lipseau de pe piaţă). Punctul culminant sosi când Rosalie îndrăzni să afirme că etica unei persoane nu trebuie judecată după lungimea părului sau vederile sale politice. După plecarea fetei, Harvey îi simţi lipsa, dar refuză să admită acest lucru faţă de Arlene.

Harvey avea trei iubiri în viaţă: prima era Rosalie, a doua, picturile sale şi a treia, orhideele. Prima începuse în clipa în care se născuse fiica sa. A doua era o iubire care evoluase de-a lungul multor ani şi apăruse în modul cel mai ciudat. Un client de la Sharpley şi Fiul, pe punctul de a da faliment, datora o sumă destul de mare firmei. Harvey află cum stau lucrurile şi se duse să-l înfrunte, dar descompunerea începuse şi nu mai era nici o speranţă să scoată banii de la el. Hotărât să nu plece cu mâna goală, Harvey luă singurul bun substanţial al omului, un Renoir evaluat la zece mii de dolari.

Intenţia lui Harvey era să vândă repede tabloul, înainte de a putea fi dovedit că e un creditor preferenţial, dar, cucerit de fineţea tuşei şi de nuanţele delicate de pastel ale picturii, singura lui dorinţă deveni să posede mai multe. Când îşi dădu seama că picturile nu sunt doar o investiţie bună, ci îi şi plac, colecţia şi dragostea lui crescură mână în mână. La începutul anilor şaptezeci, Harvey avea un Manet, doi Monet, un Renoir, doi Picasso, un Pissarro, un Utrillo, un Cézanne, în afară de majoritatea numelor mai puţin cunoscute, şi devenise un bun cunoscător al perioadei impresioniste. Singura dorinţă pe care o mai avea era să posede un Van Gogh şi cu puţin timp în urmă scăpase ocazia de a achiziţiona *L'Hôpital de St. Paul à St. Remy,* de la Galeria Sotheby-Parke Bernet din New York, când doctorul Armand Hammer, de la Occidental Petroleum, îl supralicitase. Suma de un milion două sute de mii de dolari fusese puţin cam prea mult pentru Harvey.

Ceva mai înainte, în 1966, îi scăpase *Mademoiselle Ravoux,* de la Christie, Manson şi Woods, magazin de artă din Londra, când reverendul Theodore Pitcairn, reprezentând Noua Biserică a Domnului, în Bryn Athyn, Pennsylvania, l-a împins mai sus decât voia să liciteze şi nu s-a ales decât cu stimularea dorinţei de a cumpăra.

Domnul a dat şi, cu prilejul acela, Domnul a luat. Deşi nu era apreciat la justa lui valoare în Boston, se ştia printre cunoscătorii de artă că Harvey avea una din cele mai bune colecţii de impresionişti din lume, aproape la fel de preţioasă ca cea a lui Walter Annenberg, ambasadorul preşedintelui Nixon la Londra care, ca şi Harvey, a fost unul dintre puţinii oameni care şi-au adunat o colecţie importantă după al doilea război mondial.

Cea de a treia iubire a lui Harvey era colecţia lui de orhidee, cu care câştigase trei premii la expoziţia de primăvară din Noua Anglie, la Boston, bătându-l astfel de două ori pe bătrânul Hunter, care trecuse pe locul al doilea.

Harvey călătorea acum în Europa o dată pe an. Avea o crescătorie de cai de curse în Kentucky, care mergea foarte bine, şi-i plăcea să-şi vadă caii alergând la Longchamp şi Ascot. Îi mai plăcea să urmărească jocurile de la Wimbledon, considerând că acesta mai este încă cel mai mare campionat de tenis din lume. Îl amuza să facă, în acelaşi timp, şi câteva mici afaceri în Europa, care îi dădeau prilejul să mai depună ceva bani la banca lui elveţiană din Zürich. Nu avea nevoie de un cont într-o bancă din Elveţia, dar îl amuza să joace o mică festă Unchiului Sam.

Deşi Harvey se mai muiase în cursul anilor şi nu mai făcea atâtea afaceri dubioase, nu putea rezista ispitei de a-şi asuma un risc dacă considera că răsplata s-ar putea să fie destul de mare. O astfel de ocazie de aur i se prezentă în 1964, când guvernul Maiestăţii sale lansă invitaţia să se facă cereri pentru acordarea dreptului de explorare şi licenţe de producţie în Marea Nordului. În perioada respectivă nici guvernul britanic, nici funcţionarii de stat implicaţi nu aveau idee despre semnificaţia viitoare a petrolului din Marea Nordului şi despre rolul pe care urma să-l joace în cele din urmă în politica britanică. Dacă guvernul ar fi ştiut că în 1978 arabii vor ţine pistolul îndreptat spre capul restului omenirii şi că în Marea Britanie, în Camera Comunelor, vor fi unsprezece scoţieni naţionalişti membri ai parlamentului, ar fi reacţionat cu siguranţă într-un mod cu totul diferit.

La 13 mai 1964, secretarul de stat al Ministerului de Finanţe prezentă în faţa parlamentului Instrumentul Statutar Nr.708 - Zona Continentală - Petrol. Harvey citi cu deosebit interes acest neobişnuit document, gândindu-se că s-ar putea să fie un mijloc de a realiza o afacere excepţională. Era deosebit de fascinat de paragraful patru al documentului, în care scria: „Persoanele care sunt cetăţeni ai Marii Britanii şi ai coloniilor şi îşi au reşedinţa în Marea Britanie sau sunt

corp constituit înregistrat în Marea Britanie pot face cereri în acord cu acest regulament pentru: (a) o licenţă de producţie sau (b) o licenţă de exploatare".

După ce citi cu atenţie întregul regulament se gândi îndelung. Nu se cerea decât o mică sumă de bani ca să obţii licenţa de producţie şi de exploatare, după cum scria în paragraful şase: „(1) Cu fiecare cerere pentru licenţă de producţie trebuie achitată o taxă de două sute de lire sterline şi o taxă suplimentară de cinci lire sterline pentru fiecare loc, după primele zece pentru care s-a făcut cererea.

(2) Cu fiecare cerere pentru licenţă de exploatare trebuie achitată o taxă de douăzeci de lire sterline."

Lui Harvey nu-i venea să creadă. Cât de uşor era să te foloseşti de o asemenea licenţă pentru a crea impresia unei întreprinderi vaste! Doar cu câteva sute de dolari putea să se alăture unor nume ca Shell, British Petroleum, Total, Gulf şi Occident. Harvey citi şi reciti documentul, nevenindu-i să creadă că guvernul britanic îţi pune la dispoziţie un potenţial atât de mare pentru o investiţie atât de mică. În calea lui nu stătea decât cererea propriu-zisă, un document elaborat şi precis. Harvey nu era cetăţean britanic, nici una din firmele sale nu era britanică şi îşi dădu seama că va avea probleme cu prezentarea. Hotărî că cererea lui va fi susţinută de o bancă britanică şi că va întemeia o companie ai căror directori se vor bucura de încrederea guvernului britanic.

Cu aceste intenţii, la începutul anului 1964, înregistra la Casa Companiilor din Anglia o firmă numită Prospecta Oil, folosindu-se de Malcolm, Bottnick şi Davis drept avocaţi şi de Barclays Bank, care reprezenta deja în Europa banca sa, Lincoln Trust, drept bancher. Lordul Hunnisett deveni preşedintele firmei, iar consiliul ei era format din alte câteva personalităţi distinse, printre care doi foşti membri ai parlamentului care nu fuseseră realeşi la alegerile din 1964, când câştigase Partidul Laburist. Prospecta Oil emise două milioane de acţiuni de zece penny la preţul de o liră sterlină, care fură cumpărate toate pentru Harvey de oamenii săi. Mai depuse şi suma de cinci sute de mii de dolari la filiala din Lombard Street a Băncii Barclays.

Creându-şi astfel frontul de acţiune, Harvey se folosi de lordul Hunnisett ca să înainteze guvernului britanic o cerere de licenţă. Noul guvern laburist, ales în octombrie 1964, nu era mai conştient de semnificaţia petrolului din Marea Nordului decât administraţia conservatoare de mai înainte. Guvernul cerea să i se plătească pentru o licenţă o chirie de douăsprezece mii de lire sterline pe an, pentru primii şase ani, doisprezece şi jumătate la sută taxă pe profit şi o altă taxă pe capitalul obţinut, dar, cum Harvey plănuia să-şi asume el

însuşi profitul şi nu compania, aceasta nu era o problemă.

La 22 mai 1965, Ministerul Finanţelor publică în *London Gazette* numele Prospecta Oil printre cele cincizeci şi două de companii cărora li se acordase licenţa de producţie. La 3 august 1965, Instrumentul Statutar Nr. 1531 alocă ariile de exploatare. Prospecta Oil avea coordonatele 51°, 50', 00" Nord şi 2°, 30', 20" Est, zonă adiacentă cu cea a British Petroleum-ului.

Apoi Harvey aşteptă ca una din companiile care obţinuse dreptul de exploatare în Marea Nordului să descopere petrol. Aşteptarea era de lungă durată, dar el nu avea nici o grabă. Abia în iunie 1970, B.P. reuşi să dea o mare lovitură comercială în cel de al patruzecilea cânp petrolifer în care făceau sondaje. Dar B.P. cheltuise în prealabil peste un miliard de dolari în Marea Nordului, iar Harvey era hotărât să fie unul dintre principalii beneficiari. Se pregătea pentru o altă victorie şi începu să-şi pună în aplicare cea de a doua parte a planului.

La începutul anului 1970, închirie o instalaţie de forare pe care cu multă pompă şi publicitate o remorcă în zona de extracţie a firmei Prospecta Oil. închiriind instalaţia cu clauza de a reînnoi contractul în cazul că va găsi petrol, angajă numărul minim de muncitori permis de regulamentul guvernamental, apoi începu să foreze la o mie opt sute de metri. După efectuarea forajului, concedie toţi angajaţii firmei care fuseseră implicaţi, dar, spuse întreprinderii Reading şi Bates, de la care închiriase instalaţia, că va mai avea nevoie de ea într-un viitor apropiat, deci va continua să plătească chiria.

Harvey dădu apoi drumul pe piaţă acţiunilor Prospecta Oil, într-un număr de câteva mii pe zi, timp de două luni, toate din propria sa rezervă. De câte ori ziariştii din domeniul financiar al presei britanice telefonau să întrebe de ce cresc acţiunile continuu, tânărul funcţionar însărcinat cu relaţiile externe de la biroul din centrul comercial al Londrei al firmei Prospecta Oil răspundea scurt că nu poate oferi nici o relaţie deocamdată, dar că va fi dată o declaraţie de presă într-un viitor apropiat. Unele ziare au pus cap la cap informaţiile şi au ajuns la concluzii exagerate. Ca urmare a manevrei lui Bernie Silverman, şeful executiv al lui Harvey în Marea Britanie, acţiunile creşteau constant, ajungând de la zece penny la două lire. Silverman, cu lunga lui experienţă în genul acesta de operaţiuni, îşi dădea foarte bine seama ce urmăreşte patronul său. Sarcina lui principală era ca nimeni să nu afle că există vreo legătură directă între Metcalfe şi Prospecta Oil.

În ianuarie 1974, acţiunile ajunseseră la trei lire. Harvey simţi că a venit momentul să treacă la a treia parte a planului său, folosind drept ţap ispăşitor noua achiziţie a firmei Prospecta Oil, un tânăr

entuziast care absolvise la Harvard şi se numea David Kesler.

2

David îşi împinse ochelarii pe şaua nasului şi citi din nou anunţul de oferte de serviciu din *Boston Globe,* ca să se asigure că nu visează. Părea făcut la comandă pentru el: „Companie petrolieră cu sediul în Marea Britanie, având o largă activitate în Marea Nordului din Scoţia, caută tânăr cu experienţă în marketing, pentru o funcţie de conducere. Salariul douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an. Locuinţa asigurată. Sediul la Londra. Răspundeţi la căsuţa poştală nr. 217 A."

Ştia că o astfel de slujbă într-o industrie în plină dezvoltare poate oferi şi alte posibilităţi. Acceptarea ei cerea curaj si se întreba dacă se va considera că are suficientă experienţă. Îi veniră în minte cuvintele profesorului său care preda cursul privind activitatea comercială europeană:

— „Dacă va trebui să lucrezi în Marea Britanie, alege, dacă poţi, Marea Nordului. Cu problemele sindicale pe care le au, este singura perspectivă importantă."

David Kesler era un tânăr american slab, bine ras, cu un păr tuns scurt, care s-ar fi potrivit mai bine unui locotenent din infanteria marină, un ten sănătos şi o neabătută seriozitate. David dorea să reuşească în afaceri cu toată fervoarea unui proaspăt absolvent al Şcolii de Studii Economice din Harvard. Petrecuse în total şase ani la Harvard, în primii patru studiind matematica pentru licenţă, iar în ultimii doi documentându-se, de cealaltă parte a râului Charles, la Şcoala de Studii Economice. Proaspăt absolvent, înarmat cu o diplomă de management, căuta un serviciu care să-l răsplătească pentru excepţionala capacitate de muncă pe care ştia că o posedă. Cum nu fusese niciodată un student strălucit, îi invidia pe colegii săi cu înclinaţie naturală pentru ştiinţe, care cunoşteau teoriile economice postkeynesiene ca un copil tabla înmulţirii. David muncise pe brânci timp de şase ani, scoţând nasul din cărţi doar ca să-şi facă exerciţiile zilnice în sala de gimnastică şi, uneori, la sfârşit de săptămână, să privească cum echipa de fotbal sau de baschet apără onoarea Universităţii din Harvard. I-ar fi plăcut să joace şi lui, dar ar fi însemnat să aibă mai puţin timp pentru studiu.

Citi din nou anunţul, apoi scrise o cerere, concepută cu multă grijă, pe care o expedie pe adresa căsuţei poştale. După câteva zile sosi răspunsul, prin care era invitat la o întrevedere, într-un hotel local,

miercurea următoare la ora cincisprezece.

David ajunse la paisprezece patruzeci şi cinci la hotelul Copley, pe Huntington Avenue, cu adrenalina pompându-i zdravăn prin vine. În timp ce era condus într-o mică sală retrasă, îşi repeta în gând sloganul universităţii sale: „Arată ca un englez, gândeşte ca un evreu."

La întrevedere erau trei bărbaţi, care i se prezentară: Silverman, Cooper şi Elliott. Bernie Silverman, un new-yorkez scund, cărunt, cu cravată în carouri şi cu o aureolă de succes, conducea discuţia. Cooper şi Elliott îl priveau pe David în tăcere.

Silverman pierdu mult timp să-i prezinte lui David, într-o formă menită să-l ispitească, originea şi intenţiile viitoare ale companiei. Harvey îl instruise cu grijă pe Silverman, care deţinea volubilitatea necesară celui care urma să fie vârful de lance într-o lovitură dată de Metcalfe.

— Deci, v-am explicat, domnule Kesler. Suntem implicaţi într-una dintre cele mai mari ocazii comerciale din lume, să forăm în căutare de petrol în Marea Nordului din Scoţia. Compania noastră, Prospecta Oil, este susţinută de un grup de bănci americane. Am obţinut licenţa de la guvernul britanic şi avem fondurile necesare. Dar nu banii fac companiile, domnule Kesler, ci oamenii. Nimic mai simplu. Căutăm o persoană gata să lucreze zi şi noapte, să ne ajute să fixăm Prospecta Oil pe harta lumii şi pentru aceasta. Suntem pregătiţi să plătim omului potrivit un salariu mare. Dacă vă vom angaja, veţi lucra la biroul nostru din Londra, ca subaltern al directorului administrativ, domnul Elliott.

— Unde este administraţia centrală a firmei?

— La New York, dar avem filiale la Montreal, San Francisco, Londra, Aberdeen, Paris şi Bruxelles.

— Prospecta Oil mai caută petrol şi în altă parte?

— Pentru moment nu, răspunse Silverman. Cheltuim o groază de bani în Marea Nordului. După succesul avut de British Petroleum, s-a găsit petrol şi pe loturile din jurul nostru. Până în prezent proporţia este cam de unu din cinci, ceea ce este foarte mult în meseria noastră.

— Când aţi dori să se prezinte la serviciu anagajatul care va fi ales?

— Prin ianuarie, după ce va urma un curs guvernamental de management în petrol, spuse Richard Elliott.

Accentul bărbatului subţire şi palid, care era al doilea ca importanţă, părea din Georgia. Cursul guvernamental era o invenţie tipică a lui Harvey Metcalfe: maximum de credibilitate cu minimum de cheltuială.

— Şi apartamentul pus la dispoziţie de firmă unde se găseşte?

întrebă David.

Răspunse Cooper:

— Vei avea unul din apartamentele firmei, în Barbican, la câteva sute de metri de biroul nostru din Londra.

Nu mai avea întrebări. Silverman menţionase totul; părea că ştie exact ce dorea David să afle.

După zece zile, David primi o telegramă prin care era invitat la prânz de Silverman, la Clubul 21 din New York. Când intră în restaurant, văzu o mulţime de feţe binecunoscute la mesele vecine şi simţi că prinde curaj: cel care îl invitase ştia bine ce face. Masa lor se afla într-un mic alcov; oamenii de afaceri preferau ca discuţiile lor să rămână confidenţiale.

Silverman era binevoitor şi relaxat. Lărgi cadrul conversaţiei, vorbind despre lucruri care nu aveau legătură cu subiectul, dar, în cele din urmă, la cafea, îi oferi lui David funcţia de la Londra. David era încântat: douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an şi prilejul de a lucra într-o companie care în mod evident avea un viitor pasionant. Nu avu nici o ezitare când acceptă să-şi înceapă noua activitate la Londra, la 1 ianuarie.

David Kesler nu mai fusese niciodată la Londra: cât de verde era iarba, cât de înguste drumurile şi cât de înconjurate de garduri şi tufişuri erau casele! Păreau oraşe-jucării, comparate cu autostrăzile largi şi automobilele mari din New York. Micul apartament din Barbican era curat şi impersonal şi, aşa cum spusese domnul Cooper, convenabil, căci biroul era doar la câteva sute de metri, pe Threadneedle Street.

Sediul firmei Prospecta Oil era alcătuit din şapte camere situate la un singur nivel al unei case mari din perioada victoriană. Biroul lui Silverman era singurul mai impunător. Exista o mică sală de recepţie, camera unde era telexul, două încăperi pentru secretare, o cameră mare pentru domnul Elliott şi una mică pentru el. David le găsea foarte sărăcăcioase, dar, aşa cum Silverman se grăbi să-l informeze, în centrul comercial al Londrei chiria pe metru pătrat era de trei ori mai mare decât la New York.

Secretara lui Bernie Silverman, Judith Lampson, îl conduse pe David în biroul bine înzestrat al directorului. Silverman şedea într-un scaun mare rotativ, în faţa unui birou masiv, care îl făcea să arate ca un pitic. Alături de el erau patru aparate de telefon, trei albe şi unul roşu. David avea să afle mai târziu că telefonul roşu, care avea un aer impozant, era direct conectat cu un număr din Statele Unite, dar nu descoperi niciodată cu cine.

— Bună dimineaţa, domnule Silverman, cu ce aţi dori să încep

activitatea?

— Bernie, te rog să-mi spui Bernie. Ia loc. Ai observat cum s-a schimbat preţul acţiunilor companiei în ultimele zile?

— O, da, răspunse entuziasmat David. Cu încă jumătate. Au ajuns aproape şase dolari. Presupun că este din cauza noii bănci care ne sprijină şi a succesului pe care l-au avut celelalte companii?

— Nu, spuse Silverman cu voce scăzută, dând impresia că nimeni altul nu trebuie să audă această parte a conversaţiei. Adevărul este că noi am descoperit un zăcământ serios, dar încă nu am hotărât când să anunţăm asta. Găseşti totul aici în raportul geologului. Îi trecu peste masă un document colorat atrăgător.

David întrebă în şoaptă:

— Care sunt pentru moment planurile companiei?

— Vom anunţa descoperirea zăcământului cam peste trei săptămâni, când vom fi siguri de întreaga lui extindere şi capacitate. Vrem să ne punem la punct planul de a face faţă publicităţii şi afluxului rapid de bani. Acţiunile vor trece dincolo de acoperiş, bineînţeles.

— Acţiunile au crescut continuu. Există poate oameni care au şi aflat.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse Silverman. Problema cu fluviul negru este că o dată ce a ieşit din pământ nu-l poţi ascunde.

Silverman râse.

— Este vreun rău dacă intrăm şi noi în acţiune? întrebă David.

— Nu, atâta vreme cât nu dăunează în nici un fel companiei. Anunţă-mă dacă vrea cineva să investească. Nu avem problema informaţiilor secrete aici, în Anglia. Nu se aplică nici una din legile restrictive pe care le avem în America.

— Cât de mult credeţi că vor creşte acţiunile?

Silverman îl privi în ochi şi spuse degajat:

— Douăzeci de dolari.

Reîntors în biroul său, David citi atent raportul geologului pe care i-l dăduse Silverman. Părea într-adevăr că Prospecta Oil dăduse de un zăcământ, dar cât era de extins nu se ştia deocamdată exact. Când termină de citit documentul, privi la ceas şi înjură. Raportul îl absorbise complet. Îl puse în grabă în servietă şi luă un taxi până la gara Paddington, unde ajunse în ultimul moment, ca să mai poată prinde trenul de optsprezece şi cincisprezece. Era invitat să ia cina la Oxford cu un vechi coleg de la Harvard.

În trenul care îl ducea în oraşul universitar, se gândi la Stephen Bradley, cu care fusese prieten în zilele petrecute la Harvard şi care îl ajutase cu generozitate pe el şi pe alţi studenţi la orele de matematică.

Stephen, care era acum cercetător ştiinţific la Colegiul Magdalen, fusese fără îndoială unul dintre cei mai străluciţi studenţi din generaţia lui David. Obţinuse Bursa în memoria lui Kennedy la Harvard şi, mai târziu, în 1970, Premiul Wister pentru matematică, premiul cel mai râvnit la Facultatea de Matematică. Deşi nu consta decât în nişte amărâţi de optzeci de dolari şi o medalie, reputaţia şi ofertele de serviciu pe care ţi le înlesneau îl făceau să fie un concurs foarte sever. Stephen îl câştigase cu o mare uşurinţă şi nimeni nu fu surprins văzând că i se aprobă cererea de a lucra la Oxford. Acum era în al treilea an de cercetări la Magdalen. Lucrarea sa despre algebra booleană apărea în serial în revista *Lucrări ale Societăţii de Matematică* din Londra şi tocmai se anunţase că a fost ales pentru o catedră de matematică la Harvard, *alma mater,* urmând să înceapă cursurile în toamnă.

Trenul de optsprezece şi cincisprezece din Paddington ajunse în Oxford cu o oră mai târziu. Luă un taxi de la gară şi coborî pe New College Lane; ajunse la Colegiul Magdalen la nouăsprezece şi cincisprezece. Unul dintre portarii colegiului îl conduse pe David în încăperile pe care le ocupa Stephen, care erau spaţioase, antice, şi cu o învălmăşeală plăcută de cărţi, perniţe şi stampe. Ce deosebire, faţă de pereţii antiseptici de la Harvard, gândi David. Stephen veni să-l întânpine. Părea că nu s-a schimbat deloc. Costumul îi atârna pe trupul înalt şi deşelat; nici un croitor nu l-ar fi folosit ca manechin. Sprâncenele stufoase ieşeau în afara ochelarilor lui de modă veche, după care părea că-şi ascunde timiditatea. Păşi în întâmpinarea lui David, pentru a-l saluta, lăsând impresia unui om bătrân, pentru ca în clipa următoare să pară mai tânăr decât cei treizeci de ani pe care îi avea. Îi turnă un Jack Daniels şi se aşezară să stea de vorbă. Deşi la Harvard, Stephen nu-l considerase pe David prieten apropiat, îl meditase cu plăcere, văzându-l întotdeauna doritor să înveţe. În afară de aceasta, găsea de fiecare dată o scuză ca să primească oaspeţi din America la Oxford.

— Au fost trei ani de neuitat, David, spuse Stephen, umplându-i din nou paharul. Singurul eveniment trist a fost moartea tatălui meu, iarna trecută. Urmărea cu mult interes munca mea la Oxford şi-mi era de un real sprijin în activitatea ştiinţifică. De fapt, mi-a lăsat o avere frumuşică... Robinetele de baie aveau mai multă căutare decât mi-am imaginat eu. Ai putea avea amabilitatea să mă sfătuieşti cum să-mi investesc o parte din bani, care deocamdată zac depuşi la bancă. Nu ştiu de ce, nu-mi rămâne niciodată timp să mă ocup de ei; cât despre ce investiţie aş putea face, n-am nici cea mai mică idee.

Această afirmaţie îi dădu lui David prilejul să aducă vorba

despre noua lui muncă, care îl pasiona, la firma Prospecta Oil.

— De ce nu investeşti bani în compania mea, Stephen? Am făcut o descoperire fantastică în Marea Nordului şi, când o vom anunţa, acţiunile vor creşte nemaipomenit de mult. Toată operaţiunea nu va dura mai mult decât o lună, sau aşa ceva, şi ai putea da lovitura vieţii tale. Unicul meu regret este că nu am ceva bani să-i investesc astfel.

— Ai toate amănuntele în legătură cu zăcământul descoperit?

— Nu, dar am citit raportul geologului şi e foarte interesant. Acţiunile au şi început să crească şi sunt convins că vor ajunge la douăzeci de dolari. Problema este că s-a intrat deja în criză de timp.

Stephen privi raportul geologului şi se gândi că îl va studia pe îndelete mai târziu.

— Cum se procedează în cazul în care vrei să faci o investiţie de acest fel?

— Simplu. Găseşti un agent de bursă demn de încredere, cumperi câte acţiuni îţi poţi permite şi aştepţi să se anunţe descoperirea. Te ţin eu la curent despre cum merg lucrurile şi te anunţ când va sosi momentul cel mai propice să le vinzi.

— Asta ar fi foarte amabil din partea ta, David.

— E cel mai neînsemnat lucru pe care pot să-l fac, după tot ajutorul pe care mi l-ai dat cu matematica la Harvard.

— Nu te mai gândi, a fost un fleac. Hai mai bine să mâncăm ceva.

Stephen îl conduse pe David în sala de mese a colegiului, o încăpere dreptunghiulară cu pereţii lambrisaţi cu stejar, de care atârnau portrete ale preşedinţilor Colegiului Magdalen, ale unor episcopi şi oameni de ştiinţă. Camera era plină de mese lungi de lemn, la care mâncau studenţii, dar Stephen se îndreptă spre o masă mai retrasă şi-i oferi lui David un scaun mai comod. Studenţii erau gălăgioşi şi entuziaşti, Stephen nu-i obseva, dar David urmărea cu plăcere tot ce se petrecea în jurul lor.

Cina, compusă din şapte feluri, era formidabilă, şi David se întreba cum de reuşeşte Stephen să rămână atât de slab cu asemenea tentaţii zilnice. Când veni momentul paharului de porto, Stephen fu de părere să se întoarcă la el în cameră, în loc de a se alătura bătrânilor profesori universitari scorţoşi, în încăperea rezervată lor.

Târziu în noapte, bând vinul roşu de porto al colegiului, vorbiră despre petrolul din Marea Nordului şi despre algebra booleana, fiecare admirându-l pe celălalt pentru felul cum stăpânea subiectul. Stephen, ca cei mai mulţi cărturari, era destul de credul când nu era vorba despre propria lui disciplină. începuse să gândească că o investiţie în Prospecta Oil ar fi o mişcare foarte iscusită pe care putea s-o facă.

În dimineaţa următoare merseră să se plimbe pe Addison Walk, în apropiere de podul Magdalen, unde iarba creştea verde şi luxuriantă. Fără tragere de inimă, David luă, la nouă patruzeci şi cinci, un taxi care îl duse la New College, Trinity, Balliol şi în cele din urmă la Worcester, unde văzu scris pe zidul colegiului: *c'est magnifique mais ce n'est pas la gare.* Prinse trenul de zece şi se întoarse la Londra. Îi plăcuse vizita făcută la Oxford şi spera că a avut prilejul să facă un serviciu vechiului său prieten de la Harvard, care îl ajutase atât de mult în trecut.

— Bună dimineaţa, David.

— Bună dimineaţa, Bernie. M-am gândit să te informez că am petrecut seara de ieri la Oxford cu un prieten şi că el s-ar putea să investească nişte bani în compania noastră. S-ar putea să fie chiar două sute cincizeci de mii de dolari.

— Excelent, David, dă-i aşa înainte. Faci treabă bună.

Silverman nu se arătă surprins de vestea lui David, dar reîntors la el în birou ridică telefonul roşu.

— Harvey?

— Da.

— Cred că n-am greşit alegându-l pe Kesler. S-ar părea că şi-a convins un prieten să investească două sute cincizeci de mii de dolari în acţiunile noastre.

— Bun. Acum fii atent. Spune agentului meu să scoată patruzeci de mii de acţiuni pe piaţă, cu puţin peste şase dolari bucata. Dacă prietenul lui Kesler se hotărăşte să investească în Prospecta Oil, singurul stoc de acţiuni pe care le poate cumpăra imediat vor fi ale mele.

După ce se gândi o zi, Stephen constată că acţiunile recomandate de David s-au ridicat de la două lire şi şaptezeci şi cinci la trei lire şi cinci penny şi hotărî că a venit timpul să investească în ceea ce, era acum convins, urma să aducă profit serios. Avea încredere în David şi fusese impresionat de raportul geologului. Sună la Kitcat şi Aitkin, o agenţie de bursă din Londra, şi solicită acţiuni ale companiei Prospecta Oil în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari. Agentul lui Metcalfe scosese pe piaţă patruzeci de mii de acţiuni, tocmai când ajunse cererea lui Stephen la bursă, şi astfel tranzacţia se făcu rapid. Stephen plăti acţiunile cu trei lire şi zece penny bucata.

După ce investi astfel moştenirea de la tatăl său, Stephen petrecu următoarele câteva zile urmărind fericit cum creşte valoarea acţiunilor la trei lire şi cincizeci, chiar înainte de anunţul aşteptat. Deşi Stephen nu-şi dădea seama, propria lui investiţie produsese creşterea valorii

lor. Începu să se întrebe pe ce va cheltui profitul, chiar înainte de a-l fi obţinut. Hotărî să nu şi-l retragă imediat, ci să mai aştepte. David credea că acţiunile vor ajunge la douăzeci de dolari şi, în orice caz, îi promisese că îi va spune când să le vândă.

Între timp, Harvey Metcalfe scoase pe piaţă alte acţiuni. Înclina să fie de acord cu Silverman că David Kesler, tânăr, cinstit şi cu entuziasmul unui om la primul său loc de muncă, fusese o alegere excelentă. Nu era prima dată că Harvey se folosea de această strategie, rămânând el însuşi în afara acţiunii şi lăsând să cadă responsabilitatea pe umeri neexperimentaţi şi inocenţi.

În acelaşi timp, Richard Elliott, acţionând ca purtător de cuvânt al companiei, vorbind cu presa, lăsa să-i scape informaţii despre numărul mare de cumpărători de pe piaţă, ceea ce era destul ca să provoace un val de investiţii mici şi să susţină preţul.

Un lucru se învăţa temeinic la Şcoala de Ştiinţe Economice din Harvard: într-un post de conducere eşti bun atâta timp cât sănătatea îţi este perfectă. David nu se simţea liniştit dacă nu mergea din când în când la un control medical serios. Îi făcea oarecum plăcere să audă că este într-o formă bună, dar că ar trebui să ia lucrurile ceva mai uşor. Secretara sa, domnişoara Rentoul, îl programase pentru o vizită medicală la un doctor din Harley Street.

Doctorul Robin Oakley era, după toate aparenţele, un om de succes. Avea treizeci şi şapte de ani, era înalt şi prezentabil, cu o claie de păr negru care părea că nu se va rări niciodată. Trăsăturile îi erau bine conturate, clasice, şi poseda o siguranţă de sine care provenea din profesionalismul de care dădea dovadă. Juca rugby de două ori pe săptămână, ceea ce îl făcea să arate mai tânăr decât colegii săi, care îl puteau invidia. Robin rămăsese în formă bună încă de pe vremea când era la Cambridge, de unde plecase cu o medalie pentru rugby şi cu o diplomă de absolvire. Îşi continuase apoi studiile la Facultatea de Medicină St. Thomas unde, din nou datorită mai mult talentului său pentru rugby decât pentru medicină, reuşise să atragă atenţia celor care hotărăsc carierele viitoare ale tinerilor. După ce şi-a luat doctoratul, a fost asistentul doctorului Eugene Moffat, care practica cu mult succes în Harley Street. Doctorul Moffat se bucura de o bună reputaţie nu atât pentru felul cum îi trata pe bolnavi, ci mai mult pentru felul cum îi fermeca pe bogaţi, mai ales când era vorba despre femei între două vârste, care veneau să-l viziteze foarte des, chiar când nu sufereau aproape de nimic. Când încasezi cincizeci de guinee pentru o vizită medicală, se poate spune că ai succes.

Moffat şi-l alesese pe Robin Oakley drept asistent pentru exact aceleaşi calităţi care îl făcuseră şi pe el atât de căutat. Era indiscutabil

că Robin Oakley arăta bine, era prezentabil, bine educat şi deştept, tocmai cât trebuie. Robin se acomodase foarte bine în Harley Street, urmând metoda lui Moffat, şi, când acesta muri brusc, având doar puţin peste şaizeci de ani, îi luă locul cu uşurinţa cu care un prinţ moştenitor preia tronul. Robin continuă să cultive clientela, doamnele lui Moffat nu-l părăseau decât din cauze naturale, şi-i mergea deosebit de bine. Avea o soţie şi doi fii, o casă confortabilă la ţară, în Berkshire, la câteva mile depărtare de Newbury, şi economii considerabile în acţiuni foarte sigure. Nu se plângea niciodată că nu-i merge bine, se bucura de viaţă, dar, în acelaşi timp, trebuia să recunoască, se cam săturase de toate. Rolul de medic amabil şi înţelegător începuse să-l plictisească. Avea să fie oare sfirşitul lumii dacă ar mărturisi că nici nu ştie şi nici nu-i pasă de unde vin petele minuscule de dermatită de pe mâinile ţintuite cu diamante ale lui lady Fiona Fisher? Avea oare să cadă cerul dacă i-ar spune oribilei doamne Page-Stanley că nu-i decât o bătrână rău mirositoare care nu are nevoie de nimic altceva de la medici decât de o nouă proteză dentară? Şi se va abate oare un trăsnet asupra lui dacă i-ar administra el, personal, nobilei domnişoare Lydia de Villiers o doză bună de ceea ce indica ea însăşi, foarte clar, că are nevoie?

David Kesler ajunse punctual la ora programată. Domnişoara Retoul îl prevenise că, în Anglia, dacă întârzii, medicii şi dentiştii îţi contramandează consultaţia, dar îţi încasează şi banii.

Se dezbrăcă şi se întinse pe canapeaua doctorului Robin Oakley. Acesta îi măsură tensiunea arterială, îi ascultă inima, îl puse să-şi scoată limba, un organ care rar arată bine când este expus privirilor. În timp ce-l pipăia şi îl ciocănea, stăteau de vorbă.

— Ce v-a făcut să veniţi la Londra, domnule Kesler?

— Lucrez aici pentru o companie de petrol. Bănuiesc că aţi auzit de noi, Prospecta Oil?

— Nu, spuse Robin. N-aş putea spune că am auzit. Îndoaie, te rog, genunchii.

Îl lovi pe David în rotula genunchilor, întâi la unul, apoi la celălalt, cu un mic ciocan. Picioarele tresăriră puternic.

— Nu stai deloc rău cu reflexele.

— Veţi auzi, domnule doctor, veţi auzi. Lucrurile ne merg foarte bine. Urmăriţi în ziare să vedeţi ce progrese facem.

— De ce? spuse Robin, zâmbind. Aţi găsit petrol, nu-i aşa?

— Da, spuse David calm, încântat de impresia pe care o făcea. Este exact ceea ce s-a întâmplat.

Robin pipăi abdomenul lui David timp de câteva secunde.

— Strat bun de muşchi, nici un pic de grăsime, nici un semn că

ficatul ar fi mărit. Tinere, eşti într-o formă bună.

Robin îl lăsă în camera de consultaţie ca să se îmbrace şi, gânditor, scrise un scurt raport despre starea sănătăţii lui Kesler pentru propia lui evidenţă, în timp ce mintea îi era în altă parte, la lucruri mai serioase: descoperirea unui zăcământ de petrol.

Medicii din Harley Street, deşi au obiceiul de a-şi lăsa clienţii să aştepte câte trei sferturi de oră, într-o sală de aşteptare încălzită cu gaz şi înzestrată cu un număr vechi din *Punch,* nu-i fac niciodată să simtă că ar fi grăbiţi, după ce au intrat în camera de consultaţie. Robin nu avea nici o intenţie să-l expedieze pe domnul Kesler.

— Nu e nimic rău cu sănătatea dumitale, domnule Kesler. Câteva semne de anemie, care presupun că este cauzată de munca excesivă şi de alergăturile din ultimul timp. Am să-ţi prescriu nişte tablete cu fier care vor rezolva mica problemă. Ia câte una de două ori pe zi, dimineaţa şi seara.

Mâzgăli o reţetă indescifrabilă şi i-o dădu lui David.

— Vă mulţumesc mult. Aţi fost foarte amabil să pierdeţi atâta timp cu mine.

— Nici vorbă de aşa ceva. Cum găseşti Londra? Foarte diferită de America, presupun.

— Bineînţeles. Ritmul e mult mai lent. Când mă voi lămuri de cât timp ai nevoie aici ca să realizezi ceva, voi fi la jumătatea drumului spre victorie.

— Ai mulţi prieteni la Londra?

— Nu, răspunse David. Am la Oxford vreo doi colegi de la Harvard, dar aici nu am intrat în contact cu multe persoane.

Foarte bine, îşi zise Robin, iată un prilej pentru mine să aflu ceva mai mult despre jocul de-a petrolul şi să petrec puţin timp cu un om care face ca majoritatea clienţilor mei să pară cu ambele picioare în mormânt. M-ar putea scoate poate din letargia care m-a cuprins. Continuă:

— Vrei să luăm cina împreună mai spre sfârşitul săptămânii? Poate ţi-ar face plăcere să vezi unul dintre străvechile noastre cluburi.

— Cât sunteţi de amabil!

— Perfect. Ce zici de vineri?

— Foarte bine.

— Să zicem la ora unu, la clubul Athenaeum din Pall Mall.

David se întoarse la birou, cumpărându-şi în drum tabletele. Luă imediat una. Începuse să-i placă la Londra. Silverman părea mulţumit de el, compania Prospecta Oil mergea bine, iar el cunoştea oameni interesanţi. Da, simţea că aceasta era o perioadă foarte fericită din viaţa lui.

Vineri, la douăsprezece patruzeci şi cinci, David ajunse pe strada Pall Mall la Athenaeum, o clădire pe colţ, albă şi masivă, privind spre statuia ducelui de York. David fu uimit de dimensiunea camerelor şi mintea lui de om de afaceri nu putea să nu se întrebe cât ar costa localul dacă ar fi închiriat pentru birouri. Peste tot păreau că se mişcă figuri de ceară care, aşa cum îl asigură mai târziu Robin, erau generali şi diplomaţi distinşi.

Luară masa de prânz în braseria dominată de portretul lui Carol al II-lea, pictat de Rubens, şi vorbiră despre Boston şi Londra, rugby şi pasiunea lor comună pentru Katherine Hepburn. La cafea, David fu încântat să-i povestească în amănunt lui Robin despre cele găsite de geolog în locul unde urma să foreze Prospecta Oil. Acţiunile crescuseră acum la trei lire şi şaizeci la bursa din Londra şi creşteau în continuare.

— Pare o investiţie bună, spuse Robin, şi, cum este propria ta companie, s-ar putea să merite riscul.

— Nu cred că există un prea mare risc, spuse David, atâta timp cât petrolul se află într-adevăr acolo.

— Am să gândesc la această posibilitate în timpul week-end-ului.

Se despărţiră pe scările Athenaeum-ului; David se duse la o conferinţă despre criza de energie organizată de *Financial Times,* Robin la casa lui din Berkshire. Cei doi fii ai săi, care învăţau la un liceu particular, veniseră să-şi petreacă sfârşitul săptămânii acasă şi era nerăbdător să-i revadă. Cât de repede se transformaseră din bebeluşi în copii, şi acum în băieţi. În curând, gândi el, vor deveni bărbaţi. Şi ce plăcut era să ştii că viitorul le este asigurat. Poate că ar fi trebuit să le facă un viitor şi mai sigur, investind în compania lui David Kesler. Nimic nu-l putea înpiedica să-şi investească banii în acţiuni foarte sigure, de îndată ce se va anunţa descoperirea.

Bernie Silverman era mulţumit, auzind despre posibilitatea unei noi investiţii.

— Felicitări, dragă băiete. O să avem nevoie de capital nu glumă ca să finanţăm operaţiile de instalare a conductei. Ştii că fiecare milă costă două milioane de dolari? Oricum, ai făcut treabă bună. Tocmai mi s-a comunicat de la centru că va trebui să-ţi dăm o primă de cinci mii de dolari pentru eforturile depuse. Continuă tot aşa.

David zâmbi. Se lucra şi aici conform bunelor tradiţii de la Harvard: dacă dai rezultate bune, eşti răsplătit.

— Când se va anunţa oficial descoperirea petrolului? întrebă el.

— Într-una din zilele următoare.

David ieşi din biroul lui Silverman strălucind de mândrie.

Silverman intră imediat în contact cu Harvey Metcalfe prin telefonul roşu şi puseră din nou în mişcare sistemul. Agentul lui Metcalfe lansă pe piaţă treizeci şi cinci de mii de acţiuni cu preţul de trei lire şi şaptezeci şi trei de penny bucata, scoţând la vânzare cam câte cinci mii pe zi, atent să poată sesiza când e piaţa saturată, ca să se oprească şi astfel să menţină preţul stabil. Valoarea acţiunilor crescu din nou o dată cu investiţia masivă a doctorului Oakley, ajungând la trei lire nouăzeci spre mulţumirea lui David, Robin şi Stephen. Nu puteau să ştie că Harvey scotea zilnic alte acţiuni tocmai din cauza interesului pe care îl stârniseră ei şi că acest lucru crease o piaţă de desfacere în sine.

David hotărî să cheltuiască o parte din primă pe un tablou pentru micul său apartament din Barbican, care îi părea cam cenuşiu. În jurul a două mii de dolari, gândi el, ceva care urma să-şi sporească valoarea. Lui David îi plăcea arta de dragul artei, dar îi plăcea chiar mai mult arta de dragul unei afaceri bune. Îşi petrecu vineri după-amiaza hoinărind prin Bond Street, Cork Street şi Bruton Street, străzile unde galeriile de artă sunt la ele acasă. Wildenstein era o galerie prea scumpă pentru el, iar Marlborough prea modernă pentru gustul lui. Îşi alese în cele din urmă o pictură de la Lamanns Gallery, de pe Bond Street.

Galeria, aflată doar la trei uşi mai departe de Sotheby's, se compunea dintr-o sală mare, cu un covor cenuşiu uzat şi tapet roşu, decolorat. Aşa cum David avea să afle mai târziu, cu cât era covorul mai ros, cu cât era tapetul mai decolorat, cu atât era mai mare succesul şi reputaţia galeriei. În partea din fund a sălii, se afla o scară de care erau sprijinite, cu spatele la privitori, câteva tablouri neexpuse. David, dintr-un capriciu, se uită la ele şi găsi ceva care îl atrase.

Era o pictură în ulei de Leon Underwood, *Venus în parc*. Pânza mare, destul de sumbră, reprezenta un grup de şase bărbaţi şi femei, stând pe scaune de metal, la o masă rotundă. Printre ei, în prim-plan, era o femeie goală, atrăgătoare, cu sâni generoşi şi păr lung. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenţie şi ea stătea, privind în depărtare, cu faţa enigmatică, un simbol de căldură şi iubire într-o ambianţă indiferentă. David o găsi absolut irezistibilă.

Proprietarul galeriei, Jean-Pierre Lamanns, înaintă spre el, îmbrăcat într-un costum elegant şi bine croit, cum se cuvine unui om care rareori primea vreun cec mai mic de o mie de lire sterline. La treizeci şi cinci de ani, putea să-şi permită mici extravaganţe; pantofi de la Gucci, cravata Yves St Laurent, cămaşa de la Turnbull şi Asser şi ceasul de mână Piaget făceau ca nimeni, în special femeile, să nu se

îndoiască de faptul că e sigur pe el. Era exact întruparea imaginii pe care şi-o face un englez despre un francez, zvelt şi îngrijit, cu părul destul de lung, negru şi ondulat, şi cu ochi adânci, castanii, a căror privire era puţin cam tăioasă. Era în stare să fie dificil şi greu de mulţumit, cu un umor care adesea părea pe cât de amuzant pe atât de crud, acesta fiind poate motivul pentru care nu se căsătorise. Cu siguranţă că amatoarele nu lipsiseră. Clienţii, totuşi, nu vedeau decât partea lui plăcută. Când David scria cecul, Jean-Pierre îşi freca cu degetul arătător mustaţa tunsă modern, foarte dispus să vorbească despre tabloul ales.

— Underwood este unul dintre cei mai mari sculptori şi pictori englezi contemporani. L-a îndrumat chiar şi pe Henry Moore, ştiţi aceasta? Cred că este subapreciat din cauză că nu-i plac ziariştii şi presa, despre care spune că nu sunt altceva decât o şleahtă de gazetăraşi alcoolici.

— Nu pare să fie aceasta calea de a te face iubit de mass-media, murmură David, înmânându-i un cec de opt sute cincizeci de lire sterline, cu o plăcută senzaţie de prosperitate. Deşi era obiectul cel mai costisitor pe care îl cumpărase în viaţa lui, simţea că pictura este o investiţie bună şi, ceea ce era mai important, îi plăcea.

Jean-Pierre îl conduse pe David jos, să-i arate impresioniştii şi colecţia de artă modernă pe care o adunase în decursul multor ani, continuând să vorbească cu entuziasm despre Underwood. Sărbătoriră prima achiziţie a lui David cu un pahar de whisky în biroul lui Jean-Pierre.

— În ce domeniu lucraţi, domnule Kesler?

— Lucrez cu o mică companie petrolieră numită Prospecta Oil, care explorează posibilităţile din Marea Nordului.

— Au avut vreun succes? întrebă Jean-Pierre, cu o doză puţin prea mare de inocenţă.

— Ei bine, să rămână între noi, viitorul pare să ne surâdă. Nu-i un secret că acţiunile au crescut de la două lire la aproape patru lire în ultimele săptămâni, dar nimeni nu ştie adevăratul motiv.

— Credeţi că ar fi o investiţie bună pentru un biet negustor de artă ca mine? întrebă Jean-Pierre.

— Am să vă spun cât cred eu că este de bună, spuse David. Eu însumi investesc luni în acţiunile companiei, trei mii de dolari, ceea ce înseamnă tot ce mai am, acum că am capturat-o pe Venus. În curând compania va face un anunţ important.

În ochii lui Jean-Pierre se ivi o licărire. Pentru cineva înzestrat cu subtilitatea lui galică era suficient. Nu mai insistă asupra subiectului.

— Când se va anunţa descoperirea, Bernie?

— Cred că săptămâna viitoare. Am întâmpinat câteva greutăţi. Nimic însă care să nu poată fi depăşit.

Aceasta îl linişti pe David, căci cumpărase el însuşi cinci sute de acţiuni în aceeaşi dimineaţă, investind restul de trei mii de dolari din primă. Ca şi ceilalţi, spera într-un profit rapid.

— Rowe Rudd.

— Frank Watts, vă rog. Jean-Pierre Lamanns.

— Bună dimineaţa, Jean-Pierre. Ce pot face pentru dumneata?

— Vreau să cumpăr douăzeci şi cinci de mii de acţiuni Prospecta Oil.

— N-am auzit niciodată despre ele. Aşteaptă o clipă... E vorba de o companie nouă cu foarte puţin capital. Cam riscant, J.-P. Nu te-aş sfătui.

— E în regulă, Frank. Le vreau doar pentru două sau trei săptămâni, apoi poţi să le vinzi. Nu intenţionez să le păstrez. Când au început tranzacţiile la bursă?

— Ieri.

— Foarte bine. Cumpără-le astăzi dimineaţă şi vinde-le înainte de încheierea tranzacţiilor, sau mai devreme. Aştept să apară un anunţ săptămâna următoare, aşa că îndată ce trec de cinci lire poţi să te scapi de ele. Nu e nevoie să ne lăcomim, dar cumpără-le în numele companiei mele. Nu vreau să se afle că eu sunt cel care a făcut afacerea, ca nu cumva să aibă neplăceri informatorul.

— Am înţeles. Deci douăzeci şi cinci de mii de acţiuni Prospecta Oil pe care să le vând mai înainte de încheierea tranzacţiilor, sau mai curând, dacă primesc instrucţiuni.

— Exact. Eu voi fi la Paris toată săptămâna următoare, să văd nişte tablouri. Deci nu ezita să le vinzi dacă au trecut de cinci lire.

— Aşa voi face, J.-P. Călătorie plăcută.

Telefonul roşu sună din nou.

— Agenţia Rowe Rudd caută un stoc substanţial de acţiuni. Ştii ceva despre asta?

— Nici cea mai mică idee. Trebuie să fie vorba din nou de David Kesler. Vrei să stau de vorbă cu el?

— Nu. Nu-i spune nimic. Mai scot douăzeci şi cinci de mii de acţiuni la trei lire nouăzeci. Kesler nu mai are de făcut decât încă o vânzare bună şi ies din joc. Fii pregătit, conform planului nostru, cu şapte zile înainte ca bursa să încheie ultimele tranzacţii.

— Foarte bine, şefule. Ştii că şi un număr destul de mare de persoane cumpără cantităţi mici de acţiuni.

— Da. Ca mai înainte, fiecare se simte obligat să povestească prietenilor ce afacere bună e pe cale să facă.

— Ştii ceva, David, spuse Richard Elliott, munceşti prea mult. Relaxează-te. O să avem destul de tras după ce devine public anunţul.

— Cred că ai dreptate, spuse David. Munca a devenit pentru mine un fel de obişnuinţă.

— Tocmai de asta. Ce-ai spune să-ţi iei liber diseară şi să mergi cu mine să înbucăm ceva la Annabel?

David se simţi flatat de invitaţia la cel mai exclusiv night-club din Londra şi acceptă cu entuziasm.

Automobilul Ford Cortina închiriat de David arăta cam nelalocul său în seara aceea în Berkley Square, printre Rolls Royce-urile şi Mercedes-urile parcate pe două rânduri. Coborî pe treptele de fier la subsol, unde pe vremuri fuseseră probabil camerele servitorilor casei elegante de deasupra. Acum era un club splendid, cu un restaurant, o discotecă, un bar mic şi elegant şi cu pereţii acoperiţi de stampe vechi şi picturi. Sala principală în care se servea cina era slab luminată şi plină cu mese mici, cele mai multe fiind deja ocupate. Decorul extravagant era în stil Regency. Mark Birley, proprietarul clubului, reuşise doar într-o scurtă perioadă de zece ani să facă din Annabel cel mai căutat club din Londra. Lista de aşteptare pentru a deveni membru era de peste o mie de persoane. Discoteca se găsea în colţul cel mai îndepărtat al unui ring de dans foarte aglomerat, unde nu ai fi putut parca două automobile Cadillac. Majoritatea celor care dansau stăteau lipiţi unul de altul. De altfel, nu prea aveau de ales. David fu surprins să vadă că mai toţi bărbaţii de pe ring erau cam cu douăzeci de ani mai în vârstă decât fetele pe care le ţineau în braţe. Şeful chelnerilor, Louis, îl conduse pe David la masa lui Richard Elliott, dându-şi seama că este venit pentru prima oară la club, după felul cum privea lung spre personalităţile zilei. Cine ştie, se gândi David, poate va veni ziua când se vor uita astfel şi la mine.

După o cină excepţională, Richard Elliott şi soţia sa se alăturară numeroaselor cupluri care dansau, în timp ce David se duse la micul bar înconjurat cu canapele confortabile, roşii, şi intră în vorbă cu cineva care se prezentă drept James Brigsley. Chiar dacă nu considera că toată lumea este un teatru, domnul Brigsley nu se îndoia că Annabel este o scenă. Înalt, blond, aristocratic, cu ochii strălucind de voie bună, părea în largul său cu toţi cei de acolo. David îi admira siguranţa de sine, ceva ce el încă nu reuşise să obţină şi îi era teamă că nici nu va reuşi vreodată. Accentul său, chiar pentru auzul neformat al lui David, avea rezonanţa claselor de sus.

Noua cunoştinţă a lui David vorbea despre călătoriile sale în

Statele Unite, făcându-l să se simtă flatat când îi spuse ce mult îi plăcuseră întotdeauna americanii. După câtva timp, David reuşi să-l întrebe pe chelnerul-şef cine este englezul cu care stă de vorbă.

— Lordul Brigsley, fiul cel mai mare al contelui de Louth, domnule.

N-ai cum să-i recunoşti, gândi David, un lord arată ca un om obişnuit, mai ales după ce a băut câteva pahare. Lordul Brigsley bătea cu degetul în paharul lui David.

— Mai doreşti unul?

— Vă mulţumesc foarte mult, *my lord,* spuse David.

— Nu lua în seamă toate prostiile. Numele meu e James. Ce faci la Londra?

— Lucrez pentru o companie de petrol. Îl cunoaşteţi probabil pe preşedintele meu, lordul Hunnisett. Eu nu l-am întâlnit niciodată, ca să vă spun adevărul.

— Un nătărău bătrân şi drăguţ, spuse James. Am învăţat împreună cu fiul său la Harrow. Dacă te ocupi de petrol poate mă sfătuieşti ce să fac cu acţiunile mele Shell şi British Petroleum.

— Păstrează-le, spuse David. E bine să păstrezi orice fel de bunuri, în special petrolul, câtă vreme nu-l apucă pe guvernul britanic lăcomia şi încearcă să le treacă sub controlul său.

Sosi încă un whisky dublu. David se simţea uşor ameţit.

— Ce-i cu compania ta? se interesă James.

— E mică, spuse David, dar, în ultimele trei luni, acţiunile noastre au crescut mai mult decât ale oricărei alte companii. Chiar aşa, după părerea mea, sunt încă departe de a ajunge la zenit.

— De ce? întrebă James.

David privi de jur-împrejur şi-şi coborî vocea până la o şoaptă confidenţială.

— Păi, îmi închipui că vă daţi seama că atunci când o companie mare găseşte petrol nu poate să producă decât o foarte mică creştere a procentului profiturilor acţionarilor. Dar dacă dă de petrol o companie mică, fireşte că profitul se va reflecta într-un procent considerabil mai mare al întregului.

— Vrei să-mi spui că aţi dat lovitura?

— Poate nu ar fi trebuit să vorbesc, spuse David. V-aş fi recunoscător dacă aţi considera această remarcă confidenţială.

David nu reuşea să-şi aducă aminte cum ajunsese acasă şi cine îl culcase, iar a doua zi îşi făcu apariţia la birou destul de târziu.

— Îmi pare rău, Bernie, n-am reuşit să mă trezesc, după o seară foarte plăcută cu Richard la clubul Annabel.

— N-are nici cea mai mică importanţă. Îmi pare bine că te-ai

distrat.

— Sper că n-am făcut o indiscreţie, dar i-am spus unui lord, de al cărui nume nu reuşesc să-mi aduc aminte, că ar trebui să investească în companie. Se poate să fi fost puţin cam prea entuziast.

— Nu te necăji, nu avem de gând să trădăm interesele nimănui, dar tu ai nevoie de odihnă.

James Brigsley ieşi din apartamentul său londonez din Chelsea şi se urcă într-un taxi ca să se ducă la banca lui, Williams şi Glyn. James avea o fire deschisă şi la Harrow singura şi adevărata lui iubire era teatrul; dar când termină şcoala, tatăl său nu-i îngădui să se facă actor şi îl obligă să-şi completeze educaţia la Colegiul Christ Church din Oxford. Şi acolo arătă mai mult interes Societăţii de Dramă, decât diplomei în domeniul pe care şi-l alesese, ştiinţe politice, economice şi filosofic De când plecase de la Oxford, James nu spusese nimănui ce gen de diplomă reuşise să obţină, dar, din fericire sau nu, menţiunea de onoare pentru terminarea cursurilor fusese mai târziu desfiinţată. După Oxford, intră în regimentul 1 al Infanteriei de Gardă, ceea ce îi oferi posibilităţi considerabile pentru talentele sale histrionice. Îşi făcu intrarea în societatea londoneză şi avu succesul la care te puteai aştepta în circumstanţele respective de la un tânăr viconte, prezentabil şi bogat.

După ce făcu doi ani la Regimentul de Gardă, contele îi dădu o fermă de două sute cincizeci de acri în Hampshire, ca să-şi petreacă timpul, dar lui James nu-i plăcea viaţa mai aspră de la ţară. Lăsă ferma pe seama unui administrator şi se întoarse la viaţa mondenă din Londra. Ar fi fost încântat să devină actor, dar ştia că bătrânul conte tot mai considera această carieră ca nepotrivită pentru un viitor pair al regatului. Cel de al cincilea conte nu avea o părere prea strălucită despre primul său născut şi James se străduia să-l convingă pe tatăl său că era mai isteţ decât îl credea el. Poate că informaţia secretă pe care David Kesler o lăsase să-i scape după ce băuse câteva pahare îi va da prilejul să demonstreze că tatăl său nu avea dreptate.

În frumoasa clădire din Birchin Lane unde se afla Banca Williams şi Glyn, James fu condus în biroul directorului.

— Aş dori să împrumut nişte bani, lăsând garanţie ferma mea din Hampshire, spuse Brigsley.

Philip Izard, directorul, îl cunoştea bine pe James Brigsley şi pe tatăl acestuia. Deşi avea respect pentru judecata contelui, nu avea mult timp la dispoziţie pentru tânărul lord. Oricum, nu era cazul să facă cercetări privind cererea sa, mai ales când familia lordului era printre cei mai vechi clienţi din istoria băncii sale.

— Da, *my lord,* la ce sumă vă gândiţi?

— Păi, s-ar părea că un acru de fermă în Hampshire valorează cam o mie de lire sterline, şi preţul este în creştere. Să spunem o sută cincizeci de mii de lire sterline. Şi aş vrea să investesc banii în acţiuni.

— Sunteţi de acord să lăsaţi la bancă actele, ca garanţie? întrebă Izard.

— Da, bineînţeles. Ce importanţă are pentru mine unde sunt?

— În cazul acesta sunt sigur că vom accepta să vă dăm un împrumut de o sută cincizeci de mii de lire sterline cu două procente peste dobânda de bază.

James nu era deloc sigur că are habar ce înseamnă dobânda de bază, dar ştia că Williams şi Glyn erau la fel de competitivi ca oricare altă bancă, în asemenea tranzacţii, iar reputaţia lor era indiscutabilă.

— Vă mulţumesc, spuse el, şi vă rog să-mi cumpăraţi treizeci şi cinci de mii de acţiuni ale companiei Prospecta Oil.

— V-aţi informat suficient în legătură cu această companie, *my lord?* întrebă Izard.

— Bineînţeles că m-am informat, răspunse Brigsley foarte înţepat. Nu avea mare respect pentru clasa funcţionarilor din conducerea băncilor.

La Boston, Harvey Metcalfe a fost informat prin telefon de Silverman despre întâlnirea care avusese loc la clubul Annabel între David Kesler şi un oarecare lord care pare să aibă mai mulţi bani decât minte. Harvey scoase patruzeci de mii de acţiuni pe piaţă la patru lire optzeci bucata. Williams şi Glyn a achiziţionat treizeci şi cinci de mii din ele, iar ce a mai rămas a fost cumpărat de mici investitori. Acţiunile mai crescură puţin. Lui Harvey Metcalfe nu-i mai rămăseseră decât treizeci de mii de bucăţi din acţiunile sale şi în următoarele patru zile reuşi să scape de ele. Avusese nevoie de paisprezece săptămâni ca să plaseze întregul stoc de acţiuni Prospecta Oil, cu un profit de peste şase milioane de dolari.

Vineri dimineaţă, acţiunile se vindeau cu patru lire nouăzeci, iar Kesler, în ciuda inocenţei lui, provocase patru investiţii importante. Harvey Metcalfe le studie pe toate în amănunt, înainte de a-i telefona lui Jorg Birrer.

Stephen Bradley cumpărase patruzeci de mii de acţiuni cu şase dolari şi zece cenţi; dr. Robin Oakley cumpărase treizeci şi cinci de mii de acţiuni cu şapte dolari şi douăzeci şi trei de cenţi; Jean-Pierre Lamanns douăzeci şi cinci de mii de acţiuni cu şapte dolari şi optzeci de cenţi; James Brigsley treizeci şi cinci de mii de acţiuni cu opt dolari şi optzeci de cenţi; David Kesler însuşi cumpărase cinci sute de acţiuni cu şapte dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi.

Împreună, cumpăraseră o sută treizeci şi cinci de mii cinci sute de acţiuni la un preţ de peste un milion de dolari. În acelaşi timp făcuseră ca preţul lor să crească în continuare, dând lui Harvey posibilitatea să-şi lichideze pe piaţă întregul stoc, fără nici un efort.

Harvey Metcalfe triumfase din nou. Numele lui nu figurase în această afacere, iar acum nu mai avea nici acţiuni. Nimeni nu ar fi putut să-l învinuiască de ceva. Nu făcuse nimic ilegal; chiar raportul geologului conţinea suficienţi „dacă" şi „însă", pentru a nu putea fi acuzat în caz de judecată. Cât despre David Kesler, Harvey nu putea fi făcut răspunzător pentru entuziasmul lui juvenil. Nici nu-l întâlnise cel puţin. Harvey Metcalfe deschise o sticlă de Krug Privée Cuvée din 1964, importat de la Hedges şi Butler din Londra. O sorbi încet, aprinse o Romeo y Julieta Churchill şi se aşeză mai comod în fotoliu ca pentru o mică sărbătorire.

David, Stephen, Robin, Jean-Pierre şi James sărbătoriseră şi ei la sfârşitul săptămânii. Şi de ce nu? Acţiunile lor ajunseseră la patru lire nouăzeci şi David îi asigurase pe toţi că vor creşte până la zece lire. Sâmbătă dimineaţă, David se duse la Aquascutum să-şi facă primul său costum de comandă. Stephen răsfoi lucrările de sfârşit de trimestru pe care le ceruse elevilor din anul întâi. Robin merse la şcoala particulară unde învăţau fiii săi, să asiste la Ziua Sporturilor. Jean-Pierre schimbă rama unui Renoir, iar James Brigsley se duse la vânătoare, convins că, în sfârşit, a realizat ceva care îl va face să crească în ochii tatălui său.

3

Când David ajunse la birou la ora nouă, luni dimineaţă, găsi uşa de la intrare încuiată. Nu putea înţelege de ce. Secretarele trebuiau să fie prezente de la ora opt şi patruzeci şi cinci.

După ce se învârti prin preajmă mai bine de o oră, se duse la cel mai apropiat telefon public şi formă numărul de acasă a lui Bernie Silverman. Nu răspunse nimeni. Îl sună apoi pe Richard Elliott. Nu auzi decât zbârnâitul telefonului. Sună biroul din Aberdeen cu acelaşi rezultat. Hotărî să se întoarcă la birou. Se gândea că trebuie să fie o explicaţie simplă. Visa în plină zi? Sau era duminică? Nu... străzile gemeau de oameni şi maşini.

Când ajunse, un tânăr bătea în cuie un anunţ: „Şapte sute şaizeci şi doi de metri pătraţi de închiriat. Adresaţi-vă lui Conrad Ritblat."

— Ce mai înseamnă şi asta? întrebă David.

— Chiriaşul de până acum a dat preaviz şi a plecat. Căutăm pe altcineva. Sunteţi interesat dumnevoastră? Să vă deschid?

— Nu, spuse David, dându-se speriat înapoi. Nu, mulţumesc.

Porni în grabă pe stradă, simţindu-şi fruntea udă de transpiraţie şi rugându-se în gând să nu fie telefonul ocupat.

Răsfoi înfrigurat cartea de telefon, căutând numărul secretarei lui Silverman, Judith Lampson. De data aceasta nu sună în zadar.

— Judith, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

Vocea lui o făcu să-şi dea seama cât este de îngrijorat.

— Nu ştiu nici eu, răspunse Judith. Am fost concediată vineri seară, plătindu-mi-se o lună în avans, fără nici o altă explicaţie.

David lăsă să-i cadă telefonul. Adevărul începuse să-i încolţească în minte, deşi tot nu voia să creadă. Cui să i se adreseze? Ce să facă?

Se întoarse buimăcit la locuinţa sa din Barbican. Poşta venise în lipsa lui. Primise o scrisoare de la proprietarii apartamentului:

„Consiliul Municipal Londra
Oficiul Imobiliar Barbican
Londra EC2 0l-528-4341

Stimate domn,

Am regretat aflând că trebuie să plecaţi la sfârşitul lunii în curs şi vrem să vă mulţumim pe această cale că aţi achitat chiria în avans.

V-am fi recunoscători dacă aţi depune cheia apartamentului la biroul nostru.

Cu stimă,
C. J. Caselton,
Administrator general"

David rămase ca îngheţat în mijlocul camerei, privind cu un dezgust inexplicabil la tabloul pictat de Underwood.

În cele din urmă, cu teamă, telefonă la agentul său de bursă.

— Ce preţ au acţiunile Prospecta Oil astăzi dimineaţă?

— Au coborât la trei lire optzeci, răspunse agentul.

— De ce au scăzut?

— Nu am idee, dar am să dau câteva telefoane şi am să vă sun eu.

— Te rog, scoate imediat pe piaţă cele cinci sute de acţiuni ale mele.

— Cinci sute de acţiuni Prospecta Oil la preţul zilei, da domnule.

David puse receptorul în furcă. Îl auzi sunând după câteva minute. Era agentul.

— Am reuşit să le vând doar cu trei lire cincizeci, exact cât aţi plătit pentru ele.

— Poţi depune banii în contul meu de la Banca Lloyd, filiala Moorgate?

— Bineînţeles, domnule.

David nu mai plecă din cameră tot restul zilei şi al nopţii următoare. Rămase lungit pe pat, aprinzând ţigară de la ţigară, întrebându-se ce ar putea face şi privind din când în când prin mica lui fereastră la City, centrul de afaceri al Londrei, cu străzile lui acum ude de ploaie. Acolo se aflau bănci, companii de asigurare, agenţii de bursă şi societăţi de stat. Propria lui lume, dar pentru cât timp încă? A doua zi dimineaţă, de îndată ce se deschise bursa, telefonă din nou agentului său, în speranţa că a obţinut vreo informaţie.

— Îmi mai puteţi da vreo veste despre Prospecta Oil?

Vocea lui era acum încordată şi obosită.

— Veştile nu sunt bune, domnule. A avut loc un val puternic de vânzări şi preţul lor a scăzut la două lire optzeci astăzi dimineaţă la deschidere.

— De ce? Ce naiba se întâmplă?

Vocea i se ridica cu fiecare cuvânt.

— Nu am idee, domnule, răspunse glasul calm al agentului, care îşi reţinea întotdeauna unu la sută, fie că se câştiga fie că se pierdea.

David puse telefonul în furcă. Toţi acei ani petrecuţi la Harvard erau gata să dispară într-un rotocol de fum. Trecu o oră, dar el nu observă.

Luă masa de prânz într-un restaurant nebătător la ochi şi citi un articol neliniştitor în ziarul londonez *Evening Standard,* semnat de David Malbert, redactor la rubrica economică.

Articolul era intitulat *Misterul companiei Prospecta Oil.* La închiderea bursei, la ora şaisprezece, acţiunile scăzuseră la o liră şaizeci.

David petrecu încă o noapte fără somn. Reflectă cu durere şi umilinţă cu câtă uşurinţă două luni de salariu bun, o primă obţinută fără efort şi o mare cantitate de cuvinte frumoase îl făcuseră să se încreadă orbeşte într-o întreprindere care ar fi trebuit să-i trezească tot felul de suspiciuni. Simţea cum îi vine ameţeala amintindu-şi cum dăduse informaţii discrete în legătură cu Prospecta Oil, şoptite confidenţial în urechi care erau dispuse să-l asculte.

Miercuri dimineaţă, fiindu-i groază de ceea ce ştia că i se va spune, sună din nou agentul de bursă. Acţiunile se prăbuşiseră la o liră şi nu mai exista piaţă pentru ele. Ieşi din casă şi se duse la Banca Lloyd unde îşi lichidă contul, retrăgând cele o mie trei sute patruzeci

şi cinci de lire sterline pe care le mai avea. Casierul îi zâmbi înmânându-i bancnotele, gândindu-se că trebuie să fie un tânăr plin de succes.

David cumpără ultima ediţie a ziarului *Evening Standard* (cel care are marcat în colţul din dreapta „7RR"). Acţiunile Prospecta Oil scăzuseră din nou, de data aceasta la douăzeci şi cinci de penny. Abătut, se întoarse în apartamentul său. Administratoarea îl aştepta pe scări.

— Tinere, a fost pe aici poliţia să întrebe de dumneata. David urcă scările, silindu-se să pară netulburat.

— Mulţumesc, doamnă Pearson. Presupun că e vorba din nou de vreo amendă pentru parcare, pe care am uitat să o plătesc.

Panica pusese stăpânire pe el. David nu se simţise niciodată atât de neputincios, de singur şi de sătul de viaţă. Împacheta tot ce avea într-o valiză, cu excepţia picturii, pe care o lăsă atârnată pe perete, şi îşi cumpără un bilet de avion pentru New York.

4

În dimineaţa în care David pleca, Stephen Bradley ţinea un curs despre teoria grupului, la Institutul de Matematică din Oxford, pentru studenţii din anul trei. În timp ce-şi lua micul dejun, citise cu groază în *Daily Telegraph* despre prăbuşirea acţiunilor companiei Prospecta Oil. Telefonase imediat agentului de bursă, care încerca să afle toate amănuntele ca să-l poată informa. Îl sunase pe David Kesler, dar se părea că dispăruse fără urmă.

Prelegerea nu mergea bine. Era preocupat, ca să nu spunem mai mult. Nu putea spera decât că studenţii vor lua neatenţia lui drept inteligenţă şi nu vor afla motivul real: totala disperare. Singura consolare i-o dădea faptul că era ultima oră de curs a trimestrului.

Stephen privea nerăbdător la ceasul care se afla în fundul amfiteatrului, până ce, în sfârşit, trecu ora şi se putu întoarce în camerele lui de la Colegiul Magdalen. Se aşeză într-un fotoliu vechi de piele, întrebându-se de unde să înceapă. De ce naiba îşi pusese toate ouăle într-un singur coş? Cum era cu putinţă ca el, în mod normal atât de raţional, atât de calculat, să dea dovadă de o asemenea nechibzuinţă şi lăcomie. Avusese încredere în David şi tot îi mai venea greu să creadă că prietenul său avea vreo legătură directă cu prăbuşirea. Poate totuşi nu era bine să ia drept certitudine că cineva cu care se împrietenise la Harvard trebuie, în mod automat, să fie şi

cinstit. Era imposibil să nu existe o explicaţie simplă. Îşi va recăpăta cu siguranţă toţi banii înapoi. Auzi sunând telefonul. Poate era agentul său, cu alte veşti mai concrete. Ridicând receptorul, îşi dădu seama pentru prima oară că mâinile îi erau ude de transpiraţie.

— Stephen Bradley.

— Bună dimineaţa, domnule. Îmi pare rău că vă deranjez. Sunt inspectorul detectiv Clifford Smith, din Brigada împotriva fraudelor, de la Scotland Yard. Mă întreb dacă aţi putea avea amabilitatea de a ne întâlni astăzi după-amiază.

Stephen ezită o clipă, întrebându-se dacă nu a comis o infracţiune investind în Prospecta Oil.

— Bineînţeles, domnule inspector. Doriţi să vin la Londra?

— Nu, domnule, îi răspunse inspectorul. Venim noi la dumnevoastră. Am putea fi la Oxford la ora şaisprezece, dacă vă convine.

— Foarte bine. Vă aştept. La revedere, domnule inspector.

Stephen puse telefonul jos. Ce vor oare? Nu cunoştea bine legile din Anglia şi spera că nu va trebui să aibă de-a face cu poliţia. Şi toate acestea cu şase luni înainte de a se întoarce la Harvard ca profesor. Stephen începuse chiar să se întrebe dacă această perspectivă se va adeveri.

Detectivul-inspector avea cam unu optzeci înălţime şi era de vreo patruzeci şi cinci, cincizeci de ani. Părul de la tâmple începuse să-i încărunţească, dar briantina îl făcea să se confunde cu restul, care era negru. Stephen bănuia că hainele lui ponosite erau mai mult un indiciu al retribuţiei pe care o primeau poliţiştii, decât al gustului său personal. Trupul său mare ar fi indus pe mulţi în eroare, făcându-i să-şi imagineze că e greoi. De fapt, Stephen se afla în prezenţa unuia dintre puţinii oameni din Anglia care înţelegeau perfect mentalitatea unei minţi criminale. De nenumărate ori făcuse posibilă arestarea unor escroci internaţionali. Avea un aspect obosit, rezultat al multor ani în care băgase oameni la închisoare pentru delicte majore, ca să-i vadă după scurt timp din nou liberi şi ducând o viaţă confortabilă, cu câştigurile din tranzacţiile lor dubioase. După părerea lui, merita să faci escrocherii. Departamentul care se ocupa de acestea avea un personal atât de redus, încât unii dintre cei arestaţi pentru fraude mai mici reuşeau să scape fără să achite cauţiunea. Procuratura hotăra adeseori că ar fi prea costisitor să urmăreşti cazul până în pânzele albe. Alteori Brigada împotriva fraudelor nu primea sprijinul necesar să ducă treaba până la sfârşit.

Inspectorul-detectiv era însoţit de sergentul-detectiv Ryder, cu mult mai tânăr şi mai înalt, slab şi la trup şi la faţă. Ochii lui mari,

cafenii, aveau o privire inocentă. Era ceva mai bine îmbrăcat decât inspectorul, dar probabil, gândi Stephen, el nu era însurat.

— Îmi pare rău că vă deranjăm, domnule, începu inspectorul, după ce se aşezase cât mai comod în scaunul pe care de obicei stătea Stephen, dar fac cercetări în legătură cu o companie numită Prospecta Oil. Înainte de a răspunde ceva, daţi-mi voie, domnule, să vă spun că ne dăm bine seama că nu aveţi nici un amestec în funcţionarea acestei companii şi nici în prăbuşirea ei. Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră şi, dacă nu aveţi nimic înpotrivă, aş prefera să vă pun o serie de întrebări care îmi vor lămuri anumite puncte neclare, în loc să-mi prezentaţi dumnevoastră situaţia. Vreau să vă spun de la început că nu e nevoie să-mi răspundeţi dacă nu doriţi.

Stephen aprobă dând din cap.

— Mai întâi vă rog să-mi spuneţi, domnule, ce v-a făcut să investiţi în Prospecta Oil o sumă atât de mare?

— Sfatul unui prieten, răspunse Stephen.

— Domnul David Kesler, fără îndoială.

— Da.

— De unde îl cunoaşteţi pe domnul Kesler?

— Am fost studenţi la Harvard în aceeaşi perioadă şi, când a venit în Anglia să lucreze pentru o companie de petrol, l-am invitat la Oxford, în amintirea zilelor studenţiei.

Stephen dădu toate detaliile legăturii sale cu David şi motivul pentru care acceptase să investească o sumă atât de mare. Îşi încheie explicaţiile întrebând dacă, după părerea inspectorului, David fusese la curent cu manevrele frauduloase ale companiei Prospecta Oil.

— Nu, domnule. Părerea mea este că Kesler, care de altfel a dat bir cu fugiţii şi a plecat din ţară, nu-i decât victima unui om mai important. Dar tot ne-ar plăcea să stăm de vorbă cu el, aşa că, în cazul că ia contact cu dumnevoastră, anunţaţi-ne imediat. Şi acum, domnule, continuă inspectorul, am să vă citesc nişte nume şi am să vă rog să-mi spuneţi dacă aţi cunoscut, aţi stat de vorbă sau aţi auzit vorbindu-se de vreunul dintre cei de pe listă... Harvey Metcalfe?

— Nu, răspunse Stephen.

— Bernie Silverman?

— Nu l-am întâlnit şi nu am stat de vorbă cu el, dar David a amintit de el când a venit să cinăm aici, la colegiu.

Sergentul-detectiv nota încet şi metodic tot ce spunea Stephen.

— Richard Elliott?

— Ce am spus despre Silverman e valabil şi pentru el.

— Alvin Cooper?

— Nu, spuse Stephen.

— Aţi avut contact şi cu vreo altă persoană care lucra la Prospecta Oil?

— Nu.

Timp de mai bine de o oră inspectorul îl interogă despre lucruri mai puţin importante, dar Stephen nu avea cum să-i fie de prea mare ajutor. Îi spuse că păstrase o copie după raportul geologului.

— Da, şi noi suntem în posesia acestui document, domnule, spuse inspectorul. E foarte bine ticluit. Mă îndoiesc că ne-am putea folosi foarte mult de el ca dovadă.

Stephen oftă şi oferi celor doi detectivi nişte whisky, turnându-şi lui însuşi un excelent sherry sec.

— Dovadă împotriva cui, sau pentru ce, domnule inspector? Mi-e limpede că am fost tras pe sfoară. Nu-i nevoie probabil să vă spun ce nebunie am fost în stare să fac. Mi-am mizat până şi cămaşa pe Prospecta Oil, deoarece părea că are şanse sigure de câştig, şi am sfârşit pierzând tot ce am avut. Acum nu am nici cea mai vagă idee ce aş putea face. Pentru Dumnezeu, ce s-a putut întâmpla cu Prospecta Oil?

— Vă imaginaţi, domnule, că sunt aspecte ale acestui caz pe care nu am libertatea să le discut cu dumneavoastră. Există într-adevăr anumite lucruri care nu ne sunt clare încă nici nouă. Dar jocul nu e nou, şi de data aceasta e vorba de un bătrân profesionist, şi încă unul foarte şiret. Lucrurile se petrec cam aşa: o companie este fondată sau preluată de o şleahtă de şarlatani, care achiziţionează majoritatea acţiunilor. Apoi inventează o istorioară plauzibilă despre o nouă descoperire sau un produs nemaipomenit, ca să dea brânci în sus acţiunilor. Mai contribuie şi cu câte o informaţie aşa-zis confidenţială, şoptită la urechi amatoare să-i asculte, îşi scot acţiunile pe piaţă şi lasă să fie înhăţate de persoane ca dumnevoastră, domnule, la preţ mai mare. Apoi dispar cu profitul realizat, după care acţiunile îşi pierd complet valoarea, deoarece compania nu era viabilă. Cel mai adesea, totul sfârşeşte prin suspendarea la bursă a tranzacţiilor cu acţiunile respective şi, în cele din urmă, prin lichidarea companiei. Aceasta nu s-a întâmplat încă în cazul nostru şi s-ar putea nici să nu se întâmple. Bursa din Londra abia şi-a revenit din eşecul pe care l-a avut cu Caplan şi nu mai vrea să fie implicată în alt scandal. Îmi pare rău că trebuie să vă spun cât de puţine speranţe sunt să vă recăpătaţi banii, chiar dacă vom face rost de suficiente dovezi ca să punem mâna pe pungaşi. I-au dosit cât ai bate din palme, în toate colţurile lumii.

Stephen gemu.

— Sfinte Doamne, este de speriat cât de simplu faci dumneata să pară totul, domnule inspector. Raportul geologului a fost deci fals?

— Nu chiar fals, domnule. Foarte bine alcătuit şi prezentat, dar cu o sumedenie de „dar" şi „însă". Un lucru e sigur: nu va fi nimeni dispus să cheltuiască cine ştie câte milioane ca să constate dacă este sau nu petrol în acea parte a Mării Nordului.

Stephen îşi îngropa capul în palme şi blestemă în sinea sa ziua în care îl cunoscuse pe David Kesler.

— Spuneţi-mi, domnule inspector, cine l-a băgat pe Kesler în toate acestea. Al cui este creierul care a pus la cale totul?

Inspectorul îşi dădea seama prin ce stare trecea Stephen. În cursul carierei sale întâlnise de multe ori oameni în aceeaşi situaţie şi-i era recunoscător văzându-l dispus să colaboreze.

— Voi răspunde la orice întrebare, atâta vreme cât nu dăunează cercetărilor mele, spuse el. Dar nu-i nici un secret că omul pe care vrem să punem mâna este Harvey Metcalfe.

— Cine-i acest Harvey Metcalfe, pentru numele lui Dumnezeu?

— E un bărbat născut în America din părinţi emigranţi care e amestecat în mai multe afaceri dubioase din Boston decât vă puteţi închipui. A devenit multimilionar, lăsând în urma lui o mulţime de oameni faliţi. Stilul lui este atât de profesional şi de previzibil, încât îl poţi adulmeca de la o poştă. Nu o să vă facă plăcere când o să auziţi că este un mare donator în contul Universităţii Harvard. O face, fără îndoială, ca să-şi mai uşureze conştiinţa. N-am fost în stare până acum să-l prindem cu ceva şi mă îndoiesc că vom reuşi de data aceasta. Nu a fost directorul companiei Prospecta Oil, nu a făcut decât să-i plaseze acţiunile pe piaţă. După câte ştim noi, nici nu l-a cunoscut pe David Kesler. I-a angajat pe Silverman, Cooper şi Elliott să facă treburile murdare în locul lui, iar ei au găsit un tânăr inteligent şi entuziast, încă cu caş la gură, care să le vândă gogoşile.

— Nu-mi mai vorbi de el, bietul nătâng, spuse Stephen. Dar ce-i cu Harvey Metcalfe? O să iasă basma curată şi de data aceasta?

— Mă tem că da. Avem mandate de arestare pentru Silverman, Elliott şi Cooper. Au şters-o toţi trei în America de Sud. După ce poliţia a dat în bară cu Ronald Biggs, mă îndoiesc că vom obţine vreodată un ordin de extrădare ca să-i aducem înapoi, deşi atât autorităţile americane cât şi cele canadiene au mandate de arestare împotriva lor. S-au dovedit foarte abili. Au închis biroul companiei Prospecta Oil din Londra, au renunţat la contractul de închiriere, pe care l-au restituit lui Conrad Ritblat, agentul imobiliar, şi au concediat amândouă secretarele, plătindu-le o lună în avans. Au achitat la zi instalaţiile de petrol închiriate de la Reading şi Bates. Au plătit şi concediat pe Mark Stewart, care lucra pentru ei la Aberdeen, şi duminică dimineaţă au luat avionul spre Rio de Janeiro, unde îi

aştepta un milion de dolari vărsat în contul lor. După vreo doi, trei ani, când vor fi cheltuit toţi banii, n-am nici o îndoială că se vor întoarce, purtând alte nume şi lucrând pentru alte firme. Harvey Metcalfe i-a răsplătit bine şi i-a pus lui David Kesler copilul în braţe.

— Băieţi deştepţi, spuse Stephen.

— Fără îndoială, consimţi inspectorul. A fost o mică operaţie foarte reuşită. Demnă de talentele lui Harvey Metcalfe.

— Vreţi să-l arestaţi pe David Kesler?

— Nu, dar, cum v-am spus, ne-ar plăcea să-i punem câteva întrebări. A cumpărat şi a vândut cinci sute de acţiuni, dar după părerea noastră a făcut-o numai pentru că şi el credea povestea. De fapt, dacă ar fi înţelept, s-ar întoarce în Anglia şi ar ajuta poliţia să facă cercetări. Dar mi-e teamă că bietul om a intrat în panică şi a dat bir cu fugiţii. Poliţia americană îl ţine sub supraveghere.

— O ultimă întrebare, spuse Stephen. Mai sunt şi alţii care s-au lăsat prostiţi ca mine?

Inspectorul reflectă îndelung la această întrebare. Cu celelalte persoane care investiseră sume mari nu avusese norocul pe care îl avusese cu Stephen. Toţi vorbiseră pe ocolite despre legătura lor cu Kesler şi Prospecta Oil. Poate, dacă le-ar da la iveală numele, vor ieşi şi ei la suprafaţă.

— Da, domnule, dar… ţineţi minte că numele lor nu le-aţi aflat de la mine.

Stephen făcu un semn afirmativ din cap.

— E bine să ştiţi că puteţi să aflaţi cine sunt aceştia interesându-vă discret la bursă. Toţi patru aţi pierdut aproximativ un milion de dolari. Ceilalţi sunt doctorul Robin Oakley, care are un cabinet în Harley Street, Jean-Pierre Lamanns, care face comerţ cu obiecte de artă la Londra, şi un tânăr, cel mai nenorocos dintre toţi. După cât am înţeles, şi-a ipotecat ferma ca să facă rost de bani. Un tânăr cu titlu nobiliar: lordul Brigsley. Metcalfe i-a smuls linguriţa de argint din gură.

— Aceştia sunt toţi cei care au investit sume importante?

— Două sau trei bănci şi-au fript bine degetele, dar nu a mai fost o altă persoană care să investească mai mult de zece mii de lire sterline. Dumneavoastră, băncile şi ceilalţi care au făcut investiţii mari aţi reuşit să menţineţi interesul pieţei destul timp ca Metcalfe să se descotorosească de tot stocul lui de acţiuni.

— Ştiu. Şi încă ceva mai neplăcut. Am sfătuit prosteşte încă vreo doi prieteni să investească în Prospecta Oil.

— Ei da… au mai făcut investiţii mici vreo două, trei persoane aici la Oxford, spuse inspectorul, privind la o foaie de hârtie pe care o

avea în faţă. Dar nu vă necăjiţi. Nu avem de gând să stăm de vorbă cu ei. Păi, asta pare să fie totul. Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc pentru colaborare şi să spun că s-ar putea să ne revedem cândva. În orice caz, vă vom ţine la curent cu ce se mai întâmplă şi vă rugăm să faceţi acelaşi lucru şi dumneavoastră pentru noi.

— Bineînţeles, domnule inspector. Mergeţi cu bine.

Cei doi poliţişti dădură pe gât ce mai rămăsese în pahare şi plecară.

Stephen nu-şi mai aducea aminte dacă stând în fotoliu şi privind pe geam la peristiluri, sau mai târziu în aceeaşi noapte culcat în pat, luase hotărârea să-şi folosească mintea lui bine organizată şi inventivă pentru a face o mică cercetare în legătură cu Harvey Metcalfe şi tovarăşii lui de pungăşii. Îşi aduse aminte de sfatul pe care i-l dădea bunicul său, pe vremea când era copil şi nu reuşea să-l bată la partida de şah pe care o jucau seara: „Stevie, nu te înfuria, ia-ţi revanşa." Era bucuros că-şi ţinuse ultima prelegere şi terminase cu toate obligaţiile trimestriale. Când se lăsă furat de somn, pe la ora trei, pe buze nu avea decât un nume: Harvey Metcalfe.

5

Stephen se trezi pe la cinci treizeci. Părea că a dormit profund şi fără vise, dar de îndată ce îşi veni în fire reîncepu coşmarul. Se sili să-şi folosească mintea în mod constructiv, să dea trecutul la spate şi să vadă ce s-ar putea face în legătură cu viitorul. Se spălă, se bărbieri, se îmbrăcă şi renunţă la micul dejun servit la colegiu. Din când în când murmura pentru sine „Harvey Metcalfe". Se duse apoi la gara din Oxford, folosindu-se de o veche bicicletă, mijlocul lui preferat de transport într-un oraş blocat în permanenţă de camioane şi cu traficul îngreunat de un sistem ininteligibil de străzi cu sens unic. La gară îşi lăsă vehiculul, poreclit Ethelred cel Nestatornic, legat de o bară, la rând cu tot atât de multe biciclete câte maşini sunt parcate în alte staţii de cale ferată.

Luă trenul de opt şi şaptesprezece, atât de comod pentru persoanele care fac naveta de la Oxford la Londra în fiecare zi. Toţi cei care îşi luau micul dejun păreau să se cunoască între ei şi Stephen se simţea ca un oaspete neinvitat, rătăcit la o petrecere. Controlorul trecu printre pasagerii din vagonul-restaurant şi-i perforă biletul de clasa întâi. Un bărbat care stătea în faţa lui Stephen, ascuns după ziarul

Financial Times, prezentă un bilet de clasa a doua. Controlorul i-l perforă în silă.

— Va trebui să vă întoarceţi într-un vagon de clasa a doua când veţi termina de mâncat, domnule. Vagonul-restaurant este considerat de clasa întâi, ştiţi asta? Stephen se gândea la implicaţiile acestei remarci, privind peisajul monoton al ţinutului Berkshire care se derula prin faţa ferestrei, în timp ce cafeaua se clătina neatinsă în ceaşcă. Se concentră apoi asupra ziarelor de dimineaţă. În *Times* nu erau veşti despre Prospecta Oil în dimineaţa aceea. Era, presupunea el, o ştire fără importanţă, pentru mulţi chiar plictisitoare. Nu era ca o răpire, sau ca un incendiu, nici măcar ca un act de violenţă. Doar prăbuşirea unei întreprinderi dubioase; nimic demn de a ocupa două zile la rând prima pagină a unui ziar. Era ceva la care nu s-ar fi gândit nici el mai mult decât în fugă dacă nu ar fi fost implicat. Aceasta făcea ca lucrurile să ia pentru el proporţiile unei tragedii.

La Paddington îşi croi drum prin furnicarul din gară, bucuros că şi-a ales existenţa mai paşnică de universitar, sau, mai corect, că a fost ales el de ea. Stephen nu reuşise să se împace cu Londra. Găsea oraşul prea mare şi impersonal şi lua întotdeauna taxiuri, de frică să nu se rătăcească în autobuze şi metrouri. De ce nu-şi numerotau englezii străzile, ca să ştie şi americanii unde se află?

— Printing House Square, birourile ziarului *Times.*

Taximetristul dădu din cap şi o porni degajat pe Bayswater Road, în lungul unui Hyde Park îmbibat de ploaie. Şofranul înflorit de la Marble Arch părea boţit şi bătucit, sprijinit de iarba udă din preajmă. Stephen era impresionat de taxiurile din Londra. Niciodată nu aveau o zgârietură sau vreo urmă de tamponare. I se spusese odată că aici taximetriştii nu aveau voie să-şi încaseze tariful dacă maşina nu le era în perfectă stare. Ce diferenţă faţă de monştrii galbeni, atât de mototoliţi, din New York. Şoferul continuă să alunece pe Park Lane până la Hyde Park Corner, pe lângă Camera Comunelor şi în lungul Tamisei, pe Embankment. În Parlament Square fâlfâiau steagurile. Stephen se încruntă. Care era ştirea zilei pe care o citise, atât de distrat, în tren? A da, o întâlnire dintre conducătorii Commonwealth-ului. Trebuia să accepte ideea că lumea îşi urmează cursul ei de fiecare zi.

Stephen nu era decis cum să procedeze ca să adune informaţii despre Harvey Metcalfe. Dacă ar fi fost la Harvard, n-ar fi avut probleme, ar fi început prin a-i telefona unui vechi prieten al tatălui său, Hank Swaltz, care era corespondent economic la *Herald American.* Nu se îndoia că Hank l-ar fi pus la curent cu toate dedesubturile. Corespondentul pentru ştiri cotidiene de la *Times,* Richard Compton-

Miller, nu era un contact atât de potrivit, dar era singurul jurnalist britanic pe care îl cunoştea. Compton-Miller vizitase Colegiul Magdalen primăvara trecută, ca să scrie un articol despre felul cum era onorat programul, la Oxford, cu prilejul sărbătorii de întâi Mai. De cum apare soarele, corul, urcat în turnul colegiului, cântă salutul miltonian: „Bun venit, mărinimos mai, tu care inspiri / Veselie, tinereţe şi calde dorinţe".

Pe malul râului, sub podul Magdalen unde stăteau Compton-Miller şi Stephen, mai multe perechi de tineri, păreau fericite.

Mai târziu, Stephen fusese mai mult stânjenit decât flatat, văzându-se menţionat în articolul scris de Compton-Miller pentru ziarul *Times* (universitarii sunt zgârciţi cu cuvântul strălucit, dar nu şi ziariştii). Colegii mai plini de ei din sala comună a profesorilor nu găsiseră amuzant faptul că el fusese descris drept cea mai strălucită stea pe un firmament cu o luminiscenţă moderată.

Taxiul trase în faţa intrării şi se opri lângă o statuie masivă de Henry Moore. *Times* şi *Observer* îşi împart o clădire, având intrări separate, cea a cotidianului *Times* fiind de departe mult mai impunătoare. Stephen întrebă pe funcţionarul de la informaţii unde îl poate găsi pe Richard Compton-Miller şi fu îndrumat la etajul cinci, apoi spre micul său birou de la capătul coridorului.

Când sosi Stephen, era puţin după ora zece şi toată clădirea era practic pustie. Mai târziu, Compton-Miller îl lămuri, spunându-i că un ziar naţional nu se trezeşte decât pe la unsprezece şi atunci ziariştii îşi permit, de cele mai multe ori, o pauză de prânz până pe la ora cincisprezece. Apoi, la ora douăzeci şi trei, cu excepţia primei pagini, duc ziarul la culcare; acum începe munca propriu-zisă. De obicei, de pe la ora şaptesprezece soseşte o altă echipă, care are misiunea de a urmări veştile importante ce apar în cursul nopţii. Trebuie să nu scape din ochi cele ce se petrec în America, deoarece, dacă preşedintele Statelor Unite face o declaraţie importantă în timpul după-amiezii la Washington, vestea va fi imediat publicată în presa londoneză. Uneori prima pagină poate fi schimbată de câte cinci ori într-o singură noapte. De pildă, vestea asasinării preşedintelui Kennedy a ajuns în Anglia pe la ora nouăsprezece, în seara de 22 noiembrie 1963, şi a trebuit ca prima pagină să fie complet schimbată, pentru a se face loc tragediei.

— Richard, e amabil din partea ta că ai venit să te întâlneşti cu mine. Nu mi-am dat seama că începeţi lucrul atât de târziu. Sunt tentat să consider apariţia ziarului ca un lucru de la sine înţeles.

Richard râse.

— Nu face nimic. Probabil că ţi-am făcut impresia unei şlehte de

trândavi, dar locul ăsta clocoteşte de activitate la miezul nopţii, când tu dormi dus. Şi acum spune-mi cu ce te pot ajuta.

— Încerc să fac o mică cercetare asupra unui concetăţean de-al meu, Harvey Metcalfe. E unul dintre donatorii cei mai importanţi de la Harvard, şi la întoarcerea mea aş vrea să-l flatez pe bătrân arătându-i că ştiu totul despre el.

Lui Stephen nu-i prea plăcea să mintă, dar acum se afla în faţa unor circumstanţe foarte ciudate.

— Aşteaptă aici; eu mă duc să văd dacă nu găsesc ceva despre el în cartotecă.

Stephen se amuză citind titlurile de reportaje de pe prima pagină, prinse cu acul deasupra biroului Compton-Miller era evident mândru de ele: *Un prim-ministru dirijează orchestra la Royal Festival Hall, Miss Univers îl iubeşte pe Tom Jones, Muhammad Ali declară: Voi fi din nou campion.*

Richard se întoarse după cincisprezece minute purtând un dosar gros.

— Vezi ce este aici, Descartes. Mă întorc peste o oră şi putem bea o cafea.

Stephen aprobă din cap şi zâmbi recunoscător. Descartes nu avusese niciodată de dezlegat problemele cu care se confrunta el.

Tot ceea ce dorea Harvey Metcalfe să se ştie despre el se afla în acel dosar, şi câte ceva ce nu dorea. Stephen află despre călătoriile sale anuale în Europa, pentru a asista la campionatele de tenis de la Wimbledon, despre succesele cailor săi la Ascot şi despre achiziţionarea picturilor impresioniste pentru propria sa colecţie de artă. William Hickey de la *Daily Express* îşi amuzase odată cititorii cu o fotografie a unui Harvey gras, îmbrăcat în pantaloni bermude, relatându-le că milionarul american petrece două, trei săptămâni pe an la bordul iahtului său personal, în Monte Carlo, jucând la cazinou. Tonul lui Hickey nu putea fi numit reverenţios. După părerea sa, averea lui Metcalfe era prea nouă ca să fie respectabilă. Stephen notă cu meticulozitate toate lucrurile care considera că-i sunt de folos; tocmai studia fotografia când se întoarse Richard.

Îl invită pe Stephen să bea împreună o cafea la cantina de la acelaşi etaj. Fumul de ţigară se rotea ca o ceaţă în jurul fetei de la casa ce se afla la capătul tejghelei de autoservire.

— Richard, n-am găsit chiar toate informaţiile de care aveam nevoie. Harvard vrea să-i stoarcă omului acestuia o sumă destul de mare; cred că e vorba de vreun milion de dolari. Unde aş mai putea găsi ceva despre el?

— Probabil la *New York Times,* spuse Compton-Miller. Vino cu

mine să-i facem o vizită lui Terry Robards.

Birourile ziarului *New York Times* se aflau tot la etajul cinci al aceleiaşi clădiri din Printing House Square. Stephen îşi aminti de localul impozant ocupat de *New York Times* pe Strada 43 şi se întrebă dacă există un aranjament de reciprocitate în urma căruia birourile ziarului londonez se ascundeau pe undeva la subsol, în clădirea din New York. Terry Robards se dovedi a fi un american înalt şi vânjos, cu un veşnic zâmbet pe buze. Îl făcu imediat pe Stephen să se simtă în largul său, un talent pe care şi-l însuşise în mod aproape inconştient în decursul anilor şi care era un atu serios când voia să cunoască ceva mai în profunzime.

Stephen repetă povestea care îi justifica interesul pentru Metcalfe. Terry se amuză.

— Cei de la Harvard nu prea fac nazuri când e vorba să facă rost de bani, nu-i aşa? Tipul ăsta a descoperit mai multe căi legale prin care să fure bani decât Serviciul intern pentru venituri.

— Nu mai spune! se miră inocent Stephen.

Dosarul ziarului *New York Times* despre Harvey era voluminos. *Ascensiunea lui Metcalfe de la mesager la milionar,* cum o numea titlul unui articol, era admirabil documentată. Stephen luă note cu multă atenţie. Amănuntele în legătură cu Sharpley şi Son îl fascinară, ca şi mediul din care provenea Arlene, soţia lui, şi educaţia fiicei sale Rosalie. Era şi o fotografie cu ele două, dar fiica nu avea pe atunci decât cincisprezece ani. Mai erau nişte reportaje lungi despre două procese care avuseseră loc în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, în care Harvey fusese acuzat de fraudă, dar nu fusese niciodată condamnat. Era şi un proces mai recent, în 1956, privind proiectul unui transfer de acţiuni la Boston. Şi de data aceasta Harvey scăpase de rigorile legii, dar procurorul de district avusese grijă ca juriul să nu aibă nici o îndoială asupra opiniilor sale despre Metcalfe. Cele mai recente relatări gazetăreşti se găseau în cronica mondenă: picturile lui Metcalfe, caii, orhideele, succesele fiicei sale la Vassar şi călătoriile lui în Europa. Despre Prospecta Oil nici o vorbă. Stephen era obligat să admire abilitatea lui Harvey de a ascunde de presă activităţile lui mai dubioase. Terry îl invită pe Stephen, expatriat ca şi el, să ia prânzul împreună. Gazetarilor le plac întotdeauna cunoştinţele noi, şi de data aceasta contactul părea promiţător. Ceru taximetristului să-i ducă pe Whitfield Street. Maşina înainta aproape la pas ca să iasă din City în direcţia cartierului West End. Stephen se întreba dacă prânzul va justifica drumul. Nu avu de ce să fie decepţionat. Restaurantul lui Lacy era spaţios şi înpodobit cu feţe de masă curate şi narcise proaspete. Terry îi spuse că era localul favorit al celor din presă.

Margaret Costa, care scria cărţi de bucate, şi soţul ei, bucătarul-şef Bill Lacy, îşi cunoşteau bine meseria. În timp ce savurau o supă delicioasă de creson, urmată de *Médaillons de veau à la crême au calvados* şi o sticlă de *Château de Péronne 1972,* Terry abordă cu entuziasm subiectul. Îi luase un interviu lui Harvey Metcalfe la Harvard, cu ocazia inaugurării Holului Metcalfe, care cuprindea o sală de gimnastică şi patru terenuri de tenis acoperite.

— Speră să facă rost într-o zi de o diplomă onorifică, spuse cinic Terry, dar nu-s mari speranţe, chiar dacă ar da un miliard.

Stephen îşi însemnă gânditor aceste cuvinte.

— Cred că ai mai putea afla câte ceva despre tip de la Ambasada Americană, spuse Terry. Se uită la ceas. Ei, fir-ar să fie, biblioteca se închide la ora patru. Astăzi e prea târziu. E timpul să mă întorc şi eu la slujbă, acum că America s-a trezit.

Stephen se întreba dacă ziariştii mănâncă şi beau astfel în fiecare zi. Păreau că duc o viaţă de burlaci. Şi cum de reuşeau să mai scoată şi ziarul?

Stephen se strădui să prindă trenul de şaptesprezece şi cincisprezece, ca să se întoarcă la Oxford tot cu navetiştii. Abia când ajunse la el în cameră începu să studieze rezultatele muncii sale de peste zi. Deşi era mort de oboseală, se sili să stea la birou până când reuşi să schiţeze primul proiect clar al unui dosar Harvey Metcalfe.

A doua zi luă din nou trenul de opt şi şaptesprezece spre Londra, cumpărând de data aceasta un bilet de clasa a doua. Controlorul îi spuse şi lui să plece din vagonul-restaurant după ce îşi va termina masa.

— Fireşte, îl asigură Stephen, făcându-şi de lucru cu restul cafelei până la sfârşitul călătoriei de o oră şi neclintindu-se de la clasa întâi. Era mulţumit de sine: economisise două lire şi procedase exact cum s-ar fi comportat şi Harvey.

La Paddington urmă sfatul lui Terry Robards şi luă un taxi care să-l ducă la Ambasada Americană, o mare clădire monolitică, care se întinde pe opt mii de metri pătraţi, are nouă etaje şi ocupă o întreagă latură a Grosvenor Square. Nu era totuşi atât de elegantă ca magnifica reşedinţă oficială a ambasadorului, Casa Winfield din Regents Park, unde Stephen avusese o invitaţie anul trecut. Fusese casa Barbarei Hutton, înainte de a fi vândută guvernului american, în 1946. Amândouă, gândi Stephen, erau destul de mari pentru şapte bărbaţi.

Intrarea la biblioteca de la parterul ambasadei era încuiată. Lui Stephen nu-i rămânea decât să studieze plăcuţele de pe peretele coridorului exterior, puse în onoarea ambasadorilor mai recenţi de la Curtea St. James. Pornind de la Walter Annenberg, ajunsese la Joseph

Kennedy, când uşa bibliotecii se deschise asemenea intrării unei bănci. Fata distantă care dădea informaţii nu păru dispusă să-l ajute în cercetările sale asupra lui Harvey Metcalfe.

— De ce doriţi aceste informaţii? întrebă ea aspru. Stephen îşi pierdu o clipă siguranţa de sine, dar îşi reveni repede.

— Mă reîntorc la toamnă la Harvard ca profesor şi consider că trebuie să fiu mai bine informat despre legăturile lui cu universitatea. În prezent lucrez ca cercetător-invitat la Colegiul Magdalen din Oxford.

Răspunsul lui Stephen o convinse pe fată, care peste câteva minute îi aduse un dosar. Deşi nu atât de voluminos ca cel deţinut de *New York Times,* dădea cifre ale donaţiilor făcute pentru opere de binefacere şi amănunte în legătură cu sumele dăruite Partidului Democrat. Majoritatea oamenilor nu divulgă sumele exacte donate partidelor politice, dar Harvey nu cunoştea decât luminile, nimeni nu părea să-i fi vorbit despre cotloane întunecate.

Terminând cercetările făcute la ambasadă, Stephen luă un taxi până la birourile Cunard din St. James Square, unde vorbi cu un funcţionar însărcinat cu rezervările, iar de acolo merse la hotelul Claridge, în Brook Street, unde petrecu câteva minute vorbind cu unul dintre directorii de serviciu. Un telefon la Monte Carlo puse capăt programului zilei. Se întoarse la Oxford cu trenul de şaptesprezece şi cincisprezece.

Când reveni în camerele lui de la colegiu, avea senzaţia că ştie la fel de multe despre Harvey Metcalfe ca oricine altul, în afară poate de Arlene şi de inspectorul-detectiv Clifford Smith de la Brigada împotriva fraudelor. Din nou rămase treaz până târziu în noapte, completând dosarul, care avea acum peste patruzeci de pagini bătute la maşină.

Când termină, se culcă şi căzu într-un somn adânc. Se sculă a doua zi dimineaţă devreme, coborî să ia micul dejun în sala comună, se ospătă cu ouă, slănină, cafea şi pâine prăjită, apoi făcu patru copii după fiecare document, astfel că acum avea patru dosare. O porni apoi agale spre podul Magdalen, pe care îl traversă, admirând ca întotdeauna straturile bine îngrijite de flori din grădina botanică a universităţii, care se vedea mai jos, în dreapta lui, şi se opri la librăria Maxwell, de cealaltă parte a podului.

Stephen se întoarse acasă cu patru mape frumoase de diferite culori. Aranjă apoi cele patru dosare în mape şi le puse în biroul său, într-un sertar pe care îl ţinea întotdeauna încuiat. Avea o minte ordonată şi metodică, aşa cum îi stă bine unui matematician, o minte dintre acelea cu care Harvey Metcalfe şi semenii săi nu avuseseră

niciodată de-a face.

Stephen se uită apoi prin însemnările pe care le făcuse după întrevederea cu inspectorul-detectiv Smith şi telefonă la informaţii, cerând adresele din Londra şi numerele de telefon ale doctorului Robin Oakley, Jean-Pierre Lamanns şi lordului Brigsley. Operatoarea refuză să-i dea mai mult de două numere deodată. Stephen se întrebă cum se pot aştepta cei de la GPO din Anglia să aibă un profit. În Statele Unite compania de telefoane Bell ar fi fost bucuroasă să-i dea şi o duzină de numere deodată şi ar fi terminat cu inevitabilul „Sunteţi binevenit".

Cei doi despre care reuşise să aibă informaţiile după ce o linguşise pe operatoarea neserviabilă erau doctorul Robin Oakley, 122 Harley Street, Londra Wl, şi Jean-Pierre Lamanns, Galeriile Lamanns, 40 New Bond Street, Wl. Stephen telefonă la informaţii pentru a doua oară şi ceru numărul şi adresa lordului Brigsley.

— Nu există nimeni cu acest nume în partea centrală a Londrei, spuse operatoarea. Poate nu are numărul trecut în cartea de telefon. Mai ales dacă este într-adevăr lord, completă ea ironic.

Stephen se duse în sala comună a profesorilor, răsfoi ultima ediţie din *Who's Who* şi-l găsi pe nobilul lord:

BRIGSLEY, viconte; James Clarence Spencer; n. 11 oct. 1942; fermier; fiu şi moştenitor al contelui de Louth; înnobilaţi în 1764; educat: Harrow; Christ Church, Oxford (licenţiat); preşedintele Societăţii Dramatice a Universităţii din Oxford. Lt. grenadier, Regimentul de Gardă, 1966-l968. Sporturi: polo (nu pe apă), vânătoare. Adresa: Tathwell Hali, Louth. Cluburi: Garrick, Guards.

Stephen făcu o plimbare până la Christ Church şi întrebă secretara din biroul vistieriei dacă are adresa din Londra a lui James Brigsley, înmatriculat în 1963. O obţinu imediat: 119 King's Road, Londra SW3.

Pe Stephen începu să-l pasioneze lupta împotriva lui Harvey Metcalfe. Ieşi din Colegiul Christ Church prin Peckwater şi poarta Canterbury, merse pe strada High şi se întoarse la Magdalen cu mâinile în buzunare, compunând în minte o scurtă scrisoare. Cei care se îndeletniceau noaptea cu mâzgălirea zidurilor îşi făcuseră din nou de lucru pe pereţii colegiului: *Deanz meanz feinz,* citi el un graffito frumos pictat. Stephen, tânărul decan de la Magdalen, responsabil cu disciplina studenţilor, zâmbi. Când aceste inscripţii erau destul de amuzante, le lăsa să dăinuiască un trimestru, dacă nu, îl punea pe portar să le şteargă imediat. La birou, scrise ceea ce compusese în gând:

„Colegiul Magdalen,
Oxford.
15 aprilie

Dragă domnule doctor Oakley,

Joia viitoare organizez la locuinţa mea o cină pentru un mic, dar select număr de persoane. V-aş fi recunoscător dacă v-aţi face timp să veniţi şi dumneavoastră. Cred că nu veţi regreta că aţi acceptat invitaţia mea.

Al dumneavoastră sincer,
Stephen Bradley
P.S. Regret că David Kesler nu poate fi cu noi.
Cravată neagră. Între orele nouăsprezece treizeci şi douăzeci."

Stephen schimbă coala de hârtie în vechea sa maşină de scris Remington şi adresă scrisori similare lui Jean-Pierre Lamanns şi lordului Brigsley. Rămase apoi puţin pe gânduri, înainte de a ridica telefonul de interior.

— Harry? spuse el portarului. În cazul că telefonează cineva şi întreabă dacă există la colegiu un cercetător ştiinţific numit Stephen Bradley, aş dori să-i spui: Da, domnule. Un matematician de la Harvard căruia i s-a dus vestea pentru dineurile grozave pe care le dă. Ai înţeles, Harry?

— Da, domnule, răspunse Harry Woodley, portarul principal. Niciodată nu-i înţelesese pe americani: doctorul Bradley nu era o excepţie.

Toţi cei trei invitaţi telefonară să se intereseze, aşa cum prevăzuse Stephen. Şi el ar fi făcut la tel în asemenea circumstanţe. Harry îşi amintise mesajul şi îl repetase cu exactitate; totuşi cei care telefonară păreau cam nelămuriţi.

„Ca şi mine sau poate mi se pare", mormăi portarul pentru sine.

În cursul săptămânii, toţi trei îl anunţară pe Stephen că vor veni. Ultimul a fost James Brigsley. Răspunsul lui sosi abia vineri. În partea de sus a hârtiei pentru corespondenţă era un motto promiţător: *ex nihilo omnia.*

A fost consultat valetul din sala comună a profesorilor şi bucătarul-şef al colegiului şi se concepu un meniu care să dezlege limba persoanei celei mai taciturne:

Coquilles St Jaques — *Pouilly Fuissé 1969*
Carrée d'agneau en croûte — *Feux St. Jean 1970*
Casserôle d'artichavds et champignons

Pommes de terre boulangère
Griestorte with raspberries *Barsac Ch. d'Yquem 1927*
Camembert frappé *Port Taylor 1947*
Café

Totul era gata. Lui Stephen nu-i mai rămânea decât să aştepte ora fixată.

În joia respectivă, la nouăsprezece treizeci fix, Jean-Pierre îşi făcu apariţia. Stephen îi admiră haina de seară elegantă şi papionul mare şi moale, în timp ce-şi pipăia cu degetele propria cravată, mirat că Lamanns, a cărui *savoir-faire* era atât de evidentă, putuse să cadă victimă companiei Prospecta Oil. Stephen se lansă într-un monolog despre semnificaţia triunghiului isoscel în arta modernă, în timp ce Jean-Pierre îşi mângâia mustaţa. Nu era tocmai subiectul pe care, în mod obişnuit, Stephen şi l-ar fi ales să vorbească fără pauză, timp de cinci minute; sosirea doctorului Robin Oakley îl salvă de întrebarea inevitabilă şi directă a lui Jean-Pierre. Robin pierduse câteva kilograme în ultima lună, dar Stephen îşi putea da seama de ce avea atât de mult succes la clientele lui din Harvey Street. Era, aşa cum spune H.H. Munro, un bărbat al cărui aspect făcea femeile să-i ierte orice altă mică imperfecţiune. Robin privi cercetător spre gazda lor îmbrăcată cam şleampăt, neştiind dacă e bine să-şi facă curaj şi să-l întrebe direct unde s-au mai întâlnit. Nu, hotărî el. Va mai aştepta puţin, în speranţa că pe parcursul dineului va ieşi la iveală de ce au fost invitaţi. Post-scriptumul care amintea de David Kesler îl neliniştea.

Stephen îl prezentă lui Jean-Pierre şi amândoi schimbară câteva cuvinte, în timp ce gazda controla dacă masa era în ordine. Uşa se mai deschise încă o dată şi, cu ceva mai mult respect decât arătase mai înainte, portarul anunţă: „Lordul Brigsley". Stephen înaintă să-l salute, întrebându-se dacă e cazul să se încline sau să-i întindă mâna. Deşi James nu cunoştea pe nimeni dintre cei prezenţi la ciudata întrunire, nu dădu nici un semn de stinghereală şi se alătură fără efort conversaţiei. Până şi Stephen era impresionat de modul firesc în care conversa James, deşi nu se putea înpiedica să-şi amintească ce slabe rezultate avusese ca student la Christ Church şi să se întrebe dacă nobilul lord îi va fi de vreun folos în planurile sale.

Eforturile culinare ale bucătarului avură efectul scontat. Nici un invitat nu ar fi putut să-şi întrebe gazda care este motivul unui dineu, cât timp se servea miel cu o aromă atât de delicată de usturoi, o prăjitură cu migdale atât de fragedă, un vin atât de excelent.

La sfârşit, când servitorii strânseseră masa şi vinul de porto făcea

a doua rundă, Robin nu mai putu rezista.

— Dacă nu găsiţi întrebarea nepoliticosă, domnule Bradley...

— Spune-mi, te rog, Stephen.

— Stephen, pot să întreb care este scopul acestei mici întruniri selecte?

Şase ochi îl priveau sfredelitor, aşteptând răspuns la aceeaşi întrebare.

Stephen se ridică în picioare şi îşi privi musafirii. Făcu de două ori ocolul mesei şi începu prin a povesti tot ce i se întâmplase în ultimele săptămâni. Le vorbi despre întâlnirea cu David Kesler, chiar acolo în camera lui, de investiţia în Prospecta Oil, urmată la scurt timp de vizita celor din Brigada împotriva fraudei şi despre cele relatate de ei în legătură cu Harvey Metcalfe. Termină expunerea pregătită cu multă grijă prin cuvintele: „Domnilor, adevărul este că toţi patru ne aflăm la mare ananghie." Se întreba dacă expresia sună destul de britanic.

Jean-Pierre reacţionă înainte ca Stephen să termine ce avea de spus.

— Pe mine nu mă pune la socoteală. Nu pot fi amestecat într-o chestie atât de ridicolă ca aceasta. Sunt un umil comerciant de artă, nu un speculant.

Robin sări şi el să se apere, înainte ca Stephen să aibă posibilitatea de a da un răspuns.

— N-am auzit în viaţa mea ceva atât de incredibil. Ai contactat probabil o persoană greşit informată. Eu sunt medic, cu cabinet în Harley Street Nu am nici cea mai vagă idee despre petrol.

Stephen putea acum să-şi dea seama de ce Brigada împotriva fraudelor avusese greutăţi cu cei doi şi de ce îi fuseseră atât de recunoscători pentru colaborare. Toţi îl priveau pe lordul Brigsley, care ridică privirea şi spuse foarte liniştit:

— Totul este absolut adevărat, până în cele mai mici amănunte, iar eu sunt într-o încurcătură şi mai mare decât dumneata. Am făcut un împrumut de o sută cincizeci de mii de lire sterline ca să cumpăr acţiunile, garantând cu ferma mea din Hampshire, şi nu cred că va mai trece mult până când banca îmi va cere să o cedez. Când o vor face şi dragul meu tată, cel de al cincilea conte, va afla, va cădea pentru mine cortina, doar dacă nu devin peste noapte al şaselea conte.

— Mulţumesc, spuse Stephen. Se întoarse spre Robin şi ridică sprâncenele întrebător.

— Ei, drace, exclamă el. Ai dreptate. Am fost şi eu escrocat. David Kesler mi-a fost pacient şi, dintr-un impuls necugetat, am investit o sută de mii de lire sterline în Prospecta Oil, gândindu-mă să

păstrez doar temporar acţiunile, apoi să revin la investiţii mai sigure. Numai Dumnezeu ştie de ce am făcut-o. Cum acţiunile valorează acum numai cincizeci de penny, am rămas cu ele. Am rămas şi cu un deficit la bancă, pentru care au început să mă plictisească. Mai am şi o ipotecă mare pe casa din Berkshire şi plătesc o chirie enormă pentru cabinetul de pe Harley Street. Am o soţie cu gusturi costisitoare şi doi băieţi care învaţă la una din cele mai bune şcoli particulare din Anglia. Abia dacă am mai dormit de când a fost la mine inspectorul-detectiv Smith, acum două săptămâni.

Privi în sus. Culoarea îi pierise din obraji şi toată siguranţa de sine a medicului de succes din Harvey Street dispăruse. Toţi se întoarseră încet să-l privească pe Jean-Pierre.

— Ei bine, da, admise el. Şi eu. Eram la Paris când acţiunile alea afurisite au început să coboare, şi acum am rămas încărcat cu ele. Optzeci de mii de lire sterline împrumutate, punând garanţie stocul de tablouri din magazin. În plus, am mai sfătuit şi câţiva prieteni să investească în nenorocita aia de companie.

În cameră se aşternu tăcerea. Jean-Pierre fu cel care o întrerupse:

— Şi ce sugeraţi, domnule profesor? spuse el sarcastic. Să ne întâlnim anual la un dineu ca să ne amintim ce nebuni am fost?

— Nu, nu la asta m-am gândit. Stephen ezită, zicându-şi că ceea ce era gata să le sugereze va produce o agitaţie şi mai mare. Din nou se ridică în picioare şi spuse calm şi hotărât:

— Banii noştri au fost furaţi de un om foarte inteligent, care s-a dovedit expert în frauda cu acţiuni. Nici unul dintre noi nu ştie mult în legătură cu operaţiile de bursă şi de acţiuni Dar fiecare este expert în zona lui de activitate. De aceea, domnilor, vă sugerez să ne luăm înapoi banii pierduţi.

După câteva momente de tăcere izbucniră toţi deodată.

— Să mergem pur şi simplu la el şi să ne luăm banii!

— Să-l răpim, propuse gânditor James.

— De ce să nu-l omorâm şi să pretindem asigurarea lui pe viaţă? spuse Jean-Pierre.

Trecură câteva momente. Stephen aşteptă să se facă tăcere, apoi le înmână câte un dosar pe care scria „Harvey Metcalfe" şi mai jos numele fiecăruia dintre ei. Un dosar verde pentru Robin, unul albastru pentru James şi unul galben pentru Jean-Pierre. Dosarul roşu care conţinea originalul îl reţinu pentru el. Toţi erau impresionaţi. În timp ce ei îşi frământaseră mâinile într-o disperare neputincioasă, era clar că Stephen Bradley muncise din greu.

Stephen continuă:

— Citiţi, vă rog, dosarele cu multă atenţie. Veţi afla tot ce se ştie despre Harvey Metcalfe. Fiecare trebuie să ia dosarul acasă şi să studieze informaţiile, apoi să revină cu un plan de acţiune care ne va da posibilitatea ca, împreună, să-i luăm un milion de dolari, fără ca el să observe ceva. Vom avea trei planuri de acţiune independente. Fiecare poate implica şi pe ceilalţi în acţiune. Ne vom întâlni aici după paisprezece zile, să studiem concluziile la care am ajuns. Fiecare membru al echipei va depune zece mii de dolari pentru fondul comun de cheltuieli, iar eu, ca matematician, voi ţine socotelile. Toate cheltuielile făcute pentru recăpătarea banilor vor fi adăugate la nota de plată a domnului Metcalfe, începând cu deplasarea voastră aici, în seara aceasta, şi cu plata dineului.

Jean-Pierre şi Robert începură din nou să protesteze, dar James le tăie vorba, spunând:

— Sunt de acord. Ce avem de pierdut? De unul singur nu avem nici o şansă. împreună s-ar putea să-l tragem pe sfoară pe escroc.

Robin şi Jean-Pierre se uitară unul la altul, ridicară din umeri şi dădură afirmativ din cap.

Se aşezară să analizeze materialul pe care îl procurase Stephen în ultimele zile. Plecară de la colegiu după miezul nopţii, promiţând că peste două săptămâni vor veni cu câte un plan pe care să-l supună analizei echipei. Nici unul nu ştia cum se va sfârşi totul, dar fiecare se simţea uşurat, ştiind că nu mai este singur.

Stephen consideră că prima întâlnire a echipei împotriva lui Harvey Metcalfe mersese cât se poate de bine. Spera că toţi se vor pune pe treabă. Se aşeză în fotoliu, privi spre tavan şi continuă să se gândească.

6

Robin îşi recuperă maşina de pe High Street, mulţumind cerului, nu pentru prima dată în viaţă, că avea dreptul să etaleze pe parbrizul vehiculului ecusonul pe care scria „Medic în exerciţiul funcţiunii", datorită căruia i se îngăduia ceva mai multă libertate când parca. Porni spre casa lui din Berkshire. Nu avea nici o îndoială, Stephen Bradley era un om excepţional, dar Robin era hotărât să vină cu o idee care să-i asigure şi lui un rol foarte important.

Lăsă mintea să-i zăbovească puţin asupra perspectivei încântătoare de a-şi recăpăta banii încredinţaţi în mod atât de neinspirat companiei Prospecta Oil şi lui Harvey Metcalfe. Merita să

încerce: la urma urmei nu era mare diferenţă între a fi şters din Consiliul General al Medicilor pentru încercare de fraudă sau a fi şters pentru bancrută. Lăsă fereastra puţin mai jos, ca să i se risipească ultimele efecte delicioase ale vinului, şi reflectă mai atent la propunerea lui Stephen.

Drumul de la Oxford la casa lui de ţară i se păru foarte scurt. Mintea îi era atât de preocupată de Harvey Metcalfe încât, când ajunse acasă, erau porţiuni întregi din drum de care nu-şi putea nici măcar aminti. Robin nu avea decât un talent de pus la bătaie, în afară de farmecul lui natural, dar spera că nu greşeşte gândind că tocmai acesta va întări propria lui armură, slăbindu-i-o pe a lui Harvey Metcalfe. începu să repete cu voce tare ceva ce era scris la pagina şaisprezece a dosarului întocmit de Stephen: „Una dintre temerile care îl obsedează pe Harvey Metcalfe este..."

— Despre ce a fost vorba, iubitule?

Vocea soţiei sale îl făcu să-şi vină repede în fire şi încuie servieta care conţinea dosarul verde.

— Eşti încă trează, Mary?

— Păi, doar nu vorbesc în somn.

Robin trebuia să găsească ceva la iuţeală. Nu avusese încă curajul să-i povestească lui Mary despre investiţia lui necugetată, dar îi spusese despre dineul de la Oxford, fără să-şi dea seama atunci că avea vreo legătură cu Prospecta Oil.

— A fost o farsă, scumpo. Un vechi amic de la Cambridge a fost numit lector la Oxford şi a avut ideea să cheme pe câţiva dintre colegii săi de atunci la cină. Ne-am distrat grozav. Mai erau Jim şi Fred, vechii mei prieteni, dar nu cred că-ţi aduci aminte de ei.

Nu prea grozav, gândi el, dar la ce te poţi aştepta la ora unu şi cincisprezece noaptea?

— Eşti sigur că nu era vreo fată frumoasă? întrebă Mary.

— Mi-e teamă că Jim şi Fred nu prea pot fi consideraţi frumoşi, nici chiar de soţiile lor iubitoare.

— Vorbeşte mai încet, Robin, să nu se scoale copiii.

— Mă duc din nou la Oxford peste două săptămâni să...

— Lasă acum, vino la culcare şi-mi povesteşti mâine dimineaţă.

Robin fu bucuros să i se dea răgaz până a doua zi dimineaţă. Se urcă în pat alături de soţia lui parfumată şi îmbrăcată în mătase şi o mângâie plin de speranţe, în lungul coloanei vertebrale, până la coccis.

— Nu cred să ai noroc, la ora asta din noapte.

Adormiră amândoi.

Jean-Pierre îşi rezervase o cameră la hotelul Eastgate de pe

strada High din Oxford. A doua zi urma să se deschidă o expoziţie a studenţilor la Galeria de Artă Christ Church. Jean-Pierre era întotdeauna în căutarea tinerelor talente, ca să le propună un contract cu Galeria Lamanns. Lumea din Londra implicată în comerţul cu lucrări de artă învăţase de la Galeria Marlborough, care se afla pe Bond Street, câteva uşi mai departe de cea a lui Jean-Pierre, cât este de înţelept să cumperi prin contract tot ce va produce un tânăr artist şi să-i urmăreşti îndeaproape cariera. Dar pentru moment viitorul artistic al galeriei sale nu era preocuparea de bază a lui Jean-Pierre. Însăşi existenţa ei era ameninţată, dar americanul liniştit de la Colegiul Magdalen îi oferise o şansă de a se redresa. Se întinse în patul lui confortabil de hotel şi neţinând seama că ora era târzie începu să studieze dosarul, întrebându-se unde ar putea să-şi găsească un loc în jocul echipei. Nu avea de gând să permită celor doi englezi şi yankeului să-l bată. Tatăl său fusese eliberat de britanici în 1918 la Rochefort şi scos dintr-un lagăr de prizonieri de război de lângă Frankfurt în 1945. Nimic nu-l va impiedica să participe din plin la operaţiune. Citi dosarul galben până târziu în noapte; o idee începuse să-i încolţească în minte.

James se urcă în ultimul tren pentru Londra şi căută un compartiment gol, să poată studia dosarul albastru. Se simţea descurajat; era sigur că ceilalţi trei se vor prezenta cu planuri strălucite şi, cum părea să fi fost întotdeauna cazul până acum, el va rămâne de ruşine. În trecut nu fusese niciodată într-o situaţie grea, obţinuse totul uşor. Acum, la fel de uşor, pierduse totul. A concepe un proiect pentru a-l uşura pe Harvey Metcalfe de o parte din profitul lui excesiv nu era, după părerea lui James, o metodă plăcută de a-ţi petrece timpul. Totuşi, imaginea înspăimântătoare a tatălui său descoperind că ferma din Hampshire fusese ipotecată nu-l lăsa să uite ce avea de făcut. Dar paisprezece zile era atât de puţin. De unde naiba să înceapă? El nu avea o profesie ca ceilalţi trei şi nu avea vreun talent special pe care să se sprijine. Tot ce putea să spere era ca experienţa de scenă pe care o căpătase să-i poată prinde bine într-un moment sau altul.

Dădu peste controlorul de bilete, care nu fu surprins să vadă că James are bilet de clasa întâi. Căutarea unui compartiment gol se dovedi zadarnică. James trase concluzia că Richard Marsh se străduia să facă Căile Ferate rentabile. Ce va mai urma oare? Dar şi mai supărător era faptul că s-ar putea să-l şi înnobileze, făcându-l cavaler pentru efortul depus.

Când nu reuşeşti să dai de un compartiment liber, încerci să găseşti unul în care este o fată frumoasă, aşa gândise James

întotdeauna. Şi de data aceasta avu noroc. Unul din compartimente era ocupat de o frumuseţe într-adevăr răpitoare, care părea să fie singură. Unica persoană care mai ocupa compartimentul era o doamnă de vârstă mijlocie care citea *Vogue* şi nu dădea semne că o cunoaşte pe tovarăşa ei de compartiment. James se aşeză într-un colţ, cu spatele spre locomotivă, dându-şi seama că nu putea studia dosarul Metcalfe în tren. Juraseră toţi să ţină secretul, iar Stephen le atrăsese atenţia să nu citească dosarul dacă nu erau singuri. Lui James îi era teamă că dintre toţi patru lui îi va veni cel mai greu să-şi ţină gura; era sociabil şi găsea că secretele sunt o povară. Se pipăi la buzunarul impermeabilului, acolo unde se afla dosarul, în plicul dat de Stephen Bradley. Ce tip eficient era, gândi James. Şi deştept, ceva de speriat. La întrunirea următoare va avea, cu siguranţă, o duzină de proiecte să le supună examinării celorlalţi. James se încruntă şi privi pe fereastră, sperând că îi va veni vreo idee năstruşnică. Se trezi că studiază profilul fetei care stătea în faţa lui.

Avea o coamă de păr castaniu şi lucios, un nas subţire şi drept, iar ochii mari, căprui, păreau fixaţi pe cartea pe care o ţinea în poală. James se întreba dacă chiar nu-l băga în seamă, aşa cum părea, şi cu regret recunoscu că acesta era adevărul. Ochii îi lunecară spre curba lină a sânilor, ascunşi într-un pulover de angora. Îşi lungi gâtul să vadă ce fel de picioare are imaginea reflectată în geam. Ghinion, purta cizme. Îi privi din nou chipul. Se uita acum şi ea spre el, uşor amuzată. Jenat, îşi mută atenţia la al treilea ocupant al compartimentului, în prezenţa căruia lui James îi lipsea curajul să încerce să lege o conversaţie cu profilul cel frumos.

În disperare, privi la coperta revistei pe care o citea doamna de vârstă mijlocie. Altă fată frumoasă. Privi mai cu atenţie. Nu era altă fată, era chiar persoana de lângă el. La început nu-i veni să-si creadă ochilor, dar o privire rapidă îi spulberă îndoielile. Îndată ce *Vogue* fu pus deoparte în favoarea revistei *Queen,* James se aplecă spre doamna necunoscută şi o rugă să-i împrumute revista.

— Chioşcurile de ziare din gări se închid din ce în ce mai devreme, spuse el prosteşte. N-am găsit nimic de citit.

Ea i-o dădu în silă.

Trecu la pagina a doua. „Coperta: Imaginaţi-vă că purtaţi o astfel de rochie... mătase neagră garnisită cu batist de şifon. O boa din pene de struţ. Turban cu flori, asortat cu rochia. Făcută la comandă de Zandra Rhodes. Coafura Annei executată de Jason la Vidal Sassoon. Fotografia de Lichfield. Operator: Hasselblad."

James nu reuşea deloc să-şi imagineze o persoană îmbrăcată astfel. Dar cel puţin ştia că numele fetei este Anne. Când ea privi din

nou către el, îi arătă prin limbajul semnelor că a descoperit fotografia. Fata zâmbi în fugă spre James şi reveni la carte.

Doamna de vârstă mijlocie coborî la staţia Reading şi luă revista *Vogue* cu ea. Nici că poate fi mai bine, îşi zise James. Anne privea, uşor stingherită şi surâdea încurajator spre pasagerii care treceau în sus şi în jos pe culoar, în căutarea unui loc. James îi săgeta cu privirea pe cei care treceau. Nu intră nimeni în compartiment. James câştigase prima rundă. Când trenul prinse viteză, încercă să intre în vorbă, folosindu-se de un truc care în situaţii obişnuite era destul de bun.

— Ce superbă e fotografia de pe coperta revistei *Vogue* făcută de prietenul meu Patrick Lichfield.

Anne Summerton privi spre el. Era chiar mai frumoasă decât în fotografia la care se referise James. Părul ei castaniu, tuns după ultima modă introdusă de Vidal Sassoon, ochii mari căprui şi pielea fără cusur îi dădeau un aspect de puritate pe care James îl găsea irezistibil. Avea trupul acela zvelt şi graţios de care au nevoie toate manechinele de înaltă clasă ca să-şi câştige existenţa, dar Anne avea şi o personalitate pe care cele mai multe dintre ele nu o vor avea niciodată. James era de-a dreptul uluit; şi-ar fi dorit ca ea să spună ceva.

Anne era obişnuită cu bărbaţi care încercau s-o acosteze, dar se fâstâcise puţin auzind de lordul Lichfield. Dacă erau prieteni, s-ar fi cuvenit să fie cel puţin politicoasă. La o a doua privire găsi sfiala lui James atrăgătoare. Făcea pe timidul cu fetele pe care dorea să le cunoască, de multe ori, şi cu mare succes, dar de data aceasta era sincer. Încercă din nou.

— Îmi închipui că e teribil de greu să fii manechin.

Ce tâmpenie, gândi el. De ce nu-i putea oare spune aşa direct: Te găsesc absolut fantastică? N-am putea sta puţin de vorbă şi, dacă voi continua să cred că eşti fantastică, să mergem mai departe? Dar introducerea aceasta nu mergea niciodată. Ştia că va trebui să străbată şi de data aceasta drumul binecunoscut.

— E suportabilă dacă contractele sunt bune, răspunse ea. Dar astăzi a fost deosebit de obositor. Avea voce plăcută şi un uşor accent transatlantic pe care James îl găsea atrăgător. A trebuit să zâmbesc toată ziua, până mi s-a strâmbat gura, deoarece am pozat pentru reclama unei paste de dinţi; fotograful părea că n-o să fie niciodată mulţumit. Singura parte bună este că s-a sfârşit cu o zi mai devreme decât era prevăzut. De unde îl cunoşti pe Patrick?

— Am tocit împreună la Harrow, în primul an de şcoală. El era ceva mai bun decât mine când era vorba de chiulit.

Anne râse. Era limpede că îl cunoştea pe lordul Lichfield.

— Vă mai vedeţi şi acum?

— Uneori, la petreceri, dar nu în mod regulat. Te fotografiază deseori?

— Nu, răspunse Anne. Fotografia de pe coperta revistei *Vogue* a fost singura.

Stând astfel de vorbă, cele treizeci şi cinci de minute de călătorie între Reading şi Londra trecură ca o clipă. Traversând alături de Anne peronul gării Paddington, James îşi încercă norocul:

— Îmi dai voie să te conduc cu maşina? O am parcată după colţ, pe Craven Street.

Anne acceptă, bucuroasă că nu trebuie să caute un taxi la ora aceea târzie.

James o duse acasă în automobilul său Alfa Romeo. Ajunsese deja la concluzia că era un gen de lux pe care nu şi-l va mai putea permite mult timp, cu preţul benzinei care creştea şi banii care se împuţinau. Vorbi voios tot drumul până la locuinţa ei, care se afla într-un bloc în Cheyne Row, cu vedere spre Tamisa. Spre surprinderea Annei, o ajută să coboare la poarta de intrare şi-i spuse noapte bună. Nu-i ceru nici măcar numărul de telefon; şi îi ştia doar numele de botez. Pe de altă parte, nici ea nu avea habar cum îl cheamă. Păcat, gândi ea, închizând uşa de la intrare. Fusese o variaţie plăcută faţă de bărbaţii pe care îi întâlnea în mediul celor ce se ocupau cu reclamele şi care îşi închipuiau că au automat dreptul ca o fată să-i trateze cu complezenţă, numai pentru că se lasă fotografiată de ei în sutien.

James ştia bine ce face. Constatase de multe ori că fetele sunt mai flatate dacă le telefona când nici nu se aşteptau. Tactica lui era să lase impresia că îl vedeau pentru ultima oară, în special când prima întâlnire mersese bine. Se întoarse acasă, în King's Road, şi analiză situaţia. Spre deosebire de Stephen, Robin şi Jean-Pierre, nu avea nici o idee cum să-l înfrângă pe Harvey Metcalfe. Dar făcea planuri în legătură cu Anne.

Trezindu-se a doua zi dimineaţă, Stephen mai făcu câteva cercetări. Începu prin a studia îndeaproape cum era administrată universitatea. Trecu pe la biroul vicecancelarului din Casa Clarendon, unde se întreţinu un timp cu secretara acestuia, domnişoara Smallwood, punându-i tot felul de întrebări ciudate. O lăsă foarte intrigată. Se duse apoi la registratorul universităţii, unde manifestă aceeaşi curiozitate. Îşi încheie ziua vizitând biblioteca bodleană, ca să copieze câte ceva din statutul universitar. În următoarele paisprezece zile, printre altele, trecu şi pe la croitoria Shepherd şi Woodward şi petrecu o zi întreagă la teatrul sheldonian, ca să vadă cum decurge scurta ceremonie de înmânare a diplomelor unor studenţi licenţiaţi în

litere. Stephen se documentă, de asemenea, asupra schemei interioare a hotelului Randolph, cel mai mare din Oxford. Aceasta îi luă atât de mult timp, încât directorul deveni bănuitor şi Stephen trebui să plece înainte de a deveni suspect. Ultima lui deplasare a fost din nou la Clarendon, ca să stea de vorbă cu secretarul vistieriei universitare şi să facă un tur al clădirii, însoţit de portar. Stephen îl preveni că s-ar putea ca de ziua ceremoniei anuale universitare Encaenia să vină din nou, să arate clădirea şi unui american, dar nu dădu alte amănunte.

— De, nu va fi uşor... începu portarul. Stephen împături cu grijă şi ostentativ o bancnotă de o liră şi i-o dădu..., totuşi sunt sigur că voi găsi o posibilitate, domnule.

În afară de plimbările pe care le făcu prin oraşul universitar, Stephen îşi petrecu mult timp gândind în fotoliul lui mare de piele şi încă mai mult scriind la birou. În cea de a paisprezecea zi, proiectul lui era definitivat şi gata să fie prezentat celorlalţi trei. Pusese căruţa pe roate, cum ar fi spus poate Harvey Metcalfe, şi spera s-o vadă străbătând un drum lung.

În dimineaţa următoare cinei de la Oxford, Robin se trezi devreme, pentru a evita în timpul micului dejun eventualele întrebări incomode pe care i le-ar fi putut pune soţia lui în legătură cu seara precedentă. Plecă spre Londra de îndată ce putu să scape, iar la sosirea sa în Harley Street a fost întâmpinat de domnişoara Meikle, eficienta lui secretară de cabinet.

Elspeth Meikle era o scoţiană conştiincioasă şi aspră care îşi considera activitatea nimic mai puţin decât o vocaţie.

Devotamentul ei faţa de Robin, deşi ea nu l-ar fi numit astfel nici măcar în gând, era evident pentru toată lumea.

— În următoarele paisprezece zile vreau cât de puţine programări posibile, domnişoară Meikle.

— Am înţeles, domnule doctor Oakley, spuse ea.

— Trebuie să fac nişte cercetări şi nu vreau să fiu întrerupt când lucrez.

Domnişoara Meikle era uşor surprinsă. Îl considerase întotdeauna pe doctorul Oakley un medic bun, dar nu şi-l amintea să fi fost vreodată în trecut atât de preocupat de munca de cercetare. Păşind fără zgomot cu pantofii ei albi, se duse să introducă prima dintr-un grup de doamne, de o admirabilă sănătate, în cabinetul doctorului Oakley.

Robin îşi expedie pacienţii cu o grabă nu prea politicoasă. Sări peste prânz şi îşi începu după-amiaza dând câteva telefoane unor spitale din Boston şi unui gastroenterolog cu care îşi făcuse practica la Cambridge. Apoi o chemă pe domnişoara Meikle.

— N-ai putea trece pe la librăria H.K. Lewis să-mi cumperi două cărţi? Am nevoie de cea mai recentă ediţie a *Toxicologiei clinice,* scrisă de Polson şi Tattersall, şi de cartea lui Harding Rain despre vezică şi abdomen.

— Desigur, domnule, spuse ea, fără să-i pese că va trebui să-şi întrerupă prânzul, care consta dintr-un sandviş, ca să i le poată procura.

Cărţile se aflau la el pe birou înainte de a-şi fi dat toate telefoanele şi începu de îndată să citească, cu multă atenţie, anumite fragmente din ele. A doua zi îşi contramandă pacienţii de dimineaţă şi se duse la spitalul St. Thomas să privească cum operează doi foşti colegi ai săi. Încrederea în planul pe care îl concepuse creştea. Se întoarse în Harley Street şi scrise câteva observaţii în legătură cu tehnica de lucru pe care o observase în dimineaţa aceea, aşa cum făcea pe vremea când era student. Făcu o pauză ca să-şi reamintească cuvintele spuse de Stephen: „Să gândiţi aşa cum ar gândi Harvey Metcalfe. Să gândiţi, pentru prima oară în viaţă, nu ca un profesionist prudent, ci ca un om care îşi asumă riscuri, ca un întreprinzător."

Robin se străduia să se pună pe lungimea de undă a lui Harvey Metcalfe, pentru ca atunci când va veni momentul planul lui să fie pregătit. Dar vor accepta ei oare să-i urmeze proiectul? Aştepta cu nerăbdare întâlnirea.

Jean-Pierre se întoarse a doua zi de la Oxford. Nu-l impresionase prea mult nici unul dintre tinerii artişti, deşi avusese senzaţia că Brian Davis părea promiţător în picturile sale cu natură moartă, şi îşi notase în minte să-i urmărească lucrările viitoare. Ajungând la Londra, începu şi el, ca şi Robin şi Stephen, să facă cercetări. O idee, care îi încolţise în minte la hotelul Eastgate, începu să germineze. Prin contactele numeroase pe care le avea în lumea artelor, se informă despre toate vânzările şi cumpărările de picturi impresioniste importante din ultimii douăzeci de ani şi făcu o listă a lucrărilor despre care se credea că sunt în prezent pe piaţă. Căută apoi unica persoană care avea capacitatea de a pune planul său în mişcare. Din fericire, omul de al cărui ajutor avea cea mai mare nevoie, David Stein, era în Anglia şi dispus să-l viziteze. Dar va fi oare de acord să şi colaboreze?

A doua zi după-amiază, Stein sosi cu întârziere şi stătu de vorbă două ore cu Jean-Pierre, în odăiţa lui de la subsolul Galeriei Lamanns. La plecarea sa, Jean-Pierre rămase cu un zâmbet pe buze. O ultimă după-amiază petrecută la Ambasada Germană din Belgrave Square, urmată de o convorbire telefonică cu doctorul Wormit de la Preussischer Kulturbesitz din Berlin şi de încă un telefon dat doamnei

Tellegen de la Rijksbureau din Haga, îl făcură să aibă toate informaţiile de care avea nevoie. Până şi Metcalfe l-ar fi felicitat pentru ideea din urmă. Americanul şi englezul vor trebui să fie la înălţime, ca să-i poată ţine piept atunci când le va prezenta planul.

Deşteptându-se a doua zi, ultimul lucru care îl preocupa pe James era o idee cu care să-l întreacă pe Harvey Metcalfe în viclenie. Mintea lui era complet ocupată cu lucruri mai importante. Dădu un telefon lui Patrick Lichfield acasă.

— Patrick?

— Da, mormăi o voce.

— James Brigsley.

— O! Bună, James. Nu te-am văzut de o grămadă de timp. Ce ţi-a venit în minte de trezeşti omul la ora asta nenorocită?

— E zece, Patrick.

— Serios? Am fost la balul din Berkley Square astă-noapte şi nu m-am culcat decât pe la ora patru. Pot face ceva pentru tine?

— Ai făcut o fotografie pentru *Vogue* unei fete al cărei prenume este Anne.

— Summerton, răspunse Patrick fără ezitare. Mi-a fost recomandată de agenţia Stacpoole.

— Ce fel de fată e?

— Nu am nici o idee, spuse Patrick. Am găsit-o teribil de drăguţă. Doar că ea nu credea că sunt pe gustul ei.

— Iată o neîndoielnică dovadă de bun-gust, Patrick. Acum încearcă să adormi din nou. James puse receptorul în furcă.

Anne Summerton nu era trecută în cartea de telefon, deci această posibilitate cădea. James rămase în pat scărpinându-şi ţepii din barbă, până când o expresie de triumf îi lumină ochii. O privire rapidă de la litera S la Z a cărţii de telefon îi procură numărul de care avea nevoie. Îl formă.

— Agenţia Stacpoole.

— Pot vorbi cu directorul?

— Cine sunteţi?

— Lordul Brigsley.

— Vă dau legătura, *my lord.*

James auzi clinchetul telefonului, apoi vocea directorului.

— Bună dimineaţa, *my lord.* Michael Stacpoole la telefon. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Sper că da, domnule Stacpoole. S-a întâmplat ceva în ultimul moment şi am rămas fără un manechin pentru deschiderea unui anticariat. Aş avea nevoie de o fată distinsă, cunoşti genul.

James o descrise apoi pe Anne, de parcă n-ar fi văzut-o

niciodată.

— Avem două manechine în evidenţele noastre care cred că vi s-ar potrivi, *my lord,* îl informă Stacpoole. Pauline Stone şi Anne Summerton. Din păcate Pauline se află la Birmingham astăzi, pentru lansarea noului automobil Allegro, iar Anne pozează pentru reclama unei paste de dinţi la Oxford.

— Am nevoie de o fată astăzi, spuse James. Ce mult i-ar fi plăcut să-l informeze pe Stacpoole că Anne s-a întors în oraş. Dacă cumva afli că dintr-un motiv oarecare una dintre ele este liberă, să-mi dai un telefon la numărul 735-7227.

James închise telefonul, simţindu-se puţin decepţionat. Dacă nu va reuşi nimic astăzi, îşi spuse el, va încerca să se gândească la planul de luptă împotriva lui Harvey Metcalfe. Tocmai începuse să se resemneze că va trebui să facă acest lucru, când sună telefonul. O voce stridentă anunţă:

— Aici agenţia Stacpoole. Domnul Stacpoole ar dori să vorbească cu lordul Brigsley.

— La telefon, răspunse James.

— Vă dau imediat legătura, *my lord.*

— Lordul Brigsley?

— Da.

— Aici e Stacpoole, *my lord.* Se pare că Anne Summerton este liberă astăzi. Când aţi dori să vină la magazinul dumnevoastră?

— O, exclamă James, luat uşor prin surprindere. Magazinul se află în Berkley Street, alături de restaurantul Empress. Se numeşte Albemarle Antiques. Am putea oare să ne întâlnim acolo, la douăsprezece patruzeci şi cinci?

— Sunt sigur că ora este acceptabilă, *my lord.* Dacă nu vă telefonez în următoarele zece minute, înseamnă că totul este în regulă. Poate veţi avea amabilitatea să ne comunicaţi dacă corespunde. De obicei preferăm să vină clienţii noştri la birou, dar sunt sigur că putem face o excepţie în acest caz.

— Mulţumesc, îi spuse James şi puse receptorul în furcă, încântat de sine.

James stătea pe partea de vest a străzii Berkley, în uşa hotelului Mayfair, să poată vedea când vine Anne. Era întotdeauna punctuală. O zări sosind la douăsprezece patruzeci, din partea dinspre Piccadilly a străzii. Fusta ei era exact cum cerea ultima modă de lungă, şi de data aceasta James putu să observe că picioarele îi erau suple şi bine modelate, ca tot restul trupului. Se opri în faţa restaurantului Empress, privind nedumerită la magazinul brazilian Trade Centre din dreapta ei şi la expoziţia de automobile Rolls Royce a lui H. R. Owen, din stânga.

James traversă strada, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bună dimineaţa, spuse el degajat.

— A, bună, răspunse Anne. Ce coincidenţă!

— Ce faci aici singură şi cu un aer rătăcit? întrebă James.

— Încerc să găsesc un magazin numit Albemarle Antiques. Nu ştii cumva unde se află? Mi s-a dat probabil o adresă greşită. Dar cum se pare că ai de-a face cu lorzii, poate îl cunoşti pe proprietarul lui, lordul Brigsley?

James surise.

— Eu sunt lordul Brigsley.

Anne îl privi mirată, apoi izbucni în ris. Îşi dădea seama de felul cum procedase James şi se simţea flatată.

Prânziră împreună la Empress, restaurantul favorit din Londra al lui James. Îi povesti Annei de ce fusese şi preferatul lordului Clarendon. „Ştiţi de ce? declarase lordul odată. Milionarii sunt puţin mai graşi şi amantele puţin mai subţiri decât în oricare alt restaurant din oraş."

Prânzul fu un adevărat triumf, iar James trebuia să recunoască faptul că Anne era lucrul cel mai bun care i se întâmplase de foarte mult timp. După masă, ea îl întrebă unde să trimită agenţia nota de plată.

— Cu ceea ce intenţionez eu în viitor, răspunse James, ar trebui să fie pregătiţi să mă îndatorez la ei până în gât.

7

Stephen îi strânse cu căldură mâna lui James, aşa cum obişnuiesc americanii, şi-i oferi un whisky mare cu gheaţă. Ce memorie bună are, gândi James, şi luă un gât să-şi facă curaj să se apropie de Robin şi Jean-Pierre. Printr-o înţelegere tacită, numele lui Harvey Metcalfe nu fu pronunţat. Vorbiră despre tot felul de alte lucruri şi despre nimic în special, fiecare ţinându-şi strâns dosarul, până când Stephen îi chemă la masă. De data aceasta nu mai apelase la talentele bucătarului-şef şi ale valetului din sala comună a profesorilor. În loc de aceasta, pe masă erau rânduite sandvişuri, bere şi cafea, iar servitorii colegiului nu erau de faţă.

— E o cină de lucru, le explică Stephen, şi, cum în cele din urmă

Harvey Metcalfe va onora nota de plată, m-am străduit să fac economie. Nu dorim să ne îngreunăm în mod inutil sarcina, sporindu-i datoria cu sute de dolari cheltuiţi de fiecare dată când ne întâlnim.

Ceilalţi trei stăteau jos tăcuţi, în timp ce Stephen scoase nişte foi bătute mărunt la maşină.

— Încep, spuse el, cu o informaţie care ne priveşte pe toţi. Am mai adunat câteva date în legătură cu deplasările lui Harvey Metcalfe în cursul lunilor următoare. Se pare că îşi petrece verile făcând acelaşi tur, ca să asiste la diverse evenimente sociale şi sportive. Cele mai multe amănunte le aveţi bine documentate în dosare. Ultimele date pe care le-am cules le veţi găsi notate pe această pagină separată, care trebuie adăugată la dosar, cu numărul treizeci şi opt bis. În ea scrie: „Harvey Metcalfe va sosi în Anglia, în dimineaţa zilei de 21 iunie, la bordul vaporului QE2, care acostează la Southampton. Şi-a rezervat deja pe navă apartamentul Trafalgare, unde va sta în timpul traversării, şi şi-a comandat un Rolls Royce, de la firma Guy Salmon, care să-l ducă la hotelul Claridge. Va rămâne acolo, în apartamentul regal, timp de două săptămâni, având bilete pentru fiecare zi a campionatului mondial de tenis de la Wimbledon. La sfârşitul campionatului, va zbura la Monte Carlo, unde va locui pe iahtul său *Messenger Boy,* încă două săptămâni. Se întoarce apoi la Londra şi la Claridge, să-şi vadă iapa, Rosalie, concurând pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth. Are loja lui particulară la Ascot pentru toate cele cinci zile de alergări. Se întoarce în America pe un jumbo jet al companiei aeriene Pan American, care pleacă de pe aeroportul Heathrow în 29 iulie, la unsprezece cincizeci şi soseşte pe aeroportul internaţional Logan, din Boston."

Ceilalţi adăugară pagina treizeci şi opt bis la dosarele pe care le aveau, conştienţi şi de data aceasta de numeroasele cercetări în detaliu pe care le făcuse Stephen. James începuse să se simtă rău şi cu siguranţă nu excelentele sandvişuri cu somon îi provocau această stare.

— Următoarea hotărâre pe care trebuie să o luăm, spuse Stephen, este cum să ne împărţim timpul pe care Metcalfe şi-l petrece în Europa, astfel ca fiecare dintre noi să-şi poată pune planul în aplicare. Robin, ce perioadă preferi?

— Monte Carlo, spuse Robin fără ezitare. Am nevoie să pun mâna pe escroc când nu-i pe teren propriu.

— Mai vrea cineva perioada Monte Carlo?

Nimeni nu spuse nimic.

— Tu ce perioadă preferi, Jean-Pierre?

— Mi-ar plăcea cele două săptămâni ale campionatului de la

Wimbledon.

— Le mai vrea cineva?

Din nou, nu vorbi nimeni. Stephen continuă:

— Mie mi-ar conveni intervalul pentru Ascot şi cele câteva zile înainte de a se întoarce în America. Tu ce spui, James?

— Pentru mine nu are importanţă perioada, murmură James cam sfios.

— Foarte bine, aprobă Stephen.

Pe toţi, în afară de James, convorbirea părea să-i încălzească.

— Acum să vorbim despre cheltuieli. A adus fiecare dintre voi un cec de zece mii de dolari? Cred că e bine să gândim în dolari, deoarece aceasta este moneda cu care a lucrat Metcalfe.

Fiecare membru al echipei îi dădu un cec lui Stephen. Cel puţin, gândi James, aceasta este ceva ce pot face şi eu la fel de bine ca ceilalţi.

— Cheltuieli până la zi?

Fiecare trecu din nou o notă lui Stephen şi el începu să adune cifrele pe micul lui calculator HP 65, ale cărui indicatoare numerice străluceau roşii în camera slab luminată.

— Acţiunile ne-au costat un milion de dolari. Cheltuielile până la zi se ridică la o sută patruzeci şi doi de dolari. Deci domnul Metcalfe ne datorează un milion o sută patruzeci şi doi de dolari. Nici un ban în plus, nici un ban în minus, repetă el. Şi acum să vorbim despre planurile fiecăruia dintre noi. Le vom lua în ordine. Lui Stephen îi plăcea să se ţină de cuvânt. Jean-Pierre, Robert, eu, apoi James. Scena îţi aparţine, Jean-Pierre.

Jean-Pierre deschise un plic voluminos şi scoase patru seturi de documente. Era hotărât să demonstreze că este pe măsura lui Stephen şi, de asemenea, a lui Harvey Metcalfe. Le împărţi la toţi fotografii şi hărţi stradale pentru cartierele West End şi Mayfair. Fiecare stradă era însemnată cu un număr care indica de câte minute ai nevoie ca să o străbaţi pe jos. Jean-Pierre le expuse planul său cu lux de amănunte, începând cu întâlnirea crucială pe care o avusese cu David Stein şi sfirşind cu părţile pe care ceilalţi le vor avea de executat.

— În ziua respectivă va fi nevoie de voi toţi. Robin va fi ziaristul, James reprezentantul Galeriei Sotheby, iar tu, Stephen, vei fi cumpărătorul. Va trebui să te exersezi să vorbeşti englezeşte cu accent german. Voi avea nevoie şi de două bilete pentru fiecare zi a campionatelor de la Wimbledon, în tribuna centrală, în faţa lojei lui Harvey Metcalfe.

Jean-Pierre îşi consultă notele.

— Adică de cealaltă parte a lojii nr. 17. Ai putea aranja asta, James?

— Fără probleme. Voi vorbi chiar mâine dimineaţă cu Mike Gibson, arbitrul clubului.

— Bine. Şi acum va trebui să învăţaţi cu toţii să vă folosiţi de aceste cutiuţe fermecate. Sunt telefoane de buzunar Pye şi nu uitaţi că atât deţinerea cât şi folosirea lor este ilegală.

Jean-Pierre scoase patru aparate miniaturale şi dădu trei lui Stephen.

— Are cineva vreo întrebare?

Urmă un murmur general de aprobare. În planul lui Jean-Pierre nu erau lacune.

— Felicitările mele, spuse Stephen. Putem conta pe un început foarte bun. Şi acum să te auzim pe tine, Robin.

Robin relată planul lui pentru cele paisprezece zile. Vorbi despre întâlnirea avută cu specialistul şi explică în ce constă efectul toxic al drogurilor anticolinesterase.

— Nu va fi uşor. Trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm prilejul potrivit. Dar să fim gata în orice moment, câtă vreme Metcalfe va fi la Monte Carlo.

— Unde vom locui la Monte Carlo? întrebă James. Eu merg de obicei la Metropole. E mai bine să-l evităm.

— E în regulă, James. Am făcut rezervări provizorii la Hotel de Paris, de la 29 iunie la 4 iulie. În orice caz, înainte de aceasta va trebui să fiţi prezenţi toţi la nişte şedinţe de lucru la spitalul St. Thomas.

Îsi consultară toţi agendele şi stabiliră o serie de întâlniri.

— Iată aici câte un exemplar al cărţii Lui Houston, *Mic tratat de medicină.* Trebuie să citiţi cu toţii capitolele despre răni şi contuzii. Nu aş vrea ca vreunul dintre voi să dea ochii peste cap când vom fi îmbrăcaţi în halate albe. Tu, Stephen, vei veni la Harley Street de azi în două săptămâni, pentru un curs medical intensiv, deoarece va trebui să fii foarte convingător ca medic.

Robin îl alesese pe Stephen, considerând că datorită gândirii lui matematice va fi în stare să aprofundeze tot ce era necesar în timpul limitat pe care îl aveau la dispoziţie.

— Jean-Pierre, luna următoare vei frecventa în fiecare seară o casă de joc, să înveţi bacara şi douăzeci şi unu şi, de asemenea, cum trebuie să procedezi ca să joci mai multe ore la rând fără să pierzi. Ţi-ar fi de folos să faci rost de cartea lui Peter Arnold, *Enciclopedia jocurilor de noroc,* editată de Hatchards. James, tu va trebui să te antrenezi să conduci o camionetă la orele de vârf şi, de asemenea, va trebui să vii în Harley Street săptămâna viitoare, să facem o probă împreună.

Toţi stăteau cu ochii larg deschişi. Dacă le va reuşi aceasta, vor putea considera că sunt în stare de orice. Robin le citea în ochi îngrijorarea.

— Nu vă faceţi griji, spuse el. Profesiunea aceasta a fost practicată timp de o mie de ani de doctori-vrăjitori. Oamenii nu discută niciodată dacă este vorba de un profesionist, şi tu, Stephen, vei fi unul dintre ei.

Stephen dădu din cap afirmativ. Profesioniştii pot fi şi ei mari naivi. Nu li se întâmplase aceasta la toţi patru, cu Prospecta Oil?

— Amintiţi-vă, spuse Robin, ce scrie Stephen în partea de jos a paginii treizeci şi trei din dosar: „Tot timpul trebuie să gândim ca Harvey Metcalfe."

Robin le mai dădu câteva explicaţii despre modul corect de a proceda în anumite situaţii. Răspunse apoi la tot felul de întrebări complicate, timp de douăzeci şi opt de minute. În cele din urmă, Jean-Pierre fu silit să recunoască:

— Am crezut că nici unul dintre voi nu mă va putea bate, dar planul lui Robin e formidabil. Dacă ne alegem bine momentul, nu

avem nevoie decât de un dram de noroc.

James se simţea din ce în ce mai stingherit, pe măsură ce se apropia rândul său. Mai că ar fi dorit să nu fi acceptat invitaţia la cină; regreta că a fost cel care i-a îndemnat pe ceilalţi doi să accepte propunerea lui Stephen. Bine cel puţin că sarcinile care îi fuseseră date în primele două planuri erau întru totul de competenţa lui.

— Recunosc domnilor, spuse Stephen, că amândoi aţi fost la înălţime, dar propunerea mea vă va cere eforturi în plus.

Stephen începu să le vorbească despre rezultatele cercetărilor făcute în ultimele două săptămâni şi să le expună planul său. Toţi se simţeau ca nişte studenţi în prezenţa unui profesor. Tonul didactic al lui Stephen nu era intenţionat. Devenise ca o a doua natură şi, aşa cum se întâmplă cu mulţi profesori universitari, nu reuşea să se dezbare de el nici când nu era la catedră. Prezentă agenda trimestrului numit Trinity şi le explică felul cum funcţionează săptămânile universitare, care este rolul cancelarului, al vicecancelarului, al registratorului şi al secretarului vistieriei universitare. Ca şi Jean-Pierre, dădu hărţi fiecărui membru al echipei, de data aceasta fiind vorba de Oxford. Marcase foarte exact un traseu de la teatrul sheldonian la Colegiul Lincoln şi de la Lincoln la hotelul Randolph şi făcuse şi un plan pentru eventualitatea că Harvey Metcalfe ar fi insistat să se folosească de propria lui maşină, în ciuda traficului cu sens unic.

— Robin, va trebui să te informezi despre ceea ce face vicecancelarul de ziua aniversării anuale a întemeierii universităţii, zi numită Encaenia. Nu va fi ca la Cambridge. Cele două universităţi au planuri asemănătoare, dar nu identice. Trebuie să cunoşti în amănunţime traseul lui şi ce mai obişnuieşte să facă în ziua aceea. Am aranjat ca în ziua respectivă să ai o cameră la dispoziţie la Colegiul Lincoln. Jean-Pierre, tu va trebui să studiezi şi să stăpâneşti bine obligaţiile registratorului, aici la Oxford, şi să cunoşti drumul alternativ marcat pe hartă, ca să nu te întâlneşti niciodată cu Robin. James, tu trebuie să ştii cum procedează în exerciţiul funcţiunii secretarul vistieriei universitare, amplasamentul biroului, cu care bănci lucrează şi cum sunt încasate cecurile. Iar traseul pe care este probabil că îl va face de ziua Encaenia trebuie să-l cunoşti ca pe o parte a moşiei tatălui tău. În ziua respectivă, rolul meu este cel mai uşor, deoarece voi fi eu însumi în toate, cu excepţia numelui. Trebuie să învăţaţi cum să vă adresaţi corect unul celuilalt. Vom avea o repetiţie în costume, în cea de a noua săptămână a trimestrului, într-o marţi, când universitatea este destul de liniştită. Are cineva vreo întrebare?

Domnea tăcerea, dar era o tăcere inspirată de respect. Toţi îşi dădeau seama că planul lui Stephen cerea o coordonare perfectă şi că pentru buna lui desfăşurare era nevoie să repete de mai multe ori, ca să se poată adapta tuturor eventualităţilor. Dar, dacă vor fi convingători, va fi greu ca acţiunea să nu le reuşească.

— Cât despre rolul meu la Ascot, este destul de simplu. Nu doresc decât ca Jean-Pierre şi James să fie în padocul membrilor. Voi avea nevoie de două bilete pentru ei, pe care sper că ni le poţi procura, James.

— Vrei să spui ecusoane, Stephen, îl corectă James.

— Da, asta am vrut să spun. Ne mai trebuie şi cineva la Londra, care să trimită telegramele. Acesta poţi fi tu, Robin.

— De acord, spuse Robin.

Timp de o oră ceilalţi puseră alte întrebări de detaliu, ca planul să le devină tot atât de bine cunoscut cât îi era lui Stephen.

James nu spunea nimic şi mintea lui începu să o ia razna; spera că îl va înghiţi pământul. Ba chiar se gândea ce bine ar fi fost dacă nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Anne, deşi fata nu avea nici o vină. De fapt abia aştepta să o vadă. Ce o să spună oare când ei vor...

— James, hai trezeşte-te, spuse Stephen aspru. Toţi aşteptăm.

Şase ochi erau acum fixaţi asupra lui. Ei etalaseră asul de cupă, de caro şi de pică. Dar avea el oare atuul? James era fâstâcit şi îşi turnă încă un pahar.

— Afurisit de parazit aristocrat ce eşti, îl apostrofă Jean-Pierre. Spune drept, n-ai nici o idee, nu-i aşa?

— Păi, de fapt, m-am gândit foarte mult, dar nu mi-a venit nimic în cap.

— Inutil, mai mult decât inutil, spuse Robert

James se bâlbâia neajutorat. Stephen îi tăie vorba scurt.

— Ascultă ce îţi spun, James, şi ascultă cu atenţie. Ne vom întâlni din nou după douăzeci şi una de zile. Până atunci trebuie ca fiecare dintre noi să cunoască, ca pe apă, planurile celorlalţi. O singură greşeală şi totul sare în aer. Ai înţeles?

James dădu din cap afirmativ. Era hotărât să nu-i decepţioneze în această privinţă.

— Şi mai mult, spuse neînduplecat Stephen. Va trebui să vii cu un plan al tău propriu, ca să-l analizeze echipa. E limpede?

— Da, şopti nefericit James.

— Mai este vreo întrebare? dori să ştie Stephen.

Nu mai era nici una.

— Foarte bine. Recapitulăm încă o dată toate cele trei operaţiuni individuale.

Stephen ignoră murmurele de protest.

— Amintiţi-vă, avem de-a face cu un om care nu este obişnuit să fie învins. Nu vom avea o a doua şansă.

Timp de o oră şi jumătate discutară în detaliu toate trei operaţiunile, în ordinea punerii lor în practică. Mai întâi planul lui Jean-Pierre pentru cele două săptămâni ale campionatelor de la Wimbledon, în al doilea rând cel al lui Robin pentru Monte Carlo, în al treilea rând planul lui Stephen care trebuia realizat în timpul alergărilor de la Ascot şi în zilele următoare.

Era târziu şi erau toţi obosiţi când se sculară în cele din urmă de la masă. Plecară somnoroşi, având fiecare dintre ei câteva sarcini de îndeplinit înainte de viitoarea lor întâlnire, de vinerea următoare, în amfiteatrul Jericho de la spitalul St. Thomas.

8

Următoarele douăzeci de zile se dovediră a fi extenuante pentru toţi patru. Fiecare trebuia să stăpânească planurile celorlalţi şi să şi-l organizeze pe al său. Vineri se întâlniră pentru prima din numeroasele şedinţe de la spitalul St. Thomas, care ar fi fost un succes deplin dacă James ar fi reuşit să-şi ţină firea. Nu doar vederea sângelui îl dădea gata, era de-ajuns să vadă bisturiul. Din punctul lui de vedere, singura virtute a acestui calvar era că îi dăduse posibilitatea să evite de a le explica de ce nu vine şi el cu o idee proprie.

Săptămâna următoare fură ocupaţi aproape tot timpul. Stephen, în Harley Street, urma un curs intensiv de medicină, ajungând la un nivel destul de înalt de cunoaştere într-o anumită ramură a ei.

James petrecea câteva ore zilnic conducând o camionetă veche, de la spitalul St. Thomas până în Harley Street, când traficul era deosebit de greu, pregătindu-se astfel pentru proba finală de la Monte Carlo, unde avea senzaţia că va fi cu mult mai uşor. Se întoarse pentru o săptămână şi la Oxford, ca să fie la curent cu felul de a funcţiona al biroului secretarului vistieriei universitare şi să studieze deplasările domnului Caston.

Jean-Pierre, plătind suma de douăzeci şi cinci de dolari din banii domnului Metcalfe, deveni, după o aşteptare de patruzeci şi opt de ore, membru de dincolo de ocean al clubului Claremont, cea mai distinsă casă de joc din Londra, apoi îşi petrecu serile privind cum cei bogaţi şi leneşi joacă bacara şi douăzeci şi unu, miza lor ajungând adesea la o mie de lire sterline. După ce privi trei săptămâni, se

încumetă să meargă la cazinoul Golden Nugget din Soho, unde miza depăşea rareori suma de cinci lire. Până la sfârşitul lunii ajunsese să joace timp de cincizeci şi şase de ore încontinuu şi nu pierduse decât o sumă mică.

Problema care îl frământa pe James era cum va veni totuşi şi el cu un plan personal. Cu cât se străduia mai mult, cu atât ideile îi scăpau mai repede. Se gândea la plan chiar când conducea în plină viteză prin Londra. într-o seară, după ce restitui camioneta garajului lui Carnie, de pe Lots Road, în Chelsea, îşi luă maşina proprie, Alfa Romeo, şi îndreptându-se spre apartamentul Annei de lângă râu se întreba dacă să îndrăznească să-i spună ce îl roade.

Anne pregătea o cină specială pentru James. Îşi dădea seama că apreciază mâncarea bună, deşi toată viaţa considerase aceasta ca pe ceva de la sine înţeles. Antreul preparat în casă mirosea bine, iar felul următor, *Coq au vin* era aproape gata. În ultima vreme, Anne începuse să nu mai accepte angajamente ca manechin în afara Londrei, căci nu-i plăcea să fie departe de James pentru mai mult timp. Era, de asemenea, conştientă că el era primul bărbat, după destul timp, cu care i-ar fi plăcut să facă dragoste, dar până atunci James nu făcuse nici o tentativă să treacă din sufragerie în dormitor.

James sosi cu o sticlă de Beaune Montee Rouge 1971. Până şi vinul din pivniţa sa scădea repede. Spera că va ţine măcar până când planurile vor da roade, deşi nu credea că are dreptul la o parte din răsplată, câtă vreme nu reuşea să contribuie cu un plan propriu.

Anne arăta superb. Purta o rochie dintr-un material negru, moale, care îl fascina pe James prin felul în care îi sublinia formele. Nu era fardată şi nu purta bijuterii, iar părul ei bogat strălucea în lumina luminărilor. Masa fusese un adevărat triumf pentru Anne, şi James începuse să o dorească pătimaş. Părea nervoasă, vărsând puţină cafea râşnită în timp ce pregătea două ceşti micuţe de filtru. Ce o preocupa oare? N-ar fi vrut să dea greş cu o comportare nedorită. James avea mult mai multă experienţă în a fi iubit decât în a iubi el însuşi. Era obişnuit să fie adulat şi să sfârşească în pat cu nişte fete care îl făceau să se înfioare de groază, în lumina rece şi clară a dimineţii. Pentru Anne, simţea cu totul altceva. Dorea să-i fie cât mai aproape, să o ţină strâns în braţe şi să o iubească. Mai presus de orice, dorea să o găsească alături de el dimineaţa.

Anne strânse masa, ferindu-se de privirea lui James. Se aşezară să bea un pahar de coniac, în timp ce o ascultau pe Lena Horne cântând: îmi *merge foarte bine fără tine.* Anne stătea pe podea, la picioarele lui James, ţinându-şi mâinile încleştate pe genunchi şi uitându-se la foc. Şovăitor, el întinse o mână şi o mângâie pe păr. Ea

nu reacţionă câteva minute, apoi îşi aplecă pe spate capul şi cu braţul îi trase obrazul în jos şi îl lipi de al ei. El îi răspunse aplecându-se spre ea şi atingându-i obrazul cu gura, în timp ce îi ţinea capul între palme şi-i mângâia cu degetele urechile şi gâtul. Pielea ei avea un vag parfum de iasomie şi dinţii îi străluceau în lumina focului, aşa cum îl privea zâmbind. O sărută şi lăsă să-i alunece mâinile în jos, pe trupul fetei. O simţea moale şi fragilă sub mâinile lui. Îi mângâie uşor sânii şi coborî alături de ea, strângând-o lângă trupul lui. Fără cuvinte, îi desfăcu fermoarul de la spate şi privi cum rochia cade pe podea. Se ridică în picioare, cu ochii aţintiţi în ochii ei, şi se dezbrăcă în grabă. Anne îi privi trupul şi zâmbi timid.

— James, iubitule, spuse ea încet.

După ce făcură dragoste, ca doi îndrăgostiţi şi nu ca doi amanţi, Anne îşi puse capul pe umărul lui şi îi mângâie cu vârful degetelor părul de pe piept.

— Ce s-a întâmplat, James? Ştiu că sunt destul de timidă. Dar va fi...

— Ai fost minunată. Cerul mi-e martor că ai fost perfectă. Nu asta e problema... Anne, trebuie să-ţi spun ceva, rămâi, te rog, aşa şi ascultă.

— Eşti însurat?

— Nu, e ceva cu mult mai rău. James rămase o clipă tăcut, aprinse o ţigară şi trase fumul adânc în piept. Sunt anumite ocazii în viaţă când o mărturisire este uşurată de circumstanţe. Îi povesti totul într-o amestecătură confuză. Anne dragă, am făcut o prostie grozavă, investind o sumă mare de bani într-o combinaţie a unei şlehte de escroci care mi i-au furat pe toţi. Nici măcar nu am spus familiei. Vor fi teribil de nefericiţi dacă vor afla vreodată. Ca să dreg sau poate să înrăutăţesc lucrurile, m-am încurcat cu alţi trei ţipi, care s-au trezit în aceeaşi situaţie ca mine, şi acum încercăm cu toţii să ne căpătăm banii înapoi. Sunt băieţi drăguţi, plini de idei strălucite, dar nu ştiu cum să fac să vin şi eu cu partea mea de contribuţie. Mă cuprinde aproape nebunia când mă gândesc că am o datorie de o sută cincizeci de mii de lire sterline, şi mai trebuie şi să-mi storc creierii ca să-mi vină o idee bună. Tu eşti singura care, în ultima lună, m-a ajutat să nu-mi pierd minţile.

— James, ia-o de la început, dar nu atât de repede de data aceasta, îl rugă Anne.

James îi povesti din nou, cu amănunte, toată păţania cu Prospecta Oil, de la întâlnirea lui cu David Kesler la clubul Annabel la invitaţia la cină făcută de Stephen Bradley la Colegiul Magdalen, explicându-i de ce tot conduce ca un zănatic, în orele de vârf ale

traficului, o camionetă închiriată. Singurul amănunt pe care James l-a trecut sub tăcere a fost numele viitoarei lor victime, deoarece avea senzaţia că nedestăinuindu-l nu-şi călca complet promisiunea pe care o făcuse celorlalţi din echipă de a păstra secretul.

Anne respiră profund.

— Nu-mi vine în cap ce aş putea să-ţi spun. E de necrezut. E ceva atât de neverosimil, încât nu pot decât să cred fiecare cuvânt.

— Mă simt mai uşurat acum, că m-am destăinuit ţie, dar ar fi teribil dacă ar afla vreodată ceilalţi.

— James, ştii bine că nu voi spune nici un cuvânt nimănui. Doar că îmi pare teribil de rău să te ştiu într-o asemenea încurcătură. Trebuie să mă laşi să încerc să vin şi eu cu o idee. De ce să nu ne străduim împreună, fără ca ceilalţi să ştie?

James se simţea deja mult mai bine.

Ea începu să-i mângâie coapsa. După douăzeci de minute căzură într-un somn binecuvântat, visând la tot felul de planuri pentru a-l înfrânge pe Harvey Metcalfe.

9

În Lincoln, Massachusetts, Harvey Metcalfe începu să se pregătească pentru călătoria lui anuală în Europa. Avea de gând să se distreze cât mai bine şi să nu facă nici o economie. Intenţiona să mai transfere nişte bani din conturile din Zürich, la Banca Barclays, din Lombard Street, ca să-i aibă la îndemână dacă se va hotărî să mai cumpere un armăsar de prăsită, de la unul din grajdurile irlandeze, pentru crescătoria sa de cai din Kentucky. Arlene hotărâse să nu-l însoţească în această călătorie; nu o trăgea inima spre Ascot şi cu atât mai puţin spre Monte Carlo. Prefera să petreacă câtva timp în Vermont, cu mama ei suferindă, care tot nu-i purta mult respect ginerelui atât de prosper.

Harvey controlă prin secretară dacă s-au făcut toate aranjamentele pentru vacanţa sa. De fapt nu era nevoie să o controleze pe domnişoara Fish, dar era unul din obiceiurile lui Harvey. Domnişoara Fish lucra pentru el de douăzeci şi cinci de ani, de când preluase Lincoln Trust. Cea mai mare parte a personalului plecase la sosirea lui Harvey, sau la scurt timp după aceea, dar domnişoara Fish rămăsese, nutrind în pieptul ei neademenitor speranţe din ce în ce mai palide pentru o eventuală căsătorie cu patronul. Până să-şi facă apariţia Arlene, domnişoara Fish devenise o

complice competentă şi discretă, fără de care Harvey s-ar fi descurcat foarte greu. O plătea corespunzător, astfel încât ea îşi înghiţi amarul de a nu fi devenit doamna Metcalfe şi rămase la locul ei.

Domnişoara Fish rezervase deja zborul scurt până la New York şi apartamentul Trafalgar pe nava QE2. Traversarea Atlanticului era aproape unica perioadă în care Harvey trăia fără telefon şi telex. Personalul băncii era avertizat să contacteze transatlanticul numai în caz de urgenţă. La sosirea în Southampton îl va aştepta ca de obicei un Rolls Royce, care-l va duce la Londra, la apartamentul de la Claridge, pe care Harvey îl considera printre acele hoteluri, împreună cu Connaught şi Browns, unde banii lui îi permiteau să se amestece cu persoane, cum le numea el, „de clasă".

Harvey zbură spre New York deosebit de bine dispus, relaxându-se şi bând în avion două pahare de Manhattan. Confortul oferit pe vapor era la fel de impecabil ca de obicei. Căpitanul, Peter Jackson, invita întotdeauna pasagerul care ocupa apartamentul Trafalgar sau Queen Anne să ia masa cu el în prima seară. La preţul de o mie cinci sute de dolari pe zi, nu puteai spune că aceasta ar fi fost o mare extravaganţă din partea companiei Cunard. În asemenea ocazii, Harvey avea grijă să se comporte cât mai bine, dar şi acest lucru era considerat de majoritatea celor care îl priveau drept o impertinenţă.

Unul dintre chelnerii italieni fusese însărcinat să aranjeze un mic divertisment pentru Harvey, de preferat sub forma unei blonde înalte şi cu sâni mari. Taxa obişnuită pentru o noapte era de două sute de dolari, dar italianul putea să-i ceară lui Harvey şi două sute cincizeci, fără să aibă probleme. La o înălţime de un metru şaizeci şi nouă şi o greutate de o sută trei kilograme, şansele de a-şi găsi singur vreo tinerică la discotecă erau slabe şi, cu ceea ce l-ar fi costat băuturile şi cina, s-ar fi putut să cheltuiască aproape la fel de mult şi să nu se aleagă cu nimic. Oamenii cu situaţia lui Harvey nu au timp pentru astfel de eşecuri şi acceptă faptul că totul în viaţă are un preţ. Cum traversarea nu dura decât cinci nopţi, italianul reuşi să-l ţină pe Harvey tot timpul ocupat, deşi se gândea că n-ar fi fost uşor dacă Harvey ar fi făcut o croazieră de trei săptămâni pe Mediterana. Harvey îşi petrecea zilele parcurgând romanele pentru care nu avusese timp şi despre care auzise că trebuie citite şi făcând câteva exerciţii fizice; înota dimineaţa şi se trudea în sala de gimnastică în timpul după-amiezii. Se aştepta să slăbească vreo patru sau cinci kilograme în timpul traversării, ceea ce era plăcut, dar la Qaridge reuşea întotdeauna să le pună la loc, înainte de a se întoarce în Statele Unite. Din fericire, hainele îi erau făcute de Bernard Weatherill din Dover Street, Mayfair, care printr-o îndemânare aproape genială şi o croială

impecabilă reuşea să-l facă să pară mai degrabă masiv decât gras. La cele trei sute de lire sterline pe care le plătea pentru un costum, era minimum la care se putea aştepta.

Când cele cinci zile se apropiară de sfirşit, Harvey era mai mult decât dispus să coboare din nou pe pământ. Femeile, exerciţiul fizic şi aerul proaspăt îl remontaseră; dăduse jos şi cele cinci kilograme în timpul traversării. Avea convingerea că o mare parte din ele le pierduse în noaptea precedentă acostării, pe care o petrecuse cu o tânără indiană care făcuse *Kama Sutra* să pară un manual pentru adolescenţi.

Unul dintre avantajele adevăratei bogăţii este faptul că toate micile corvezi ale vieţii pot fi lăsate în seama altora. Harvey nu-şi mai aducea aminte când făcuse sau desfăcuse pentru ultima oară o valiză, iar când nava acostă la chei, nu fu deloc surprins să constate că totul era înpachetat şi gata pentru vamă. O sută de dolari pentru şeful personalului făcu să apară din toate direcţiile oameni îmbrăcaţi în haine albe.

Lui Harvey îi făcea întotdeauna plăcere să debarce la Southampton. Îi plăceau englezii, deşi îi era teamă că nu-i va înţelege niciodată. Păreau că se complac în a fi călcaţi în picioare de restul lumii. După al doilea război mondial renunţaseră la puterea lor colonială într-un mod pe care un om de afaceri american nu l-ar lua în considerare nici pentru ieşirea din propria sală de consiliu. Harvey renunţase în cele din urmă; nu mai încerca să înţeleagă felul cum britanicii îşi conduseseră afacerile în timpul devalorizării lirei sterline din 1967. Toţi speculanţii de pe faţa pământului profitaseră de pe urma informaţiilor secrete. Harvey ştiuse de marţi dimineaţă că Harold Wilson intenţionează să devalorizeze lira sterlină, începând cu vineri ora şaptesprezece, după meridianul Greenwich, când Banca Angliei se închidea pentru week-end. Până joi, chiar şi funcţionarii tineri de la Lincoln Trust erau la curent. Nu era nici o mirare că bătrâna doamnă de pe Threadneedle Street fusese violată şi jefuită de un miliard şi jumătate de lire sterline, în cursul zilelor următoare. Harvey se gândea adesea că britanicii, dacă şi-ar mai însufleţi puţin sălile de consiliu şi s-ar pune la punct cu sistemul taxelor, ar putea sfârşi prin a fi cea mai bogată naţiune din lume, în loc de a fi o naţiune pe care, cum se exprimase *Economist,* arabii ar fi putut-o prelua cu profitul de pe petrol obţinut în nouăzeci de zile. În timp ce britanicii flirtau cu socialismul fără să renunţe *la folie de grandeur,* păreau sortiţi să devină o naţiune neglijabilă. Totuşi, Harvey îi adora.

Păşea grăbit pe punte, ca un om care urmăreşte ceva. Harvey nu învăţase niciodată să se relaxeze complet, nici când era în vacanţă.

Putea petrece patru zile departe de lume, dar, dacă ar fi fost obligat să rămână pe vaporul QE2 mai mult timp, ar fi început să negocieze cumpărarea companiei Cunard. Harvey îl întâlnise odată la Ascot pe Vic Matthews, preşedintele acesteia, şi fusese mirat să-l tot audă îndrugând despre prestigiul şi reputaţia companiei. Harvey s-ar fi aşteptat ca el să se laude cu veniturile sale. Prestigiul îl interesa, bineînţeles, şi pe Harvey, dar el făcea în aşa fel ca oamenii să afle mai întâi ce avere are.

Formalităţile de vamă durară, ca de obicei, puţin. Harvey nu avea niciodată ceva important de declarat când călătorea în Europa şi, după ce controlară două din valizele sale Gucci, vameşii lăsară să treacă celelalte şapte fără să le mai inspecteze. Şoferul deschise uşa unui Rolls Royce alb, Corniche. Automobilul străbătu comitatul Hampshire şi ajunse în Londra în ceva mai mult de două ore, dându-i timp lui Harvey să se odihnească înainte de cină.

Albert, portarul hotelului Claridge, luă poziţia de drepţi şi salută când maşina trase la peron. Îl cunoştea de mult timp pe Harvey şi ştia că a venit, ca de obicei, pentru Wimbledon şi Ascot. Urma, cu siguranţă, să primească cincizeci de penny de câte ori îi va deschide uşa maşinii. Harvey nu vedea diferenţa dintre o piesă de cincizeci de penny şi una de zece, dar Albert salutase această schimbare încă de la introducerea sistemului decimal în Marea Britanic. În plus, Harvey îi dădea întotdeauna lui Albert cinci lire la sfârşitul celor două săptămâni ale campionatelor de tenis dacă vreun american câştiga la simplu. Cum ajungea întotdeauna şi un american în finale, Albert paria prin agenţia Ladbrokes pentru celălalt finalist, şi în felul acesta câştiga oricum. Pariurile şi jocurile de noroc îi atrăgeau şi pe Harvey şi pe Albert, numai sumele implicate erau diferite.

Albert aranjă ca bagajele să fie trimise sus, în apartamentul regal, care în timpul anului mai fusese ocupat de regele Constantin al Greciei, de prinţesa Grace de Monaco şi de împăratul Haile Selassié al Etiopiei, toţi mult mai convinşi decât el că locul lor e acolo. Dar Harvey se gândea că totuşi vacanţa lui anuală la Claridge e mai sigură decât a lor.

Apartamentul regal este la primul etaj al hotelului şi poţi ajunge la el fie pe nişte scări largi, în curbă, ce pornesc de la parter, fie cu un lift special. Harvey lua întotdeauna liftul la urcare şi cobora pe scări. În felul acesta era convins că face puţină mişcare. Apartamentul este compus din patru încăperi: un dormitor, o cameră de toaletă, o baie şi un salon elegant, care dă spre Brook Street. Mobila şi picturile îţi îngăduie să-ţi imaginezi că mai eşti în epoca victoriană. Doar telefonul şi televizorul îţi risipesc iluziile. Salonul este destul de mare ca să

poată fi folosit pentru recepţii sau, când este vorba despre un şef de stat, pentru întâlniri fastuoase. Henry Kissinger îl primise acolo pe Harold Wilson chiar cu o săptămână în urmă. Lui Harvey îi plăcea să ştie acest lucru. Mai aproape de atât nu putea să spere că va ajunge vreodată de nici unul dintre cei doi bărbaţi.

După ce făcu un duş şi îşi schimbă hainele, Harvey răsfoi corespondenţa care îl aştepta şi citi telexurile de la bancă, care erau doar de rutină. Mai trase şi un pui de somn înainte de a coborî la cină, în restaurantul principal.

Jos, în salonul mare, se afla obişnuitul cvartet de coarde, instrumentiştii dând impresia unor refugiaţi unguri care nu au de lucru. Harvey îi recunoscu pe toţi patru. Ajunsese la o vârstă la care nu-i mai plăceau schimbările. Direcţia hotelului Claridge, conştientă că majoritatea clienţilor au trecut de cincizeci de ani, avea grijă să le facă pe plac. François, chelnerul-şef, îl conduse pe Harvey la masa lui.

Harvey reuşi să termine un mic cocteil de creveţi, un muşchi filé de mărime potrivită şi o sticlă cu Mouton Cadet. Când se aplecă să studieze căruciorul cu dulciuri, nu observă pe cei patru tineri care mâncau într-un separeu de cealaltă parte a sălii.

Stephen, Robin, Jean-Pierre şi James îl vedeau bine pe Harvey Metcalfe, dar el ar fi trebuit să se aplece şi să se mute puţin în spate ca să-i poată zări.

— Nu prea arată cum mă aşteptam, comentă Stephen.

— S-a mai îngrăşat puţin de când şi-a făcut fotografiile acelea pe care ni le-ai procurat, spuse Jean-Pierre.

— E greu să-ţi vină să crezi că există în realitate, după toate pregătirile pe care le-am făcut, remarcă Robin.

— Există, escrocul, n-ai grijă, spuse Jean-Pierre, şi-i mai bogat cu un milion de dolari, din cauza prostiei noastre.

James nu spunea nimic. Tot mai era în dizgraţie după eforturile zadarnice şi scuzele cu care se prezentase la ultima întâlnire, deşi ceilalţi trei trebuiau să admită că erau foarte bine trataţi oriunde se duceau împreună cu el. Claridge dovedea că nu este o pură întâmplare.

— Mâine, la Wimbledon, spuse Jean-Pierre. Mă întreb cine va câştiga prima rundă.

— Tu, bineînţeles, intră şi James în vorbă, sperând să-l mai îmbuneze pe Jean-Pierre, care comenta acru faptul că nu-şi dădea şi el mai multă silinţă.

— Cât despre runda ta, James, o putem câştiga numai dacă vei completa şi tu un formular de participare.

James se afundă din nou în tăcere.

— Privind la proporţiile lui Metcalfe, aş zice că vom reuşi cu planul tău, Robin, spuse Stephen.

— Dacă nu moare de ciroză la ficat înainte să ne dea nouă o şansă, răspunse Robin. Dar acum, că l-ai văzut, ce perspective crezi că ai la Oxford, Stephen?

— Nu-mi dau încă seama. Am să mă simt mai bine după ce-mi voi asuma riscul de a-l întâlni la Ascot. Vreau să-l aud vorbind, să-l urmăresc în ambianţa lui obişnuită, să văd ce fel de om este. Nu poţi să-ţi dai seama, văzându-l de cealaltă parte a restaurantului.

— S-ar putea să nu ai de aşteptat prea mult. Mâine la ora aceasta s-ar putea să ştim tot ceea ce avem nevoie, sau să fim cu toţii la poliţia din West End, spuse Robin. Poate nici startul nu o să reuşim să-l luăm bine, dar să facem rost de două sute de lire sterline.

— Trebuie să reuşim, spuse Jean-Pierre. Nu-mi pot permite să plătesc cauţiunea.

După ce Harvey dădu pe gât o cupă mare de Rémy Martin V.S.O.P., plecă de la masă, dând chelnerului-şef o bancnotă nouă şi foşnitoare.

— Mizerabilul, spuse Jean-Pierre, cu mult năduf. E destul de trist să ştim că ne-a furat banii, dar e umilitor să fii nevoit să te uiţi cum îi cheltuie.

Cei patru se pregăteau să plece, o dată ce îşi realizaseră scopul pentru care se aflau acolo. Stephen plăti consumaţia şi adăugă suma pe lista cheltuielilor campaniei împotriva lui Harvey Metcalfe. Plecară apoi pe rând din hotel, încercând să nu atragă atenţia asupra lor. Lui James îi venea mai greu să facă astfel, deoarece toţi chelnerii şi portarii ţineau să-i spună: „Noapte bună, *my lord."*

Harvey se plimbă prin Berkley Square şi nu observă că un tânăr înalt intră grăbit pe uşa florăriei Moyses Stevens, ca el să nu-l vadă. Harvey nu rezista niciodată dorinţei de a întreba un poliţist care este drumul spre Buckingham Palace, numai din plăcerea de a compara reacţia lui cu a unui sticlete din New York, care stă sprijinit de un stâlp de felinar, mestecă chewing gum şi poartă tocul revolverului pe şold. Aşa cum a spus Lenny Bruce când a fost deportat din Anglia: „Până şi porcii voştri e mult mai buni decât porcii noştri." Da, lui Harvey îi plăcea Anglia.

Ajunse la Claridge la ora douăzeci şi trei şi cincisprezece, făcu un duş şi se băgă în pat, un pat dublu, larg, cu cearşafuri de in scrobite. Nu va fi nici o femeie cu el la Claridge, sau, dacă va fi, apartamentul regal nu avea să mai fie niciodată liber pentru el în timpul evenimentelor de la Wimbledon şi Ascot. Camera părea că se mişcă cu el, dar, după cinci zile petrecute pe transatlantic, nu te

puteai aştepta să fie altfel vreo două zile. Dormi bine totuşi, fără să-l apese nici o preocupare.

10

Harvey se sculă la ora şapte şi jumătate, un obicei de care nu se putea dezbăra, dar îşi îngădui luxul de a lua micul dejun în pat. La zece minute după ce telefonase, chelnerul sosi cu un cărucior încărcat cu jumătate de grapefruit, ouă cu şuncă, pâine prăjită, cafea neagră din care se ridicau aburi, un exemplar din *Wall Street Journal,* din ziua precedentă, ediţia de dimineaţă a ziarelor *Times, Financial Times* şi *International Herald Tribune.*

Harvey nu era sigur că ar fi supravieţuit pe timpul unei călătorii în Europa fără *International Herald Tribune,* numit de oamenii de meserie „Trib". Acest ziar unic, publicat la Paris, aparţine în comun ziarelor *New York Times* şi *Washington Post.* Apare zilnic doar o ediţie de o sută douăzeci de mii de exemplare, care nu este tipărită decât după ce bursa din New York s-a închis. Prin urmare, când un american se trezea în Europa, nu era nevoie să se simtă rupt de realitatea de acasă. Când *New York Herald Tribune* încetă să mai apară, în 1966, Harvey fusese printre cei care îl sfătuise pe John H. Whitney să continue apariţia în Europa a ziarului *International Herald Tribune.* Şi de data aceea judecata lui Harvey se dovedi a fi bună. *International Herald Tribune* continuă să apară, absorbind ziarul rival *New York Times,* care nu avusese niciodată succes în Europa. De atunci ziarului i-a mers din bine în mai bine.

Harvey îşi trecu privirea de expert pe listele bursei din periodicele *Wall Street Journal* şi *Financial Times.* Banca lui deţinea în prezent foarte puţine acţiuni, deoarece şi el, ca şi Jim Slater în Anglia, bănuise că indexul Dow-Jones se va prăbuşi. În consecinţă, păstrase aproape numai valori disponibile, cu excepţia unor acţiuni aurifere sud-africane şi a altor câteva, bine alese, după ce primise despre ele anumite informaţii cu circulaţie limitată. Singura tranzacţie monetară pe care ar fi dorit să o facă, piaţa fiind atât de instabilă, era să vândă dolari şi să cumpere aur, astfel încât să prindă dolarul în scădere şi aurul în creştere. Circulau deja zvonuri la Washington că preşedintele Statelor Unite fusese sfătuit de secretarul trezoreriei, George Schultz, să permită americanilor să cumpere aur pe piaţa liberă, spre sfârşitul anului sau la începutul anului următor. Harvey cumpăra aur de cincisprezece ani; tot ce putea face preşedintele era să nu-i mai dea

prilejul de a călca legea. După părerea lui Harvey, în momentul în care americanii vor putea cumpăra aur, balonul se va sparge şi preţul aurului va scădea. Bani buni se puteau face numai în perioada în care speculanţii anticipau creşterea şi Harvey avea de gând să-şi lichideze aurul mult înainte de a ajunge pe piaţa americană. După ce preşedintele va lăsa aurul liber, Harvey nu mai vedea nici un profit în acţiunea de cumpărare.

Harvey controlă piaţa de mărfuri din Chicago. Cu un an în urmă, dăduse o lovitură cu cuprul. Acest lucru fusese posibil datorită unei informaţii secrete primite de la un ambasador african, o informaţie pe care diplomatul o dăduse unui număr prea mare de oameni. Harvey nu fu surprins citind că mai târziu fusese rechemat în patrie şi înpuşcat.

Nu putea să reziste dorinţei de a vedea ce se întâmplă cu acţiunile Prospecta Oil, ajunse acum la o valoare stabilă de o optime de dolar; nu se mai făceau nici un fel de tranzacţii, deoarece toţi voiau să vândă şi nimeni să le cumpere. Acţiunile erau virtual fără nici o valoare. Zâmbi sardonic şi deschise ziarul *Times* la pagina de sport.

Articolul lui Rex Bellamy în legătură cu apropiatele campionate de la Wimbledon îl sugerau pe John Newcombe drept favorit şi pe Jimmy Connors, noul star american care tocmai câştigase la Italian Open, ca pe un alt favorit posibil. Presa britanică dorea să câştige Ken Rosewall, în vârstă de treizeci şi nouă de ani. Harvey îşi aducea bine aminte de finala dramatică dintre Rosewall şi Drobny, în 1954, când ajunseseră la cincizeci şi opt de game-uri. Cei mai mulţi dintre spectatori ţinuseră cu Drobny, în vârstă de treizeci şi trei de ani, care învinsese în cele din urmă după trei ore de joc, cu 13-l1,4-6,6-2,9-7. Harvey ar fi dorit ca de data aceasta istoria să se repete, dar să învingă Rosewall, deşi se temea că popularul jucător australian lăsase să-i scape şansele în timpul celor zece ani în care profesioniştii nu mai fuseseră admişi la Wimbledon. Oricum, nu vedea de ce cele două săptămâni nu ar fi fost pentru el un interval plăcut; s-ar fi putut să învingă şi un american, chiar dacă Rosewall nu reuşea.

Până să sfârşească micul dejun, Harvey avu timp să-şi arunce privirea şi asupra recenziilor de artă, lăsând apoi ziarele înprăştiate pe jos. Mobila sobră Regency, serviciul elegant şi apartamentul regal nu reuşeau să schimbe obiceiurile lui Harvey. Se duse în baie să se radă şi să facă un duş. Arlene îi spusese că cei mai mulţi oameni procedează invers, fac duş şi apoi mănâncă. Dar, îi răspundea Harvey, majoritatea oamenilor fac lucrurile invers decât le face el, şi uite unde au ajuns!

Harvey petrecea de obicei prima dimineaţă a celor două săptămâni de Wimbledon vizitând expoziţia de vară a Academiei

Regale de Artă din Piccadilly. În continuare, vizită cele mai multe galerii importante din West End — Agnew, Tooth, Marlborough, Wildenstein — toate la o distanţă uşor de parcurs pornind de la Claridge. Dimineaţa aceea nu urma să fie o excepţie. Harvey era mai mult decât orice o fiinţă cu tabieturi, caracteristică pe care echipa nu întârzie să i-o cunoască.

După ce se îmbrăcă şi dojeni personalul de serviciu că nu i s-a lăsat suficient whisky în comoda din apartament, coborî scările, ieşi prin uşa rotativă care dădea în Davis Street şi o porni spre Berkley Square. Harvey nu observă un tânăr studios, cu un radio cu două canale, pe cealaltă parte a drumului.

— A ieşit din hotel prin uşa din Davies Street, şopti Stephen în telefonul său portativ; a pornit spre tine, James.

— Îl preiau când ajunge în Berkley Square, Stephen. Robin, mă auzi?

— Da.

— Te anunţ de îndată ce dau cu ochii de el. Stai unde eşti, la Academia Regală.

— Fii fără grijă, spuse Robin.

Harvey se plimbă prin Berkley Square, coborî în Piccadilly şi trecu prin arcadele acoperite ale Casei Burlington. Vădit indispus, se opri şi se aşeză la coadă, printre oameni de tot felul, în curtea din faţa intrării, înaintând pe lângă Societatea Astronomică şi Societatea Anticarilor. Nu observă, de cealaltă parte, un alt tânăr care stătea la intrarea Societăţii Chimiştilor, afundat în lectura unui volum intitulat *Chimia în Marea Britanie*. În cele din urmă, Harvey ajunse, urcând panta acoperită cu covor roşu, la Academia Regală. Plăti la casă cinci lire sterline pentru un bilet de sezon, dându-şi seama că va dori să revină de cel puţin trei sau patru ori. Petrecu restul dimineţii studiind cele o mie o sută optzeci şi două de picturi, dintre care nici una nu mai fusese expusă în lume, aşa cum cereau regulile stricte ale Academiei. În ciuda acestor reguli, comitetul care făcuse selecţia avusese de ales din cinci mii de tablouri.

În ziua vernisajului expoziţiei, cu o lună în urmă, Harvey achiziţionase prin agentul său o acuarelă de Alfred Daniels, reprezentând Camera Comunelor, la preţul de trei sute cincizeci de lire sterline, şi două picturi în ulei de Bernard Dunstan inspirate din peisajul provincial englezesc, fiecare pictură costând o sută douăzeci şi cinci de lire sterline. Harvey considera că expoziţia de vară putea fi considerată cea mai importantă din lume. Chiar dacă nu dorea să păstreze el însuşi toate tablourile, ele constituiau cadouri minunate la reîntoarcerea în Statele Unite. Acuarela lui Daniels îi amintea de un

Lowry pe care îl cumpărase în urmă cu vreo douăzeci de ani la expoziţia Academiei, cu optzeci de lire sterline, şi se dovedise a fi şi ea o investiţie inteligentă.

Harvey ţinea în mod deosebit să se uite la lucrările lui Bernard Dunstan. Erau, bineînţeles, toate vândute. Dunstan era un artist ale cărui picturi se vindeau întotdeauna în primele minute după deschiderea expoziţiei. Deşi Harvey nu fusese la Londra în ziua respectivă, nu-i fusese greu să cumpere ceea ce îşi dorea. Un om al său obţinea un catalog şi nota pe acei artişti despre care ştia că Harvey îi putea revinde cu uşurinţă dacă considera alegerea greşită, sau îi păstra dacă era de acord cu judecata lui. La ora zece, când se deschidea expoziţia, agentul se ducea direct la masa la care se făceau vânzările şi achiziţiona cele cinci sau şase lucrări pe care şi le notase în catalog, înainte ca el sau altul, în afara persoanelor de la Academie, să le fi văzut. Harvey studia cu grijă aceste cumpărături făcute prin delegare. De data aceasta era bucuros să le păstreze pe toate. Dacă era printre ele una care să nu-şi găsească locul în colecţia proprie, putea fi restituită pentru a fi vândută altcuiva, cu obligaţia de a o cumpăra tot el, dacă nu se găsea nimeni care să fie interesat. În douăzeci de ani cumpărase peste o sută de picturi cu această metodă şi restituise abia douăzeci, reuşind întotdeauna să găsească un alt cumpărător. Harvey avea sistemul său pentru orice lucru.

La ora treisprezece, după o dimineaţă perfect satisfăcătoare, plecă de la Academia Regală. Rolls Royce-ul alb îl aştepta în faţa intrării.

— Wimbledon.

— Mii de draci.

— Ce-ai spus? întrebă Stephen.

— Mii de draci. Se duce la Wimbledon, aşa că pentru astăzi ne-a scăpat, spuse Robin.

Însemna că Harvey nu avea să se mai întoarcă la hotelul Claridge până la cel puţin şapte sau opt seara. Programaseră să-l urmărească prin rotaţie, deci Robin se urcă în automobilul său Rover 3500 V8, pe care îl lăsase parcat în St. James Square, şi o porni spre Wimbledon. James obţinuse pentru fiecare zi a campionatelor câte două bilete în faţa lojii lui Harvey Metcalfe.

Robin ajunse la Wimbledon la câteva minute după Harvey şi îşi ocupă locul în tribuna centrală, destul de departe în marea de oameni, ca să rămână neobservat Atmosfera pentru meciul de deschidere începuse deja să se încălzească. Campionatele de la Wimbledon păreau să devină tot mai populare în fiecare an şi tribuna centrală era complet ocupată. Prinţesa Alexandra şi primul-ministru stăteau în loja

regală, aşteptând intrarea gladiatorilor. Pe micile ecrane verzi, din partea de sud a terenului, apărură numele lui Kodes şi Stewart, în timp ce arbitrul îşi ocupa locul pe scaunul său înalt, din mijloc, chiar deasupra fileului. Mulţimea începu să aplaude, în timp ce jucătorii, amândoi înbrăcaţi în alb, intrau pe teren, purtând fiecare patru rachete. La Wimbledon nu este permis concurenţilor să se îmbrace în alte culori, deşi s-a făcut o mică concesie jucătoarelor, îngăduindu-li-se ca bordura costumelor pe care le poartă să fie colorată.

Robin urmări cu plăcere meciul de deschidere între Kodes şi un jucător neselecţionat din Statele Unite, care puse la grea încercare pe campion, înainte de a pierde; scorul: 6-3, 6-4,9-7, în favoarea cehului. Lui Robin îi păru rău când Harvey hotărî să plece, la mijlocul unui meci de dublu foarte interesant. Datoria în primul rând, îşi spuse el, urmărind de la o distanţă sigură Rolls Royce-ul alb care se îndrepta spre Claridge. La sosire, telefonă la apartamentul lui James, pe care echipa îl folosea drept cartier general la Londra. Îl informă pe Stephen.

— Ne putem retrage pentru ziua de astăzi, spuse Stephen. Vom încerca din nou mâine. Bietul Jean-Pierre avea pulsul o sută cincizeci azi-dimineaţă. Nu ştiu cum va rezista la mai multe zile de alarmă falsă.

În ziua următoare, Harvey ieşi de la Claridge, traversă Berkley Square intrând în Burton Street; apoi merse pe Bond Street, oprindu-se la cincizeci de metri de galeria lui Jean-Pierre. De acolo însă o porni spre est în loc de vest şi intră la sediul firmei Agnew, unde avea o întâlnire cu patronul, sir Geoffrey Agnew, ca să-i spună ce picturi impresioniste noi au mai apărut pe piaţă. Sir Geoffrey se grăbea să se ducă la altă întâlnire şi nu stătu de vorbă decât câteva minute cu Harvey. Nu avea nimic de valoare să-i ofere.

La scurt timp, Harvey ieşi de la Agnew, purtând drept consolare o machetă de Rodin, un fleac de opt sute de lire sterline.

— A ieşit, anunţă Robin, şi se îndreaptă în direcţia bună.

Jean-Pierre îşi ţinu respiraţia, dar Harvey se opri din nou, de data aceasta la Galeria Marlborough, ca să privească ultima expoziţie a Barbarei Hepworth. Petrecu mai bine de o oră admirându-i operele, dar se gândi că preţurile sunt pentru moment exagerate. Cumpărase numai cu zece ani în urmă două lucrări ale ei cu opt sute de lire sterline. Galeria Marlborough cerea acum de la şapte mii până la zece mii de lire sterline pentru o lucrare. Renunţă şi continuă drumul pe Bond Street.

— Jean-Pierre?

— Da, răspunse o voce nervoasă.

— A ajuns aproape de Conduit Street, cam la cincizeci de metri de intrarea la galeria ta.

Jean-Pierre pregăti vitrina, scoţând o acuarelă de Graham Sutherland, *Tamisa şi barcagiul.*

— S-a întors spre dreapta, nemernicul, anunţă James, care îşi avea locul pe trotuarul din faţa intrării în galerie. A pornit-o în jos, pe Burton Street, pe partea dreaptă. Jean-Pierre îl puse pe Sutherland la loc, pe şevaletul din vitrină şi se duse la toaletă, mormăind ca pentru sine:

— Nu pot să mă descurc cu doi rahaţi deodată.

Între timp, Harvey intră în Burton Street pe o poartă care nu atrăgea deloc atenţia şi urcă scările la Tooth, nutrind speranţa să găsească ceva în această galerie care devenise vestită pentru impresioniştii pe care îi prezenta. Un Klee, un Picasso şi un Salvador Dali, nimic care să-l intereseze pe Harvey. Deşi foarte bine executat, tabloul lui Klee nu era atât de bun ca cel pe care îl avea el în sufrageria din Lincoln, Massachusetts. În afară de aceasta, s-ar fi putut să nu se potrivească cu planurile de decoraţie interioară pe care le avea Arlene. Nicholas Tooth, directorul administrativ, îi promise să-l aibă în vedere şi să-l anunţe la Claridge dacă se va ivi ceva interesant.

— A pornit-o din nou, dar cred că se îndreaptă spre hotel. James încercă de la distanţă să-i impună voinţa şi să-l facă să se întoarcă spre galeria lui Jean-Pierre, dar Harvey se îndreptă spre Berkley Square, abătându-se doar pe la Galeria O'Hana. Albert, portarul hotelului Claridge, îi spusese că au un Renoir expus în vitrină, şi chiar aşa era. Dar era vorba doar de o pânză pe jumătate terminată, pe care era evident că Renoir o considerase un exerciţiu care îi plăcuse destul de puţin ca să-l lase neterminat. Harvey era curios cât costă şi intră în galerie.

— Treizeci de mii de lire sterline, spuse vânzătorul, de parcă ar fi fost vorba de zece lire şi nimic mai mult.

Harvey fluieră prin strungăreaţă dintre dinţii din faţă. Îl mira întotdeauna faptul că o lucrare de calitate inferioară a unui pictor cu nume binecunoscut putea ajunge la treizeci de mii de lire sterline, în timp ce o lucrare remarcabilă a unui artist a cărui reputaţie nu era recunoscută poate fi cotată la numai câteva sute de dolari. Mulţumi vânzătorului şi plecă.

— Este o plăcere să vă văd, domnule Metcalfe.

Pe Harvey îl flata întotdeauna când oamenii îşi aduceau aminte de numele său. Dar, ce dracu'! Cum să nu-şi aducă aminte? Cumpărase doar de la ei anul trecut un Monet de şaizeci şi două de mii de lire

sterline.

— Acum a plecat sigur spre hotel, spuse James. Harvey nu rămase decât câteva minute la Claridge, de unde luă unul dintre faimoasele coşuri cu sandvişuri făcute cu icre negre, şuncă, carne de vacă rece, brânză, iar ca desert tort de ciocolată, pregătite de restaurantul hotelului, special pentru a fi consumate la Wimbledon.

Era rândul lui James să asiste la campionatele de tenis şi hotărî să o ia cu el şi pe Anne. De ce nu? Cunoştea adevărul. Era ziua fetelor şi era rândul campioanei americane Billie Jean King să intre pe teren. Juca împotriva americancei neselecţionate Kathy May, care părea pregătită pentru o luptă grea. Aplauzele cu care fu întâmpinată Billie Jean nu erau demne de capacitatea ei, dar, din anumite motive, nu se bucurase niciodată de simpatia publicului de la Wimbledon. Harvey era însoţit de un invitat care, după părerea lui James, arăta ca cineva din Europa Centrală.

— Care este victima voastră? întrebă Anne.

— Se află exact în faţa noastră. Omul care vorbeşte cu tipul acela îmbrăcat într-un costum de haine gri-deschis şi pare un funcţionar guvernamental din Comunitatea Economică Europeană.

— Bărbatul cel gras şi scund? întrebă Anne.

— Da, spuse James.

Orice alt comentariu al Annei fu întrerupt de strigătul arbitrului: „Play", şi atenţia tuturor se îndreptă spre Billie Jean. Era exact ora paisprezece.

— Ai fost amabil să mă inviţi la Wimbledon, Harvey, spuse Jörg Birrer. Nu reuşesc în ultima vreme să-mi fac timp pentru distracţii. Nu poţi lăsa piaţa mai mult de câteva ore, fără să apară vreun motiv de panică undeva în lume.

— Dacă ai această senzaţie, a venit momentul să te retragi, spuse Harvey.

— Nu-i nimeni care să-mi ia locul, spuse Birrer. Sunt preşedintele băncii de zece ani şi a-mi găsi un succesor pare să fie sarcina cea mai grea pe care am întâmpinat-o.

— Primul game câştigat de doamna King. Doamna King conduce cu un game la zero în primul set.

— Şi acum, Harvey, te cunosc prea bine ca să-mi închipui că m-ai invitat numai pentru plăcerea de a mă vedea.

— Ce minte bănuitoare ai, Jörg!

— N-am încotro, în meseria mea.

— Am vrut doar să ştiu cum stau cele trei conturi ale mele şi să te informez despre planurile pe care le am pentru lunile următoare.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu două

game-uri la zero în primul set.

— În contul tău oficial nr.l ai câteva mii de dolari în credit. În contul numerotat, de bunuri, eşti în debit cu trei mii şapte sute douăzeci şi şase de dolari, dar ai treizeci şi şapte de mii de uncii de aur la preţul de vânzare al zilei, de o sută treizeci şi cinci de dolari uncia.

— Ce mă sfătuieşti să fac cu aurul?

— Păstrează-l, Harvey. Eu tot mai cred că preşedintele Statelor Unite are de gând sau să anunţe un standard nou pentru aur, sau va permite concetăţenilor tăi să cumpere aur pe piaţa liberă, în cursul anului următor.

— Şi eu cred tot aşa, dar sunt convins, de asemenea, că trebuie să vindem cu câteva săptămâni mai înainte de a da năvală masele. Am eu o teorie în privinţa aceasta.

— Mă aştept să ai dreptate, ca de obicei, Harvey.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu trei game-uri la zero în primul set.

— Cât iei dobândă la suma cu care mi-am depăşit contul în bancă?

— Unu şi jumătate la sută peste procentul interbancar, care acum este de treisprezece douăzeci şi cinci, deci îţi luăm un procent anual de paisprezece şaptezeci şi cinci, în timp ce preţul aurului creşte cu aproape şaptezeci la sută anual. Nu mai poate continua astfel, dar ne mai rămân încă vreo câteva luni.

— O.K., spuse Harvey. Stai aşa până la 1 noiembrie şi atunci studiem din nou situaţia. Prin telex codificat, ca de obicei. Nu ştiu ce s-ar face lumea fără elveţieni.

— Dar fii atent, Harvey. Ai aflat că în poliţia noastră există mai mulţi specialişti în fraudă decât sunt pentru omucidere?

— Tu vezi-ţi de treaba ta, Jörg, şi eu îmi văd de a mea. În ziua în care o să mă sperii de câţiva birocraţi prost plătiţi din Zürich, care îşi poartă inima în pantaloni, am să te anunţ. Şi acum mănâncă-ţi prânzul şi priveşte jocul. Vorbim despre celelalte conturi mai târziu.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu patru game-uri la zero în primul set.

— Sunt cufundaţi în conversaţie, spuse Anne. Nu pot să cred că îi distrează jocul.

— Încearcă probabil să cumpere Wimbledon-ul la preţul de cost, glumi James. Partea proastă este că, văzându-l pe omul ăsta în fiecare zi, începi să ai un fel de respect pentru el. Este persoana cea mai bine organizată pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Dacă se comportă astfel în timpul vacanţei, cum naiba poate fi când lucrează?

— Nu pot să-mi imaginez, spuse Anne.

— Game pentru domnişoara May. Doamna King conduce cu patru game-uri la unu în primul set.

— Nu-i de mirare că este atât de gras. Priveşte cum se îndoapă cu prăjitura aceea. James îşi ridică binoclul Zeiss. Pentru că veni vorba, dragă, ai adus ceva pentru masa de prânz?

Anne scormoni în coş şi dădu la iveală o franzelă cu salată proaspătă pentru James. Cât despre ea, se mulţumi să ciugulească o tulpină de ţelină.

— M-am cam îngrăşat, explică ea. Mă tem că n-o să mai încap în hainele de iarnă pe care trebuie să le prezint săptămâna viitoare. Atinse piciorul lui James şi zâmbi. Probabil pentru că sunt atât de fericită.

— Ai grijă şi nu fi prea fericită. Te prefer subţire.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu cinci game-uri la unu, în primul set.

— Un meci care va fi câştigat cu uşurinţă, spuse James. Se întâmplă foarte des la meciurile de deschidere. Publicul vine numai să vadă dacă este în formă bună campionul şi cred că va fi greu de bătut anul acesta, o dată ce vrea să egaleze recordul Helenei Moody, care a câştigat de opt ori campionatul de la Wimbledon.

— Game şi set câştigat de doamna King cu şase la unu. Doamna King conduce cu un set la zero. Mingi noi, vă rog. Serveşte domnişoara May.

— Trebuie să-l supraveghem toată ziua? întrebă Anne.

— Nu. Doar până când ne asigurăm că se întoarce la hotel şi că nu-şi schimbă brusc planurile sau face altă prostie de acest gen. Dacă pierdem ocazia când trece pe lângă galeria lui Jean-Pierre, s-ar putea să nu ne mai întâlnim cu o alta.

— Ce faceţi dacă hotărăşte să-şi schimbe planurile?

— Dumnezeu ştie. Sau mai bine-zis, Stephen ştie. El este creierul.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu un game la zero în al doilea set.

— Biata domnişoară May! Are la fel de mult succes ca şi tine, James. Cum pare să se desfăşoare acţiunea lui Jean-Pierre?

— Groaznic. Metcalfe nici nu s-a apropiat de galerie. Astăzi era la o distanţă de treizeci de metri, când s-a întors şi a luat-o în direcţie opusă. Bietul Jean-Pierre aproape că a avut o criză de inimă. Dar avem mari speranţe pentru mâine. Până acum se pare că s-a uitat la toate magazinele de artă din Piccadilly şi partea de sus din Bond Street şi de ceva putem fi siguri când este vorba de Harvey Metcalfe:

face lucrurile temeinic. Deci nu există îndoială că va trece şi prin partea de teritoriu care ne interesează, mai devreme sau mai târziu.

— Ar fi trebuit ca fiecare dintre voi să facă o asigurare pe viaţă de un milion de dolari în favoarea celorlalţi trei, spuse Anne, în felul acesta, dacă unul are un atac de cord, toţi ceilalţi îşi capătă banii înapoi.

— Nu-i nimic de râs, Anne. Este o adevărată tortură să fii în preajmă şi să aştepţi, mai ales când el este cel care trebuie să facă toate mişcările.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu două game-uri la zero în al doilea set şi cu un set la zero.

— Ce se aude despre planul tău?

— Nimic. N-am nici o idee. Şi acum, când am început să lucrăm pentru ceilalţi, am şi mai puţin timp să mă concentrez.

— Ce-ar fi să-l seduc eu?

— Nu-i o idee rea. Dar ar trebui să fii ceva cu totul special ca să storci o sută de mii de dolari de la el, când, dacă aşteaptă în dreptul hotelului Hilton sau în Shepherd Market, găseşte acelaşi lucru cu numai treizeci de dolari. Dacă am reuşit să ştim ceva precis despre acest domn, este că pretinde să obţină marfă de valoare echivalentă cu preţul pe care l-a plătit. La treizeci de dolari pe noapte ţi-ar trebui ceva mai puţin de cincisprezece ani ca să obţii numai partea mea şi nu sunt sigur că ceilalţi trei vor fi dispuşi să aştepte atât de mult. De fapt, nu sunt sigur că vor să mai aştepte nici cincisprezece zile.

— Găsim noi ceva. Nu te necăji, spuse Anne.

— Game pentru domnişoara May. Doamna King conduce cu două game-uri la unu.

— Har Domnului! Domnişoara May a reuşit să ia un game. Excelent prânz, Harvey.

— Specialitatea hotelului Claridge, spuse Harvey. Cu mult mai bine decât să te înghesui în restaurant, de unde nici nu poţi măcar să urmăreşti tenisul.

— Billie Jean o face harcea-parcea pe biata fată.

— Nu mai rău decât mă aşteptam, spuse Harvey. Şi acum, Jörg, în legătură cu celălalt cont al meu, cel numerotat.

Din nou bucăţica de hârtie pe care erau scrise câteva numere îşi făcu apariţia. Această discreţie a elveţienilor face ca jumătate din lumea celor bogaţi, începând cu capete de stat până la şeici arabi, să le încredinţeze banii. În schimb, elveţienii menţin una dintre cele mai sănătoase economii din lume. Sistemul funcţionează, de ce să te duci în altă parte? Birrer petrecu câteva minute studiind cifrele.

— La 1 aprilie - numai tu eşti în stare să alegi această zi, Harvey

- ai transferat şapte milioane patru sute optzeci şi şase de mii de dolari pe contul nr. 2, care era deja în credit cu două milioane şapte sute nouăzeci şi una de mii patru sute douăzeci şi opt de dolari. În 2 aprilie, în urma dispoziţiilor date de tine, am depus un milion de dolari la Banco do Minas Gerais pe numele Silverman şi Elliott. Am achitat la Reading şi Bates nota de plată în valoare de patru sute douăzeci de mii de dolari pentru împrumutul instalaţiei, cât şi alte cheltuieli, care s-au ridicat la un milion patruzeci şi una de mii o sută doisprezece dolari, astfel încât contul tău nr. 2 este în prezent de opt milioane şapte sute cincizeci şi trei de mii trei sute şaisprezece dolari.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu trei game-uri la unu în al doilea set şi cu un set la zero.

— Foarte bine, spuse Harvey.

— Vorbeşti de tenis sau de bani?

— De amândouă. Şi acum, Jörg, voi avea probabil nevoie de vreo două milioane de dolari în următoarele şase săptămâni. Vreau să cumpăr una sau două picturi aici la Londra. Am văzut un Klee care îmi place destul de mult şi mai sunt câteva galerii pe care doresc să le vizitez. Dacă ştiam că tentativa cu Prospecta Oil se va dovedi un asemenea succes, aş fi supralicitat pe Armand Hammer la Sotheby-Parke Bernet, anul trecut, pentru Van Gogh. Voi mai avea nevoie şi de nişte bani gheaţă ca să-mi cumpăr câţiva cai de prăsilă la licitaţia Ascot pentru cai de curse. Herghelia mea a început să scadă şi tot mai este una dintre ambiţiile mele cele mai mari să câştig Premiul King George and Elizabeth. (James ar fi tresărit dacă l-ar fi auzit pe Harvey prescurtând astfel numele premiului). Cel mai bun rezultat pe care l-am avut până acum a fost locul trei şi nu mi se pare satisfăcător. Anul acesta particip cu Rosalie, iapa cea mai bună pe care am avut-o de mulţi ani încoace. Dacă pierd, trebuie să-mi refac herghelia, dar al naibii să fiu dacă nu voi câştiga anul acesta.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu patru game-uri la unu şi cu un set la zero.

— Deci, se pare că va câştiga doamna King, spuse Birrer. Voi informa casierul-şef că vei avea nevoie de sume mari de bani în lunile următoare.

— Dar nici nu vreau ca ceea ce rămâne să lenevească în bancă. Deci mai cumpără aur în lunile următoare, cu mare băgare de seamă la preţ, ca apoi să ne scăpăm de el pe piaţa newyorkeză. Dacă începe să-şi piardă din valoare pe piaţă, îţi telefonez eu la Zürich. În fiecare seară, la închiderea băncilor, împrumută profitul pe durata nopţii unor bănci sigure şi investeşte în titluri comerciale triplu „A".

— Ce ai de gând să faci cu toţi banii aceştia, Harvey, dacă

ţigările alea nu îţi vin de hac înainte?

— Ei, las-o baltă, Jörg. Parcă ar vorbi doctorul meu. Ţi-am spus de o sută de ori, anul viitor mă retrag, gata, îi pun cruce.

— Nu prea te văd abandonând cursa de bunăvoie, Harvey. îmi vine ameţeală când mă întreb cât eşti de bogat acum.

Harvey râse.

— Nici eu nu aş putea să-ţi spun aceasta, Jörg. Vorba lui Aristoteles Onassis, dacă-i poţi socoti, e ca şi cum n-ai avea nimic.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu cinci game-uri la unu şi cu un set la zero.

— Ce mai face Rosalie? Avem indicaţiile tale să trecem toate conturile pe numele ei la Boston dacă ţi se întâmplă ceva.

— E bine. Mi-a telefonat azi-dimineaţă ca să-mi spună că nu poate veni cu mine la Wimbledon, fiind prinsă cu munca ei. Presimt că se va mărita în cele din urmă cu un american bogat, deşi nu ar avea nevoie. Au cerut-o destui. Nu-i vine uşor să-şi dea seama dacă o fac de dragul ei sau al banilor. Am avut o discuţie cu ea pe tema aceasta acum vreo doi ani şi mi-e teamă că încă nu m-a iertat.

— Game, set şi meci pentru doamna King: 6-l,6-l.

Harvey, Jörg, James şi Anne se întrecură în aplauze, în timp ce cele două jucătoare ieşeau de pe teren, făcând o reverenţă în faţa lojii regale, spre preşedintele tuturor cluburilor din Anglia şi spre Alteţa sa regală ducele de Kent. Harvey şi Jörg Birrer rămaseră şi la meciul următor, un dublu, apoi se întoarseră la Claridge pentru cină.

Lui James şi Annei le făcuse plăcere după-amiaza petrecută la Wimbledon şi, după ce îl văzură pe Harvey în siguranţă la Claridge, însoţit de prietenul său european, se întoarseră în apartamentul lui James.

— Stephen, m-am întors. Metcalfe s-a retras pentru noapte. Din nou pe baricade mâine dimineaţă la opt şi jumătate.

— Foarte bine, James. Poate mâine muşcă nada.

— Să sperăm.

Zgomotul apei de la robinet îl conduse pe James în bucătărie, în căutarea Annei. Era cu braţele ude până la cot de apă înspumată, frecând cu un spălător de sârmă o cratiţă pentru sufleu.

— Iubitule, nu vreau să-ţi vorbesc de rău pe femeia de serviciu, dar aceasta este singura bucătărie pe care am văzut-o, unde trebuie să speli vasele înainte de a găti.

— Ştiu. Nu curăţă niciodată altceva decât lucrurile curate din apartament. Cu fiecare săptămână sarcinile ei devin tot mai uşoare.

Se aşeză la masa din bucătărie, admirând trupul zvelt al fetei.

— Îmi promiţi să mă freci şi pe mine aşa pe spate, dacă mă duc

să fac o baie înainte de cină?

— Da, cu spălătorul de sârmă.

Cada era plină cu apă potrivit de fierbinte. James stătea întins leneş, lăsând-o pe Anne să-l spele. Apoi ieşi din baie, cu apa picurând de pe el.

— Eşti îmbrăcată puţin prea gros pentru a mă asista la îmbăiere, scumpo, spuse el. Ar trebui să rezolvăm cumva problema aceasta.

Anne îşi dezbrăcă hainele, în timp ce James se ştergea. Când se duse în dormitor, o găsi învelită cu cearşaful.

— Mi-e frig, spuse ea.

— Nu-ţi fie teamă, o linişti James. Imediat vei avea la dispoziţie o sticlă cu apă fierbinte, înaltă de un metru optzeci şi trei.

Îl luă în braţe.

— Mincinosule, eşti îngheţat.

— Şi tu eşti minunată, spuse James, încercând s-o cuprindă toată în braţe.

— Cum merge planul tău, James?

— Încă nu ştiu. Am să-ţi spun peste vreo douăzeci de minute.

Anne nu mai spuse nimic timp de aproape jumătate de oră. Apoi:

— Scoală-te imediat. Sufleul de brânză e gata şi vreau să refac şi patul.

— Ce nevoie e să-ţi baţi capul cu aşa ceva, drăguţo?

— Ba e nevoie. Noaptea trecută n-am dormit deloc. Ai tras toate păturile de partea ta şi am stat trează să te privesc înfofolit, dormind ca un cotoi mulţumit de sine, în timp ce eu eram ca un sloi de gheaţă. A face dragoste cu tine nu e deloc aşa cum promite Harold Robbins.

— Când ai terminat de bombănit, fată dragă, pune ceasul deşteptător să sune la ora şapte.

— Şapte? Nu trebuie să fii la Claridge decât la opt şi jumătate.

— Ştiu, dar nu vreau să plec la muncă fără să mănânc un ou.

— James, zău că ar trebui să renunţi la glumele acestea de adolescent.

— O, am crezut că-i destul de nostim.

— Foarte bine, dragă. Hai şi te îmbracă înainte ca sufleul să se facă scrum.

James ajunse la Claridge la opt şi douăzeci şi nouă de minute, căci oricare ar fi fost defectele lui, era hotărât să nu-i dezamăgească pe ceilalţi trei în desfăşurarea planurilor lor. Telefona să se asigure că Stephen era în Berkley Square şi Robin, în Bond Street.

— 'Mneaţa, spuse Stephen. Ai avut o noapte bună?

— Teribil de bună.

— Ai dormit bine, nu-i aşa?

— Mai deloc.

— Nu ne mai face geloşi, spuse Robin. Ocupă-te mai bine de Harvey Metcalfe.

James stătea în uşa magazinului de blănuri Slater, privind cum măturătorii care veniseră în zori să curăţe străzile pleacă spre casă şi primii funcţionari sosesc la birouri.

Harvey Metcalfe îşi începu programul obişnuit de dimineaţă: mic dejun şi parcurgerea ziarelor. Chiar înainte de a se culca, primise un telefon din Boston, de la soţia lui, iar în timpul gustării de dimineaţă unul de la fiica sa, făcându-l astfel să-şi înceapă bine ziua. Hotărî să continue căutarea unei picturi impresioniste, vizitând şi celelalte galerii de pe Cork Street şi Bond Street. Poate cei de la Sotheby l-ar putea ajuta.

Plecă de la hotel la ora nouă patruzeci şi şapte, cu mersul lui obişnuit.

— Trecem la acţiune!

Stephen şi Robin se treziră brusc din visare.

— Chiar acum a intrat pe Burton Street. Se îndreaptă spre Bond Street.

Harvey păşea grăbit pe Bond Street.

— Nu mai are decât cincizeci de metri până la tine, Jean-Pierre, spuse James. Şi acum patruzeci de metri, treizeci, douăzeci... Fir-ar să fie, a intrat la Sotheby. Astăzi nu-i acolo decât o licitaţie de panouri pictate. Drace, n-am ştiut că îl interesează şi astea.

Privi în partea cealaltă a străzii la Stephen care, pentru a treia zi la rând, era îmbrăcat şi machiat ca să pară un om de afaceri prosper. Croiala gulerului şi ochelarii fără ramă indicau că este cetăţean al Germaniei de Vest. Vocea lui se auzi prin receptor.

— Mă duc la Jean-Pierre, la magazin. James, aşază-te la nord de Sotheby, pe celălalt trotuar al străzii, şi ţine-ne la curent la fiecare sfert de oră. Robin, tu intră înăuntru şi plimbă nada pe sub nasul lui Harvey.

— Dar nu era aşa în plan, spuse Robin cu voce tremurătoare.

— Foloseşte-ţi spiritul de iniţiativă şi dă-i drumul, căci de altfel tot ce-ţi rămâne de făcut este să-l tratezi pe Jean-Pierre de inimă, şi fără nici un onorariu. E în regulă?

— E în regulă, încuviinţă nervos Robin.

Robin intră la Sotheby şi se îndreptă pe furiş spre prima oglindă. Da, era de nerecunoscut. La etaj, îl văzu pe Harvey spre fundul sălii şi se aşeză în rândul din spatele lui.

Vânzarea panourilor pictate începuse de mult. Harvey ştia că ar

trebui să-i placă, dar nu reuşea să se împace cu preferinţa pe care o avea stilul gotic pentru bijuterii şi colorit auriu, strălucitor. În spatele lui, Robin ezita, apoi, cu voce scăzută, intră în vorbă cu vecinul său.

— Mi se pare totul foarte frumos, dar este o perioadă pe care nu o cunosc. Mă simt mult mai în largul meu cu arta modernă. Şi totuşi trebuie să găsesc ceva inteligent de spus cititorilor mei.

Vecinul lui Robin zâmbi politicos.

— Sunteţi obligat să scrieţi despre toate licitaţiile?

— Aproape, mai ales când s-ar putea să fie o surpriză. Şi în orice caz, la Sotheby poţi afla întotdeauna ce se petrece în celelalte locuri. Chiar astăzi dimineaţă un vânzător mi-a vândut un pont, şi anume că Galeria Lamanns are ceva deosebit din perioada impresionistă.

Robin, şoptind, îşi dirijă cu grijă informaţia spre urechea dreaptă a lui Harvey, apoi se sprijini de spătarul scaunului, aşteptând să vadă dacă afirmaţia lui a produs vreun efect. La scurt timp fu răsplătit, căci îl văzu pe Harvey făcându-şi cu greu loc ca să iasă din rând. Robin aşteptă să se mai liciteze trei obiecte, apoi îl urmă, ţinând degetele încrucişate ca să-i poarte noroc.

Afară, James veghease cu răbdare.

— Zece treizeci, nu a dat nici un semn de viaţă.

— Am înţeles.

— Zece patruzeci şi cinci, tot n-a dat nici un semn.

— Am înţeles.

— Unsprezece, e tot înăuntru.

— Am înţeles.

— Unsprezece şi douăsprezece minute. Trecem la acţiune, trecem la acţiune.

James se furişă în grabă în Galeria Lamanns, iar Jean-Pierre mută din nou din vitrină acuarela lui Sutherland şi o înlocui cu o pictură în ulei de Van Gogh, un exemplar magnific al operei maestrului, cum rar se mai văzuse în galeriile londoneze. Urma proba de turnesol. Harvey, hârtia detectoare, păşea hotărât pe Bond Street.

Tabloul fusese pictat de David Stein, care devenise notoriu în lumea artelor pentru falsificarea a trei sute de picturi şi desene ale unor impresionişti binecunoscuţi, pentru care primise opt sute şaizeci şi patru de mii de dolari şi, mai târziu, patru ani de închisoare. Fusese descoperit abia în 1969, când deschisese o expoziţie Chagall la Galeria Niveaie din Madison Avenue. Stein ignoră faptul că Chagall însuşi era la New York în perioada respectivă, pentru o expoziţie în Lincoln Centre, unde erau expuse două dintre lucrările sale cele mai celebre. Informat de expoziţia de la Niveaie, Chagall, furios, reclamă la magistratura districtuală că tablourile sunt false. Stein vânduse deja o

imitaţie de Chagall lui Louis D. Cohen la un preţ de aproape o sută de mii de dolari şi până în ziua de astăzi există un Picasso pictat de Stein la Galeria de Artă Modernă din Milano. Jean-Pierre era sigur că ceea ce îi reuşise pe vremuri lui Stein la New York şi Milano se va putea repeta acum la Londra.

Stein continuase să execute picturi impresioniste, dar acum le semna cu numele lui. Datorită talentului său de netăgăduit, tot mai reuşea să câştige bine. Îl cunoştea şi admira pe Jean-Piene de mai mulţi ani şi, auzind povestea despre Metcalfe şi Prospecta Oil, acceptă să imite un Van Gogh în schimbul sumei de zece mii de dolari şi să-l semneze cu faimosul „Vincent" al maestrului.

Jean-Pierre se străduise în mod considerabil pentru a identifica un Van Gogh care dispăruse în condiţii misterioase, astfel ca Stein să-l poată readuce la lumină pentru a-l ispiti pe Harvey. începuse cu catalogul complet de la Faille, *The Works of Vincent Van Gogh* şi alesese de acolo trei picturi care fuseseră expuse la Galeria Naţională din Berlin, înainte de al doilea război mondial. În volumul lui de la Faille se aflau la numerele 485, *Les Amoureux (Îndrăgostiţii), 628, La Moisson (Secerişul),* şi *766, Le Jardin de Daubigny (Grădina din Daubigny)*. Despre ultimele două se ştia că fuseseră cumpărate în 1929 de galeria din Berlin, iar *Les Amoureux* fusese probabil achiziţionată cam în aceeaşi perioadă. La începutul războiului, toate trei dispăruseră.

Jean-Pierre intră apoi în contact cu profesorul Wormit de la Preussischer Kulturbesitz. Profesorul, care era o autoritate internaţională în privinţa tablourilor dispărute, reuşise să dea de urma uneia din ele, *Le Jardin de Daubigny*. La scurt timp după război, se pare că reapăruse în colecţia lui Siegfried Kramarsky, în New York, deşi cum a ajuns acolo rămăsese un mister. Kramarsky vânduse apoi pictura Galeriei Nichido din Tokyo, unde era expusă acum. Profesorul confirmă că soarta celorlalte două pânze de Van Gogh era necunoscută.

Jean-Pierre se adresă apoi doamnei Tellegen-Hoogendoorm de la Dutch Rijksbureau voor Kunsthistorische Documentatie. Doamna Tellegen era o autoritate recunoscută pentru operele lui Van Gogh şi, încetul cu încetul, cu ajutorul ei de expert, Jean-Pierre reconstituise istoria celor două picturi dispărute. Împreună cu multe alte pânze fuseseră îndepărtate de la Galeria Naţională din Berlin, în 1937, de către nazişti, în ciuda unor proteste violente din partea directorului, dr. Hanfstaengl şi a custodelui, dr. Hentzen. Picturile, stigmatizate de filistinismul national-socialist ca artă degenerată, au fost lăsate într-un depozit din Kopenickerstrasse, în Berlin. Hitler însuşi a vizitat

depozitul în 1938 şi a legalizat procedura drept o confiscare oficială.

Ce s-a întâmplat apoi cu cele două picturi de Van Gogh, nimeni nu ştie. Multe dintre pânzele confiscate de nazişti erau vândute în secret, în străinătate, de Joseph Angerer, un agent al lui Hermann Goering, pentru a se obţine foarte necesara valută străină pentru Fuhrer. Unele s-au vândut într-o licitaţie organizată de Galeria de Artă Fischer din Lucerna, în 30 iunie 1939. Dar multe dintre operele din depozitul de pe Kopenickerstrasse au fost pur şi simplu arse, furate sau date dispărute.

Jean-Pierre reuşi să obţină reproduceri în alb şi negru ale tablourilor *Les Amoureux* şi *La Moisson*; nu supravieţuise nici un diapozitiv color, în eventualitatea că au fost făcute. Lui Jean-Pierre i se părea improbabil să mai existe pe undeva vreo reproducere color a tablourilor, văzute pentru ultima oară în anul 1938. Hotărî deci să se oprească asupra uneia dintre cele două pânze.

Les Amoureux era cea mai mare dintre ele, şaptezeci şi şase pe nouăzeci şi unu centimetri. Totuşi Van Gogh nu părea să fi fost satisfăcut de ea. În octombrie 1889 (scrisoarea nr. 556) se referă la „o schiţă nu prea reuşită a ultimei mele pânze". În plus, era imposibil să ghiceşti culoarea cadrului. *La Moisson,* dimpotrivă, îl satisfăcuse pe Van Gogh. Pictase această pânză în septembrie 1889 şi scrisese despre ea: „Mă simt foarte tentat să o pictez din nou pentru mama mea" (scrisoarea nr. 604). De altfel, mai pictase până atunci alte trei pânze foarte asemănătoare, reprezentând un secerător în timpul muncii. Jean-Pierre reuşise să obţină diapozitive color după două din ele, una de la Louvre şi cealaltă de la Rijksmuseum, unde erau acum expuse. Le compară între ele. Poziţia soarelui şi jocul de lumină erau de fapt unicele puncte în care se deosebeau. Jean-Pierre era deci în stare să vadă cu ochiul minţii cum trebuie să fi arătat *La Moisson* în culori.

Stein fu de acord cu ultima alegere a lui Jean-Pierre şi petrecu mult timp studiind atât reproducerea în alb şi negru a picturii *La Moisson,* cât şi diapozitivele color ale pânzelor surori, înainte de a se pune pe lucru. Găsi apoi o pictură franţuzească lipsită de semnificaţie de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi îndepărtă cu grijă culoarea, lăsând pânza goală, cu excepţia unei ştampile de pe spate. Ştampila era de cea mai mare importanţă, deoarece el nu ar fi putut-o reproduce. Însemnă pe pânza astfel obţinută dimensiunile exacte ale originalului, patruzeci şi opt şi cinci pe cincizeci şi trei centimetri şi îşi alese o paletă şi un cuţit dintre cele preferate de Van Gogh. După şase săptămâni, *La Moisson* era terminată. Stein o dădu cu lac şi o lăsă timp de patru zile într-un cuptor la o temperatură de treizeci de grade Celsius, să pară veche. Jean-Pierre făcu rost de o ramă impresionistă

grea, aurită, şi tabloul era gata să fie supus privirii lui Metcalfe.

Harvey, stimulat de informaţia care îi ajunsese la ureche, nu văzu nici un rău în a trece pe la Galeria Lamanns. Era la o distanţă de cinci paşi când văzu că tabloul este scos din vitrină. Nu-şi putea crede ochilor. O pictură de Van Gogh, fără nici o îndoială, şi încă una dintre cele mai bune. *La Moisson* fusese, de fapt, expusă doar două minute. Harvey intră aproape în fugă în magazin, ca să-l descopere pe Jean-Pierre adâncit într-o conversaţie cu Stephen şi James. Nici unul nu-i dădu atenţie. Stephen i se adresa lui Jean-Pierre cu un accent gutural.

— O sută şaptezeci de mii de guinee pare mult, dar este un exemplar deosebit de reuşit. Sunteţi sigur că este pictura dispărută din Berlin în 1937?

— Nu poţi fi niciodată sigur, dar pe dosul pânzei puteţi vedea ştampila Galeriei Naţionale din Berlin, iar Bernheim Jeune a confirmat faptul că a fost vândută germanilor în 1927. Istoria ei este binecunoscută până în 1890 şi este sigur că a fost furată din muzeu în vârtejul războiului.

— Cum aţi intrat în posesia picturii?

— Din colecţia particulară a unui membru al aristocraţiei britanice, care ne-a cerut să rămână anonim.

— Excelent, spuse Stephen. Aş dori să mi-o rezervaţi până astăzi la ora şaisprezece, când vă voi aduce un cec de o sută şaptezeci de mii de guinee, de la Banca Dresdner A.G. Sunteţi de acord?

— Bineînţeles, domnule, răspunse Jean-Pierre. Am să-i pun o etichetă roşie.

James, într-un costum impecabil şi cu o pălărie îndrăzneaţă, arunca priviri de cunoscător, din spatele lui Stephen.

— Este fără doar şi poate un exemplar admirabil din operele maestrului, remarcă el, intrând în vorbă.

— Da, am dus-o la Julian Barron, la Sotheby şi părea să-i placă.

James se retrase cu un aer afectat într-un colţ al galeriei, încântat să joace rolul de expert. În momentul acela intră şi Robin, cu un exemplar al ziarului *Guardian* ieşindu-i din buzunar.

— Bună dimineaţa, domnule Lamanns. Am auzit zvonindu-se la Sotheby că aveţi un Van Gogh despre care am crezut întotdeauna că s-ar putea să fie în Rusia. Mi-ar plăcea să scriu pentru ziarul de mâine câteva paragrafe despre istoricul picturii şi cum aţi ajuns în posesia lui. Sunteţi de acord?

— Aş fi încântat, spuse Jean-Pierre, deşi pictura tocmai a fost reţinută de Herr Drosser, distinsul anticar german, pentru o sută şaptezeci de mii de guinee.

— Foarte convenabil, spuse James din fundul galeriei, ca unul

care se pricepe. Cred că este cel mai bun Van Gogh pe care l-am văzut la Londra după *Mademoiselle Revoux* şi îmi pare rău că nu e scos la licitaţie de firma mea. Sunteţi un om norocos, domnule Drosser. Dacă vă hotărâţi vreodată să-l vindeţi, vă rog să mă contactaţi.

James îi înmână lui Stephen o carte de vizită şi zâmbi spre Jean-Pierre.

Jean-Pierre îl privea pe James. Juca admirabil. Robin începu să ia note într-un fel ce spera că pare stenografie şi i se adresă din nou lui Jean-Pierre.

— Aveţi o fotografie a picturii?

— Bineînţeles.

Jean-Pierre deschise un sertar şi scoase o fotografie color a picturii, de care era prinsă o foaie bătută la maşină cu descrierea ei. I-o dădu lui Robin.

— Fii te rog atent cum îmi scrii numele, Lamanns. M-am plictisit să tot fiu confundat cu o maşină de curse franceză.

Se întoarse spre Stephen.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, herr Drosser. Cum doriţi să vă expediem pictura?

— Mi-o puteţi trimite mâine dimineaţă la hotelul Dorchester, la camera 120.

— Foarte bine, domnule.

Stephen se îndreptă spre ieşire.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse Robin. Îmi puteţi spune cum se scrie numele dumneavoastră?

— DROSSER.

— Şi îmi daţi voie să amintesc de dumneavoastră în articol?

Stephen aplecă cu eleganţă capul şi ieşi. O porni pe Bond Street şi, spre oroarea lui Jean-Pierre, Robin şi James, Harvey, fără să ezite o clipă, ieşi după el.

Jean-Pierre se prăbuşi greoi pe biroul său de mahon, în stil georgian şi privi disperat la Robin şi James.

— Doamne Sfinte, toată treaba nu este decât un fiasco. Şase săptămâni de pregătire, trei zile de agonie şi rezultatul este că pleacă şi ne lasă cu buzele umflate.

Jean-Pierre privi furios spre *La Moisson.*

— Parcă Stephen ne asigura că Harvey va rămâne să se tocmească cu Jean-Pierre. „E în caracterul său", îl imită James, cu voce jalnică. „Vă spun eu că după ce va vedea pictura nu o să-şi mai ia ochii de la ea."

— Cine a pus la cale toată tâmpenia asta? mormăi Robin.

— Stephen, strigară toţi, alergând spre fereastră.

— Ce interesantă este macheta aceasta de Henry Moore! spuse o doamnă de vârstă mijlocie, bine strînsă în corset, ţinând mâna pe şoldul de bronz al unui acrobat gol. Se strecurase pe nesimţite în galerie, în timp ce cei trei se lamentau. Ce preţ are?

— Mă ocup de dumneavoastră imediat, doamnă, spuse Jean-Pierre. Pe legea mea, am impresia că Metcalfe se ţine după Stephen. Sună-l la telefonul portativ, Robin.

— Stephen, mă auzi? Fă orice, dar nu te uita pentru nimic în lume înapoi. Avem impresia că Harvey se află doar la câţiva paşi în urma ta.

— Ce naiba vrei să spui? Cum să se afle în urma mea? Ar trebui să fie cu voi la galerie, să se tocmească pentru Van Gogh. Ce vă mai trece prin cap?

— Nu ne-a dat timp. A ieşit glonţ după tine, înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceea ce aveam de gând.

— Grozavi mai sunteţi! Şi acum ce vreţi să fac?

Jean-Pierre luă iniţiativa.

— Cel mai bine este să te duci la Dorchester, în eventualitatea că se ţine într-adevăr după tine.

— Nici măcar nu ştiu unde naiba se află, se plânse Stephen.

Robin îi veni în ajutor.

— Mergi pe prima stradă la dreapta şi ajungi în Burton Street. Apoi drept înainte până la Berkley Square. Ţine linia dreaptă, dar să nu te uiţi înapoi, deoarece rişti să te prefaci în stană de piatră.

— James, spuse Jean-Pierre, gândind repede şi clar, şi nu pentru prima oară în viaţa lui. Iei un taxi, te duci imediat la hotelul Dorchester şi reţii camera 120 pe numele Drosser. Ia cheia, pasează-i-o lui Stephen de îndată ce intră pe uşă şi fă-te nevăzut. Stephen, mai eşti acolo?

— Da.

— Ai auzit tot ce-am spus?

— Da. Spune-i lui James să ia camera 119 sau 121 dacă 120 nu e liberă.

— E în regulă, spuse Jean-Pierre. Ia-o din loc, James.

James dădu buzna pe uşă şi luă un taxi de sub nasul unei doamne care tocmai îi făcuse semn să se oprească, ceea ce nu ar fi făcut niciodată până atunci.

— Hotelul Dorchester, strigă el. Cât poţi de repede.

Taxiul o porni ca din puşcă.

— Stephen, James a plecat şi îl trimit pe Robin să-l urmărească pe Harvey, să te ţină la curent cu ce face şi să te conducă la Dorchester. Eu rămân pe loc. Restul e în regulă?

— Nu! spuse Stephen. Fă rugăciuni pentru mine. Am ajuns la Berkley Street. Acum pe unde să o iau?

— Traversează grădina şi intră pe Hill Street.

Robin plecă din magazin şi o porni în fugă pe Burton Street, încetinind doar la cincizeci de metri în spatele lui Harvey.

— Şi acum să vorbim despre Henry Moore, spuse doamna bine încorsetată.

— Dă-l în mă-sa pe Henry Moore, spuse Jean-Pierre, fără măcar să se uite spre ea.

Pieptul susţinut cu sârmă începu să tresalte.

— Tinere, nimeni nu mi-a mai vorbit vreodată în felul... Dar Jean-Pierre ajunsese deja la toaletă şi închisese uşa.

— Acum traversezi South Audley Street şi continui pe Deanery Street. Mergi înainte, nu te uita în stânga şi în dreapta şi, mai ales, nu privi înapoi. Harvey este cam tot la cincizeci de metri în urma ta, spuse Robin. Trecătorii priveau spre omul care se adresa unui mic aparat.

— Camera 120 este liberă?

— Da, domnule. S-a eliberat astăzi dimineaţă, dar nu sunt sigur dacă se poate intra imediat în ea. S-ar putea ca femeia de serviciu să fie tocmai acolo. Trebuie să mă interesez, domnule, spuse un recepţioner înalt, îmbrăcat în costum de dimineaţă, ceea ce dovedea că are o funcţie mai importantă.

— O, nu vă faceţi nici o problemă, spuse James cu un accent german mult mai bun decât al lui Stephen. Întotdeauna am stat în camera aceasta. Pot să o rezerv pentru o noapte? Numele meu este Drosser, herr... Helmut Drosser.

Îi întinse discret o liră peste masă.

— Desigur, domnule.

— Acesta-i Park Lane, Stephen. Priveşte spre dreapta, hotelul mare din colţ, chiar din faţa ta. E Dorchester. Semicercul pe care îl vezi este intrarea principală. Urcă scările, treci de omul acela înalt în haină verde, intră pe uşa batantă; în dreapta ta este recepţia. James ar trebui să fie acolo şi să te aştepte.

Robin mulţumea cerului că dineul anual al Societăţii Regale de Medicină avusese loc anul trecut la Dorchester.

— Unde-i Harvey? gemu Stephen.

— La patruzeci de metri în spatele tău.

Stephen grăbi pasul, urcă în fugă treptele hotelului Dorchester şi înpinse uşa batantă cu atâta forţă, încât două persoane care tocmai

ieşeau se treziră în stradă mult mai repede decât intenţionaseră. Domnul să fie lăudat, James era acolo ţinând cheia.

— Uite unde este liftul, spuse James, indicându-i-l. Ai avut grijă să-ţi alegi cel mai scump apartament din hotel.

Stephen privi în direcţia indicată de James şi se întoarse să-i mulţumească. Dar James o şi pornise spre barul american, ca să fie sigur că nu va da Harvey cu ochii de el când va sosi.

Stephen ieşi din lift la etajul întâi şi constată că hotelul Dorchester, în care nu mai intrase niciodată, era la fel de tradiţional ca şi Claridge, iar covorul gros, colorat în albastru regal şi auriu, îl conduse spre un apartament pe colţ, admirabil mobilat şi cu privelişte spre Hyde Park. După ce intră se prăvăli într-un fotoliu, nefiind prea sigur la ce să se aştepte. Nimic nu se petrecuse conform planificării.

Jean-Pierre aştepta la magazin, James se aşezase la barul american şi Robin trecea pe Park Lane, prin dreptul Băncii Barclay, o imitaţie de stil Tudor, la cincizeci de metri de intrarea hotelului Dorchester.

— Locuieşte un domn Drosser în acest hotel? Cred că la camera 120, se răsti Harvey.

Recepţionerul privi lista pasagerilor.

— Da, domnule. Sunteţi aşteptat?

— Nu, dar vreau să-i spun ceva prin telefonul de interior.

— Desigur, domnule. Dacă aveţi amabilitatea să mergeţi printre coloanele acelea de la stânga dumneavoastră, veţi găsi cinci telefoane. Unul din ele este pentru interiorul hotelului.

Harvey păşi grav printre coloane, după cum i se spusese.

— Daţi-mi camera 120, ceru el operatorului, care stătea la ghişeu, purtând uniforma verde a hotelului, cu castele aurii pe rever.

— Cabina nr. 1, vă rog, domnule.

— Domnul Drosser?

— La telefon, răspunse Stephen, pregătit să-şi supună accentul german la un lung efort.

— Mă numesc Harvey Metcalfe. Mă întreb dacă pot veni sus să stăm puţin de vorbă? Este în legătură cu Van Gogh-ul pe care l-aţi cumpărat azi-dimineaţă.

— Mi-e teamă că nu prea este momentul potrivit. Eram gata să fac un duş şi am o întâlnire pentru masa de prânz.

— Nu vă ţin mai mult decât câteva minute.

Înainte ca Stephen să poată da un răspuns, telefonul se închise. După câteva minute se auzi o bătaie în uşă. Lui Stephen îi tremurau genunchii. Răspunse cu voce nesigură. Se schimbase, înbrăcând

halatul pus la dispoziţie de hotel, şi părul său castaniu era mai dezordonat şi mai închis la culoare decât în mod normal. Era singura deghizare care îi venise în cap, având atât de puţin timp la dispoziţie, căci în planul original nu era prevăzută o întâlnire faţă în faţă cu Harvey.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Drosser, dar am dorit să vă văd imediat. Ştiu că tocmai aţi cumpărat un Van Gogh de la Galeria Lamanns şi sper că, o dată ce sunteţi anticar, veţi fi dispus să-l revindeţi cu un profit bun.

— Vă mulţumesc, nu, spuse Stephen, relaxându-se pentru prima dată. Îmi doresc de mulţi ani un Van Gogh, pentru galeria mea din München. Îmi pare rău, domnule Metcalfe, nu-i de vânzare.

— Ascultaţi-mă, aţi plătit o sută şaptezeci de mii de guinee pentru el. Cât face asta în dolari?

— O, cam patru sute treizeci şi cinci de mii de dolari.

— Vă dau cincisprezece mii de dolari dacă renunţaţi în favoarea mea. Tot ce aveţi de făcut este să telefonaţi la galerie şi să le spuneţi că pictura este acum a mea şi că voi trece să o achit.

Stephen rămase tăcut, neştiind cum e mai bine să procedeze ca să nu dea totul peste cap. Gândeşte ca Harvey Metcalfe, îşi zise în gând.

— Douăzeci de mii bani gheaţă şi s-a făcut.

Harvey ezita. Genunchii lui Stephen începură din nou să tremure.

— S-a făcut, spuse Harvey. Sunaţi imediat galeria.

Stephen ridică telefonul.

— Puteţi să-mi daţi Galeria Lamanns de pe Bond Street cât se poate de repede? Am o întâlnire la masa de prânz.

După câteva secunde primi legătura.

— Galeria Lamanns.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Lamanns.

— În sfârşit, Stephen, ce naiba se întâmplă cu tine?

— A, domnul Lamanns. Aici este herr Drosser. Vă amintiţi că am trecut pe la galerie ceva mai devreme azi-di-mineaţă.

— Bineînţeles că-mi amintesc, măi nebunule. Ce-ai păţit, Stephen? Sunt eu, Jean-Pierre.

— E un domn Metcalfe aici cu mine.

— Iisuse Hristoase, n-am ştiut, Stephen. Iartă-mă...

— Va trece pe la dumneavoastră în minutele următoare.

Stephen privi spre Harvey care dădu din cap afirmativ.

— Vă rog să-i daţi domnului Metcalfe pictura de Van Gogh pe care am cumpărat-o eu azi-dimineaţă şi vă va da un cec pentru toată

suma, o sută şaptezeci de mii de guinee.

— Din dezastru în triumf, spuse Jean-Pierre încet.

— Regret mult că nu voi fi eu posesorul picturii, dar mi s-a făcut o ofertă care nu poate fi refuzată, cum spun americanii. Vă mulţumesc pentru rolul pe care l-aţi jucat, spuse Stephen şi puse receptorul în furcă.

Harvey scria un cec pentru douăzeci de mii de dolari.

— Mulţumesc, domnule Drosser. Aţi făcut din mine un om fericit.

— Nici eu nu am de ce mă plânge, spuse sincer Stephen.

Îl conduse pe Harvey până la uşă şi-şi strânseră mâinile.

— La revedere, domnule.

— Bună ziua, domnule Metcalfe.

Stephen închise uşa şi se îndreptă clătinându-se spre scaun, prea slăbit ca să se mai poată ţine pe picioare.

Robin şi James îl văzură pe Harvey plecând de la hotel. Robin îl urmări în direcţia galeriei, speranţele crescându-i cu fiecare pas. James luă liftul până la primul etaj şi aproape că alergă spre camera 120. Bătu tare în uşă. Zgomotul îl făcu pe Stephen să sară în picioare. Simţea că nu mai poate îndura să dea din nou ochii cu Harvey. Deschise uşa.

— James, tu eşti? Plăteşte camera pentru o noapte, anunţă că e liberă şi pe urmă vino jos, în bar.

— Cum? De ce?

— Pentru o sticlă de Krug 1964 Privée Cuvée.

11

Jean-Pierre fu ultimul care ajunse la apartamentul lordului Brigsley, în King's Road. Simţea că şi-a câştigat drepul să se lase aşteptat. Cecul lui Harvey fusese încasat şi contul Galeriei Lamanns avea pentru moment în credit patru sute patruzeci şi şapte de mii cinci sute şaizeci de dolari. Pictura se afla în posesia lui Harvey şi cerul nu căzuse încă peste ei. Jean-Pierre câştigase mai mulţi bani în două luni de fraudă, decât în zece ani de comerţ cinstit.

Ceilalţi trei îl salutară cu aclamaţiile rezervate în mod normal eroilor sportului şi cu un pahar din ultima sticlă de Veuve Clicquot 1959 pe care o mai avea James.

— Am avut noroc şi am scăpat cu bine, spuse Robin.

— Nu am avut noroc, ripostă Stephen. Ne-am păstrat calmul în momentele grele şi am învăţat din practică faptul că Harvey este în stare să schimbe regulile în mijlocul jocului.

— A schimbat aproape jocul, Stephen, spuse Robin.

— Sunt de acord. Deci trebuie să ne aducem mereu aminte că vom pierde dacă nu vom avea succes, nu o dată, ci de patru ori. Nu trebuie să ne subevaluăm adversarul numai pentru că am câştigat prima rundă.

— Relaxează-te, domnule profesor, spuse James. Putem relua problemele după cină. Anne a trecut pe aici în cursul după-amiezii, special ca să facă budinca de somon, şi nu lunecă bine pe gât cu Harvey Metcalfe.

— Când urmează să o întâlnesc pe această fată de basm? întrebă Jean-Pierre.

— Când se va termina toată povestea aceasta.

— Nu te însura cu ea, James. N-o interesează decât banii noştri.

Râseră toţi. James trăgea nădejde că va veni ziua când le va putea spune că ea a ştiut totul, tot timpul. Aduse platoul cu *boeuf en croute* şi două sticle de Echezeaux 1970. Jean-Pierre adulmecă apreciativ sosul.

— Dacă mă gândesc bine, ar merita totuşi să te însori, în cazul că şi în pat este măcar pe jumătate atât de pricepută ca la bucătărie.

— Nu vei avea ocazia să constaţi acest lucru, Jean-Pierre. Mulţumeşte-te să-i apreciezi sosurile franţuzeşti.

— Ai fost deosebit de bun azi-dimineaţă, James, spuse Stephen, schimbând vorba de la subiectul preferat al lui Jean-Pierre. Ar trebui să te faci actor. Ca membru al aristocraţiei britanice, îţi iroseşti pur şi simplu talentul.

— Mi-am dorit întotdeauna asta, dar bătrânul meu este împotrivă. Cineva care se aşteaptă la o moştenire importantă trebuie să fie pregătit să se alinieze descendenţilor.

— Hai să-l lăsăm să joace toate cele patru roluri la Monte Carlo, sugeră Robin.

Auzind de Monte Carlo se potoliră cu toţii.

— La treabă, spuse Stephen. Până acum am primit patru sute patruzeci şi şapte de mii cinci sute şaizeci de dolari. Costul picturii şi plata unei nopţi la Dorchester, pe care nu o prevăzusem, au ridicat cheltuielile la unsprezece mii o sută patruzeci şi doi de dolari, astfel că Matcalfe ne mai datorează cinci sute şaizeci şi trei de mii cinci sute optzeci şi doi de dolari. Gândiţi-vă la ce am pierdut, nu la ce am câştigat. Şi acum, pentru acţiunea de la Monte Carlo, care depinde de o coordonare şi un sincronism perfect şi de capacitatea noastră de a ne

juca rolurile timp de mai multe ore, Robin ne va da ultimele instrucţiuni.

Robin scoase din servieta de lângă el dosarul verde şi revăzu câteva momente ultimele însemnări pe care le făcuse.

— Jean-Pierre, chiar de astăzi va trebui să laşi să-ţi crească barba, astfel ca în trei săptămâni să fii de nerecunoscut. Trebuie, de asemenea, să-ţi tai foarte scurt părul. Robin zâmbi rece spre Jean-Pierre, văzându-l cum se strâmbă. Ei da, o să arăţi absolut îngrozitor.

— Acest lucru, spuse Jean-Pierre, nu va fi posibil.

— Cum merg bacaraua şi douăzeci şi unu? continuă Robin.

— Am pierdut treizeci şi şapte de dolari în trei săptămâni, ceea ce include şi taxa de membru la Claremont şi Golden Nugget.

— Trece totul la cheltuieli, spuse Stephen. În felul acesta suma pe care ne-o datorează se ridică la cinci sute şaizeci şi trei de mii şase sute nouăsprezece dolari.

Ceilalţi zâmbiră. Numai buzele lui Stephen rămaseră nemişcate. Era cât se poate de serios.

— James, cum te descurci cu condusul camionetei?

— Pot ajunge în Harley Street, de la spitalul St Thomas, în paisprezece minute. Ar trebui să pot parcurge traseul şi la Monte Carlo în unsprezece minute, dar, fireşte, vreau să mă exersez şi acolo cu o zi înainte. Mai întâi, trebuie să mă obişnuiesc să conduc pe partea opusă a drumului.

— Ciudat cum toată lumea, în afară de britanici, conduce pe partea opusă a drumului, observă Jean-Pierre.

James nu-l luă în seamă.

— Nu sunt nici foarte sigur de toate semnele de circulaţie de pe continent.

— Le găseşti descrise cu de-amănuntul în ghidul Michelin pe care vi l-am dat ca parte a dosarului meu.

— Ştiu, dar tot mă voi simţi mai sigur după ce am parcurs traseul; nu-i suficient să studiezi doar hărţile. Există o mulţime de străzi cu sens unic la Monaco şi n-aş vrea să mă oprească poliţia că am luat-o pe sens interzis, tocmai când îl voi avea la spate pe Harvey Metcalfe leşinat.

— Nu-ţi face probleme. Ai tot timpul după ce ajungem acolo. A mai rămas Stephen, care este unul dintre cei mai competenţi studenţi în medicină pe care i-am avut vreodată. Te simţi sigur pe noile tale cunoştinţe, sper?

— Cam la fel de sigur ca de accentul tău american, Robin. În orice caz, sper că Harvey Metcalfe nu se va ocupa de asemenea fleacuri, când ne vom întâlni.

— Nu-ţi face griji, Stephen. Crede-mă, nu-şi va da seama cine eşti, nici dacă te prezinţi drept herr Drosser şi ai câte un Van Gogh sub fiecare braţ.

Robin le distribui orarul ultimelor repetiţii în Harley Street şi St. Thomas şi mai consultă încă o dată dosarul verde.

— Am reţinut patru camere, la patru etaje diferite, în Hôtel de Paris şi am confirmat toate aranjamentele cu spitalul central Prinţesa Grace. Hotelul are reputaţia de a fi unul dintre cele mai bune din lume. E scump, bineînţeles, dar e convenabil, fiind la doi paşi de cazino. Zburăm la Nisa luni, o zi după ce Harvey se va instala pe iahtul său.

— Ce facem tot restul săptămânii? întrebă cu inocenţă James.

Stephen luă din nou conducerea.

— Studiem dosarul verde, ca să-l ştim ca pe apă de la un capăt la altul vineri, când vom face repetiţia generală în costume. Lucrul cel mai important pentru tine, James, este să-ţi storci creierii şi să ne spui ce intenţionezi să faci.

James se posomori brusc.

Stephen închise dosarul cu vioiciune.

— Aceasta-i cam totul pentru astă-seară.

— Mai stai, Stephen, spuse Robin. Hai să te mai dezbrăcăm o dată. Vreau să văd dacă reuşim să fim gata în nouăzeci de secunde.

Stephen se lungi, cam în silă, în mijlocul camerei, iar James şi Jean-Pierre, repede şi cu grijă, îl dezbrăcară de haine.

— Optzeci şi şapte de secunde. Excelent, spuse Robin, privind spre Stephen, gol puşcă, cu excepţia ceasului. Ei, drace, priviţi ceasul! Trebuie să mă întorc la Newbury. Nevasta mea o să creadă că am o amantă şi zău că nu mă atrage nici unul dintre voi.

Stephen se îmbrăcă repede, în timp ce ceilalţi se pregăteau de plecare. Câteva minute mai târziu, James stătea la poarta de intrare, privindu-i cum se îndepărtează unul câte unul. De îndată ce nici Stephen nu se mai văzu, se repezi jos la bucătărie.

— Ai ascultat?

— Da, iubitule. Sunt toţi destul de drăguţi şi le dau dreptate că sunt supăraţi pe tine. Au dat dovadă de mult profesionalism în toată afacerea, în timp ce tu păreai singurul amator. Trebuie să găsim ceva şi pentru tine, să nu rămâi mai prejos. Mai este o săptămână până pleacă Metcalfe la Monte Carlo şi trebuie să folosim timpul în mod constructiv.

James suspină:

— Hai să ne mai bucurăm de noaptea aceasta. Cel puţin astăzi dimineaţă a fost un triumf.

— Da, dar nu al tău. De mâine ne punem pe treabă.

12

— Pasagerii pentru zborul nr.7, în direcţia Nisa, sunt invitaţi la avion, la poarta nr.7, răsună difuzorul de la terminalul nr.l al aeroportului Heathrow.

— E pentru noi, spuse Stephen.

Urcară toţi patru cu scara rulantă până la etajul întâi şi porniră pe coridorul lung. După ce au fost controlaţi să nu aibă arme, bombe sau alte asemenea obiecte folosite de terorişti, îşi continuară drumul pe rampă.

Stăteau separat, nu vorbeau între ei, nu se uitau unul la altul. Stephen îi prevenise că avionul ar putea fi înţesat de prieteni ai lui Harvey şi fiecare îşi imagina că este aşezat lângă cel mai apropiat dintre ei.

James privea mohorât la cerul fără nori. împreună cu Anne, citise toate cărţile pe care putuseră pune mâna şi în care se vorbea despre bani furaţi sau duplicitate, dar nu găsiseră nimic ce ar fi putut plagia. Chiar şi Stephen, în timp ce se lăsa dezbrăcat sau făcea practică la St. Thomas, începuse să piardă nădejdea că va reuşi să găsească un plan potrivit pentru James.

Avionul Trident ateriză la Nisa la ora treisprezece patruzeci, iar călătoria cu trenul de la Nisa la Monte Carlo le mai luă douăzeci de minute. Fiecare membru al echipei se îndreptă de unul singur spre elegantul Hôtel de Paris, în Piaţa Cazinoului. La ora nouăsprezece erau toţi în camera 217.

— Şi-a ocupat fiecare camera?

Toţi trei confirmară clătinând din cap.

— Până acum totul este în regulă, spuse Robin. Să vedem ce avem de făcut mai departe. Jean-Pierre, la noapte te duci la cazino şi joci câteva partide de bacara şi douăzeci şi unu. Încearcă să te obişnuieşti cu locul şi orientează-te, ca să ştii să te mişti. Mai observă şi dacă există deosebiri în ceea ce priveşte regulile, faţă de ce ştii de la Claremont, şi ai grijă să nu scoţi un cuvânt în engleză. Ţi-e teamă că se poate ivi vreo problemă?

— Nu, nu văd ce ar putea să fie, Robin. De fapt, ar fi mai bine să încep repetiţiile.

— Nu pierde prea mulţi din banii noştri, spuse Stephen. Jean-Pierre, de o eleganţă orbitoare, în smoching şi cu barbă, zâmbi şi,

ieşind din camera 217, coborî pe scări, evitând liftul. Străbătu pe jos mica distanţă dintre hotel şi faimosul cazino.

Robin continuă:

— James, tu iei un taxi de la cazino până la spital. Când ajungi acolo, laşi contorul să meargă şi te îndepărtezi câteva minute, apoi te întorci la cazino. În mod obişnuit poţi conta că taxiul alege drumul cel mai scurt, dar, ca să fii sigur, spune-i şoferului că este ceva urgent. Astfel vei avea prilejul să observi ce drum foloseşte când e grăbit. După ce te-a adus înapoi la cazino, mergi pe jos până la spital şi înapoi. În felul acesta vei avea răgaz să cunoşti bine drumul. Când simţi că eşti stăpân pe ruta aceasta, fă acelaşi lucru cu drumul de la spital la iahtul lui Harvey. Nu intra la cazino şi nu te apropia de iaht atât de mult, încât să poţi fi văzut. A fi văzut acum înseamnă a fi recunoscut mai târziu.

— Dar cum voi putea să cunosc cazinoul dacă nu-l văd decât în noaptea operaţiunii?

— Jean-Pierre va avea grijă de asta. Te va întâmpina la uşă, deoarece Stephen nu-l va putea lăsa singur pe Harvey. Nu cred că te vor obliga să plăteşti taxa de intrare de doisprezece franci dacă te vor vedea îmbrăcat în halat alb, purtând o targă. Dar pentru orice eventualitate să-i ai pregătiţi. Când ai terminat plimbările, du-te în cameră şi stai acolo până la întâlnirea noastră de mâine dimineaţă la ora unsprezece. Stephen, mă voi duce şi eu la spital să controlez dacă s-a aranjat totul, aşa cum m-am înţeles cu ei prin telefon de la Londra. Dacă dai cu ochii de noi, prefă-te că nu ne cunoşti.

Când James pleca din camera 217, Jean-Pierre ajunsese la cazino.

Cazinoul se află chiar în inima oraşului Monte Carlo, pe malul mării, înconjurat de grădini minunate. Clădirea actuală are mai multe aripi, cea mai veche dintre ele fiind realizată de Charles Garnier, arhitectul care a proiectat Opera din Paris. Sălile de joc, adăugate în anul 1910, sunt legate printr-un atrium de Sala Garnier în care sunt prezentate spectacole de operă şi balet.

Jean-Pierre urcă mândru scările de marmură care duceau la intrare şi plăti taxa de doisprezece franci. Sălile de joc sunt spaţioase, atmosfera de aici sugerează decadenţa şi grandoarea Europei de la începutul secolului nostru. Covoare roşii, imense, statui, picturi şi tapiserii fac ca aspectul clădirii să fie aproape regal, iar portretele îi conferă un aer de casă de ţară, încă locuită. Jean-Pierre constată că cei care jucau erau de toate naţionalităţile: arabi şi evrei jucau unul alături de celălalt lângă roata ruletei şi discutau între ei cu o dezinvoltură care era de neimaginat la Naţiunile Unite. Jean-Pierre se

simţea în largul său, în lumea ireală a celor bogaţi. Robin îi evaluase corect posibilităţile şi-i încredinţase un rol pe care îl putea juca cu aplomb.

Jean-Pierre petrecu mai bine de trei ore studiind planul după care era aranjat interiorul cazinoului, sălile de joc, barurile, restaurantele, telefoanele, intrările şi ieşirile. Apoi îşi îndreptă atenţia spre jocul propriu-zis. Constată că se juca bacara în două reprize, la ora cincisprezece şi la ora douăzeci şi trei, în aşa-numitele Salons Privés şi află de la Pierre Cattalano, şeful departamentului pentru relaţii externe al cazinoului, în care dintre aceste camere rezervate prefera Harvey Metcalfe să joace.

Douăzeci şi unu se juca în Salon des Amériques, în fiecare zi, începând de la ora unsprezece. Existau trei mese şi informatorul lui Jean-Pierre îi spuse că Harvey stă întotdeauna la masa nr. 2, scaunul nr. 3. Jean-Pierre jucă puţin douăzeci şi unu şi bacara, vrând să descopere dacă sunt deosebiri faţă de regulile aplicate la Claremont. De fapt, nu exista nici una, căci clubul Claremont a rămas credincios regulilor franceze.

Harvey Matcalfe intră cu mult tapaj la cazino, îndată după ora douăzeci şi trei, lăsând în urmă o dâră de scrum de ţigară care ducea spre masa de bacara. Jean-Pierre, aşezat la bar în aşa fel încât să nu atragă atenţia, privea cum crupierul-şef îl conduse politicos pe Harvey la scaunul rezervat, apoi se îndreptă spre Salon des Amériques unde, la masa nr. 2, la care se juca douăzeci şi unu, puse pe unul din scaune un cartonaş discret, alb, pe care scria *Réservé.* Harvey era evident un client favorizat. Conducerea cazinoului ştia tot atât de bine ca şi Jean-Pierre care erau jocurile pe care le aborda Harvey Metcalfe. La ora douăzeci şi trei şi douăzeci şi şapte de minute, Jean-Pierre se retrase discret în solitudinea camerei sale de hotel, unde rămase până a doua zi la ora unsprezece. Nu telefonă nimănui şi nu comandă nimic în cameră.

Şi pentru James programul de seară se desfăşură bine. Şoferul de taxi era grozav. Cuvântul „urgent" îl făcu să devină un Walter Mitty. Goni prin Monte Carlo de parcă participa la raliu. Când după doar opt minute şi patruzeci şi patru de secunde ajunse la spital, lui James îi veni puţin rău şi trebui să se odihnească vreo câteva minute în holul de intrare a pacienţilor, înainte de a se întoarce la taxi.

— Înapoi la cazino, dar, te rog, mult mai încet.

Drumul de întoarcere pe strada Grimaldi dură puţin mai mult de unsprezece minute şi James hotărî că va încerca să-l străbată cam în zece minute. Plăti taximetristului şi porni pe jos, pentru a pune în practică a doua parte a instrucţiunilor primite.

Drumul pe jos până la spital şi îndărăt se făcea într-o jumătate bună de oră. Simţea cum aerul nopţii îi atinge blând obrazul, iar străzile erau pline de oameni care vorbeau cu însufleţire. Turismul este sursa de venit cea mai importantă a principatului şi monegascii se străduiesc ca vizitatorii să se simtă bine. James trecu pe lângă nenumărate restaurante cu mesele aşezate pe trotuar şi magazine de suveniruri, pline de obiecte scumpe, dar lipsite de valoare, care, odată cumpărate, vor fi uitate sau pierdute peste o săptămână. Pe trotuare treceau grupuri gălăgioase de turişti, al căror babel multilingv forma un fel de cor pentru gândurile lui James îndreptate spre Anne. În drumul spre cazino, luă un taxi până în port, să vadă unde este ancorat iahtul Messenger Boy al lui Harvey, iar de acolo se duse din nou la spital. Reluă traseul pe jos, apoi, asemenea lui Jean-Pierre, se retrase în camera lui, înainte de miezul nopţii, cu sarcinile îndeplinite.

Robin şi Stephen constatară că drumul de la hotel la spital dura peste patruzeci de minute. La sosire, Robin întrebă la recepţie dacă îl poate vedea pe intendentul-şef.

— Intendentul de noapte este de serviciu, spuse o infirmieră franţuzoaică, cu halatul proaspăt scrobit. Cine să-i spun că-l întreabă pe el?

Pronunţia ei englezească era excelentă şi amândoi se feriră să zâmbească de mica ei greşeală.

— Doctorul Wiley Barker de la Universitatea din California.

Robin făcu în gând o rugăciune ca intendentul francez să nu ştie cumva că Wiley Barker, medicul preşedintelui Nixon, şi unul dintre cei mai respectaţi chirurgi din lume, era la acea oră în Australia, pentru a ţine o serie de conferinţe la cele mai importante universităţi.

— *Bonsoir,* domnule doctor Barker. Sunt domnul Bartise şi vă stau la dispoziţie. Vizita dumneavoastră onorează umilul nostru spital.

Accentul american al lui Robin făcu inutilă orice conversaţie în franceză.

— Mi-ar plăcea să văd cum este amplasată sala de operaţie, spuse Robin, şi să mă asigur că a fost reţinută, începând de mâine, pentru următoarele cinci zile, în fiecare noapte de la ora douăzeci şi trei, la ora patru.

— Este exact, domnule doctor Barker, spuse intendentul, verificând nişte hârtii prinse cu clame de o planşetă. Sala de operaţie se află după următorul coridor. Vă rog să mă urmaţi.

Sala nu era deosebită de cea în care îşi făcuseră ei practica la spitalul St. Thomas; erau de fapt două camere separate de o uşă. Era bine echipată şi un semn din cap făcut de Robin îi confirmă lui Stephen că are toate instrumentele necesare. Robin fu impresionat.

Deşi spitalul nu avea decât aproximativ două sute de paturi, sala de operaţie era dintre cele mai moderne. Era evident că aici fuseseră trataţi oameni bogaţi.

— Veţi avea nevoie de un anestezist sau de infirmiere care să vă asiste, domnule doctor Barker?

— Nu, răspunse Robin. Am propriul meu anestezist şi personalul necesar, dar doresc să-mi fie pregătită în fiecare seară o casoletă cu instrumentele care se folosesc pentru o laparotomie. În tot cazul, va fi posibil să vă anunţ cu o oră înainte, pentru a putea face ultimele pregătiri.

— E timp suficient. Credeţi că mai aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Da, vehiculul special pe care l-am comandat. Poate fi gata pentru şoferul meu mâine la ora douăzeci şi patru?

— Da, domnule doctor Barker. Va fi în micul parcaj din spatele spitalului, iar şoferul dumneavoastră poate lua cheile de la recepţie.

— Îmi puteţi recomanda o agenţie de la care pot angaja o infirmieră cu experienţă care să îngrijească pacientul după operaţie?

— *Bien sûr,* agenţia Auxiliaire Médical din Nisa va fi fericită să vă servească, la un preţ destul de mare, fireşte.

— Fireşte, repetă Robin. Şi aceasta îmi aminteşte să vă întreb dacă aţi făcut calculele tuturor cheltuielilor?

— Da, domnule doctor. Am primit săptămâna trecută, din California, un cec de şapte mii de dolari.

Robin era foarte mândru de această idee. Fusese uşor de pus în aplicare. Stephen luase legătura cu banca sa de la Harvard şi le ceruse să trimită un mandat de plată, din partea băncii First National City din San Francisco, secretariatului spitalului din Monte Carlo.

— Vă mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi-l acordaţi, domnule Bartise. Aţi fost foarte amabil. Înţelegeţi, nu ştiu exact în care noapte îmi voi aduce pacientul. E destul de bolnav, deşi nu-şi dă seama, şi trebuie să-l pregătesc pentru operaţie.

— Bineînţeles, *mon cher docteur.*

— Şi, în sfârşit, v-aş fi recunoscător dacă aţi spune la cât mai puţină lume cu putinţă că mă aflu la Monte Carlo. Încerc să fur câteva zile de concediu, profitând de această operaţie.

— Înţeleg, domnule doctor Barker. Puteţi fi sigur de discreţia mea.

Robin şi Stephen îşi luară rămas bun de la doctorul Bartise şi se întoarseră la hotel cu un taxi.

— Mă simt întotdeauna uşor umilit când văd cât de bine vorbesc francezii limba noastră, în comparaţie cu felul cum o stâlcim noi pe a

lor, spuse Stephen.

— E numai vina voastră, a americanilor, replică Robert.

— Ba nu. Dacă Franţa ar fi cucerit America, franceza voastră ar fi excelentă. Dă vina pe Părinţii Pelerini.

Robin râse. Nici unul dintre ei nu mai scoase nici o vorbă până ajunseră în camera 217, de frică să nu-i audă cineva. Stephen nu avea îndoieli în legătură cu riscul şi responsabilitatea pe care le-o impunea executarea planului lui Robin.

Harvey Metcalfe era pe puntea iahtului său, făcând plajă şi citind ziarele de dimineaţă. *Nice-Matin,* lucru care îl enerva, era în limba franceză. Se trudea să-l citească, apelând la un dicţionar, deoarece dorea să vadă dacă era vreun eveniment monden la care merita să aranjeze să fie invitat. Jucase până noaptea târziu şi acum se bucura simţind razele soarelui pe spinarea lui grasă. Dacă s-ar fi putut obţine aceasta cu bani, ar fi fost înalt de un metru optzeci şi doi, ar fi avut şaptezeci şi şapte de kilograme şi păr din belşug; dar nici o cantitate de ulei pentru bronzat nu înpiedica ţeasta lui pleşuvă să fie arsă de soare, fapt pentru care şi-o acoperea cu o şapcă pe care scria „Sunt foarte sexy". Dacă domnişoara Fish l-ar putea vedea acum...

La ora unsprezece, când Harvey se întorcea pe spate, expunându-şi la soare stomacul masiv, James intra în camera 217, unde era aşteptat de ceilalţi din echipă.

Jean-Pierre raportă despre felul cum sunt dispuse sălile în interiorul cazinoului şi despre obiceiurile lui Harvey Metcalfe. James îi informă în legătură cu cursele pe care le făcuse prin oraş noaptea anterioară şi confirmă faptul că speră să poată parcurge distanţa în mai puţin de unsprezece minute.

— Perfect, spuse Robert. Stephen şi cu mine am făcut cincisprezece minute cu taxiul de la spital la hotel, astfel că, dacă Robin îmi va da semnalul imediat ce balonul s-a ridicat în aer la cazino, voi avea probabil destul timp să mă asigur că totul este gata înainte de sosirea voastră.

— Sper ca balonul să cadă, nu să se ridice, la cazino, remarcă Jean-Pierre.

Am angajat o infirmieră de la o agenţie care m-a asigurat că va fi pregătită când o vom chema, începând de mâine seară. Spitalul are toate instalaţiile de care am nevoie. Va dura cam două minute să duci o targă de la uşa principală în sala de operaţie, astfel încât din momentul în care James pleacă de la parcare voi avea cel puţin şaisprezece minute să mă pregătesc. Cheile au fost lăsate la recepţie pe numele doctorului Barker. Ia ambulanţa şi fă două probe, nu mai mult. Nu doresc să trezeşti interes, făcând ceva neobişnuit. Şi, te rog,

pune pachetul acesta în cabina din spate a ambulanţei.

— Ce ai în el?

— Trei halate lungi de laborator şi un stetoscop pentru Stephen. Când ajungi la maşină, vezi dacă poţi desface targa cu uşurinţă. După ce ai făcut cele două curse, du vehiculul înapoi în parcaj, întoarce-te în cameră şi rămâi acolo până la ora douăzeci şi trei. De la acesta oră până la patru va trebui să aştepţi în parcaj până ce Jean-Pierre va da semnalul că se trece la acţiune sau că alarma a încetat. Fiecare să-şi cumpere baterii pentru transmiţător. Nu vreau ca tot planul să se prăbuşească din cauza unei baterii de zece penny. Mi-e teamă că până diseară nu mai ai nimic de făcut, Jean-Pierre, decât să te odihneşti. Sper că ai vreo carte bună la tine în cameră.

— N-aş putea să mă duc la Princess Cinema, să văd *La Nuit Américaine* regizată de François Truffaut? Îmi place la nebunie Jacqueline Bisset. *Vive la France!*

— Dragul meu Jean-Pierre, domnişoara Bisset e din Reading, spuse James.

— Nu-mi pasă. Tot doresc să o văd.

— O broască ce se duce în peţit, râse James de el.

— Dar de ce nu? întrebă Robin. Ultimul lucru la care ne putem aştepta de la Harvey este să suporte un film francez netitrat. Sper să-ţi placă şi baftă pentru la noapte, Jean-Pierre...

Jean-Pierre plecă la fel de liniştit cum venise, lăsându-i pe ceilalţi, împreună, în camera 217.

— Foarte bine, James. Poţi să-ţi faci cursele când pofteşti, dar ai grijă să fii în formă bună la noapte.

— Perfect. Mă duc să iau cheile de la recepţia spitalului. Să sperăm că nu mă opreşte nimeni pentru vreo urgenţă reală.

— Şi acum, Stephen, hai să revedem amănuntele. Dacă planul nu ne reuşeşte, pe lângă bani, pierdem şi altceva mai important. Să o luăm de la capăt. Ce faci dacă oxidul de azot scade sub cinci litri...

— Trecem la acţiune! Trecem la acţiune! Operaţiunea Metcalfe. Aici e Jean-Pierre. Sunt pe treptele cazinoului. Mă auzi, James?

— Da. Sunt în parcarea spitalului. Stop.

— Aici e Robin, sunt pe balconul camerei 217. Stephen este cu tine, James?

— Da. Bea de unul singur la bar.

— Noroc bun şi stop.

Jean-Pierre făcea un apel la fiecare oră, începând cu ora nouăsprezece până la ora douăzeci şi trei, doar ca să-i informeze pe Robin şi James că Harvey nu a venit încă.

În sfârşit, la ora douăzeci şi trei şi douăzeci şi şapte de minute,

își făcu și el apariția și se așeză pe locul rezervat, la masa de bacara. Stephen se opri din băutul sucului de roșii și Jean-Pierre se apropie, așteptând cu răbdare ca bărbatul din stânga lui Harvey sau cel din dreapta lui să plece. Trecu o oră. Harvey pierdea puțin, dar continua să joace. Tot așa și americanul înalt și subțire din dreapta și francezul din stânga. Mai trecu o oră și tot nici o mișcare. Apoi, brusc, francezul din stânga lui Metcalfe, după o serie de ghinioane, își adună puținele fise care îi mai rămăseseră pe masă. Jean-Pierre se îndreptă spre el.

— Mi-e teamă, domnule, că acest scaun este rezervat de altcineva, spuse crupierul care ținea banca. Avem un loc care nu a fost rezervat de cealaltă parte a mesei.

— Nu are nici o importanță, spuse Jean-Pierre, care se dădu înapoi, nedorind să atragă atenția și blestemând politețea cu care monegascii îi tratează pe cei bogați. Stephen văzuse de la bar cele întâmplate și făcea pe furiș semne de plecare. Se întoarseră cu toții în camera 217, îndată după ora două.

— Ce greșeală stupidă și afurisită, fir-ar al dracului să fie. Trebuia să mă gândesc la o rezervare din momentul în care am știut că Harvey are una.

— Ba a fost greșeala mea. Nu am habar de felul cum procedează cazinourile și ar fi trebuit să mă informez în timpul repetițiilor, spuse Robin, mângâindu-și mustața de proveniență recentă.

— Nimeni nu are nici o vină, îi consolă Stephen. Mai avem încă trei nopți; nu văd nici un motiv de panică. Trebuie să găsim o soluție pentru a-ți asigura locul de lângă Harvey, dar deocamdată mergem la culcare și ne întâlnim din nou, aici, mâine la ora zece.

Plecară puțin deprimați. Robin se perpelise ca pe jăratic, timp de patru ore, la hotel. James se plictisise și-i fusese frig în parcarea hotelului, lui Stephen i se făcuse silă de suc de roșii, iar Jean-Pierre stătuse ore întregi în picioare, lângă masa de bacara, așteptând un scaun care nu era liber.

Harvey stătea lungit la soare. Pielea i se înroșise, dar spera să se bronzeze până la sfârșitul săptămânii. Așa cum citise în numărul pe care îl avea din *New York Times,* prețul aurului continua să crească, iar marca germană și francul elvețian rămâneau pe loc, în timp ce dolarul scădea în comparație cu toate celelalte valute, cu excepția lirei sterline. Lira sterlină echivala cu doi dolari patruzeci și doi de cenți. Harvey considera că valoarea ei reală nu era decât de un dolar optzeci și, cu cât va ajunge mai repede acolo, cu atât mai bine.

Nimic nou, gândea el, când fu trezit de sunetul strident al unui telefon. Nu reușea să se deprindă cu soneria telefoanelor străine. Valetul, grijuliu, ieși zorit pe punte cu aparatul atașat la o coardă

extensibilă.

— Bună, Lloyd. Nu ştiam că eşti la Monte... Hai să ne întâlnim... La ora douăzeci?... Şi eu... Am început chiar să mă bronzez... O fi probabil bătrâneţea... Cum?... E în regulă, ne vedem aşa cum am hotărât.

Harvey puse receptorul în furcă şi ceru valetului un whisky mare cu gheaţă. Luă din nou ziarul şi începu să citească liniştit veştile rele financiare.

— Aceasta pare să fie soluţia cea mai evidentă? spuse Stephen. Toţi dădură afirmativ din cap.

— Jean-Pierre va renunţa la masa de bacara şi îşi va rezerva locul de lângă Harvey, la masa unde se joacă douăzeci şi unu, în Salon des Amériques, unde îl va aştepta până va schimba jocul. Cunoaştem ambele scaune pe care stă de obicei Harvey când joacă şi ne vom modifica planurile în raport cu locul unde se va afla.

Jean-Pierre formă numărul de telefon al cazinoului şi ceru să vorbească cu Pierre Cattalano:

— *Réservez-moi la deuxième place à la table 2 pour le vingt-et-un ce soir et demain soir, s' il vous plaît.*

— *Je pense que cette place est déjà réservée, Monsieur. Un instant, s'il vous plaît, je vais, vérifier.*

— *Peut-être que cent francs la rendra libre,* răspunse Jean-Pierre.

— *Mais certainement, Monsieur. Présentez vous a moi dès votre arrivée, et le nécessaire sera fait.*

— *Merci,* spuse Jean-Pierre şi închise telefonul. E în regulă.

Jean-Pierre transpirase în mod vizibil, deşi, dacă conversaţia telefonică nu ar fi avut alt scop decât să i se rezerve un loc la masa de joc, nu ar fi apărut nici un strop de sudoare. Se întoarse fiecare în camera lui.

Când ceasul din piaţa oraşului bătu ora douăsprezece, Robin aştepta tăcut în camera 217, James stătea în parcarea de maşini fredonând îmi *merge foarte bine fără tine,* Stephen era la bar, în Salon des Amériques, făcându-şi de lucru cu un alt suc de roşii, iar Jean-Pierre stătea pe scaunul nr. 2, la masa nr. 2 şi juca douăzeci şi unu. Atât Stephen cât şi Jean-Pierre îl văzură pe Harvey intrând pe uşă şi vorbind cu un om îmbrăcat într-o haină ţipătoare, în carouri, pe care numai un texan ar fi putut-o purta în afara propriei sale grădini. Harvey şi prietenul său se aşezară împreună la masa de bacara. Jean-Pierre bătu grabnic în retragere, spre bar.

— O, nu! Mă las păgubaş.

— Nu, nu te laşi. Hai înapoi la hotel.

Moralul lor era foarte scăzut când se adunară în camera 217, dar toţi erau de acord că Stephen luase decizia corectă. Nu-şi puteau asuma riscul ca toată acţiunea să le fie urmărită atent de un prieten al lui Harvey.

— Prima noastră acţiune a început să pară puţin cam prea reuşită ca să fie adevărată, spuse Robin.

— Nu vorbi prostii, spuse Stephen. Am avut şi atunci două alarme false şi tot planul a trebuit schimbat în ultimul minut. Nu ne putem aştepta de la el să vină de bunăvoie la noi şi să ne înmâneze banii. Lăsaţi gândurile negre şi mergeţi să dormiţi puţin.

Se întoarse fiecare în camera lui, dar de somn nu prea avură parte. încordarea începuse să-şi spună cuvântul.

— Cred că am jucat destul, Lloyd. O noapte bunicică.

— Poate vrei să spui pentru tine, Harvey, nu pentru mine. Tu eşti unul dintre cei care nu ştiu decât să câştige.

Harvey bătu viguros în umărul acoperit cu carouri. Dacă era ceva care să-i placă mai mult decât propriul lui succes, era nereuşita altora.

— Vrei să rămâi la noapte la mine pe iaht, Lloyd?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc la Nisa. Am o întâlnire la Paris, în Franţa, mâine la prânz. Pe curând, Harvey. Ai grijă de tine. Îl înpunse cu degetul pe Harvey între coaste. Văd că eşti foarte bine înpănat.

— Noapte bună, Lloyd, răspunse Harvey cam înţepat.

Seara următoare, Jean-Pierre nu veni la cazinou decât pe la ora douăzeci şi trei. Harvey Metcalfe era deja la masa de bacara; mai puţin Lloyd. Stephen era la bar, părând furios, iar Jean-Pierre îi ceru scuze din priviri şi se aşeză la masa unde se juca douăzeci şi unu. Jucă câteva runde ca să-şi intre în mână, încercând să-şi limiteze oarecum pierderile, fără să atragă atenţia asupra modestiei mizelor sale. Brusc, Harvey plecă de la masa de bacara şi intră în Salon des Amériques, privind în trecere spre ruletă, mai mult din curiozitate decât din interes. Detesta jocurile care se bazau numai pe hazard şi considera că la bacara şi la douăzeci şi unu era nevoie de abilitate. Se îndreptă spre masa nr. 2, scaunul nr. 3, la stânga lui Jean-Pierre. Jean-Pierre simţi cum i se revarsă adrenalina în sânge, iar bătăile inimii ajunseră din nou la o sută douăzeci. Stephen plecă pentru câteva minute de la cazino, să-i prevină pe James şi Robin despre mutarea lui Harvey la masa unde se juca douăzeci şi unu şi să le spună că stă alături de Jean-Pierre. Se întoarse apoi la bar şi aşteptă.

Erau şapte pontatori la masa rezervată jocului douăzeci şi unu.

Pe locul nr.l stătea o doamnă de vârstă mijlocie, acoperită cu diamante, care părea că îşi petrece acolo timpul, în timp ce soţul ei îşi încearcă norocul la ruletă, sau joacă poate bacara. Pe scaunul nr. 2, Jean-Pierre. Pe nr. 3, Harvey. Pe nr. 4, un tânăr distrat, cu aerul acela plictisit pe care ţi-l dă de obicei un venit mare pentru care nu ai muncit. Pe nr. 5, un arab în costum naţional, pe nr. 6, o actriţă destul de atrăgătoare, despre care Jean-Pierre bănuia că ar fi mai mult ca sigur înţeleasă cu arabul de pe locul nr. 5. Pe scaunul nr.7, un francez aristocrat, mai în vârstă, dar ţinându-se foarte drept. Era îmbrăcat în haine de seară.

— O cafea neagră mare, comandă Harvey, cu vocea lui tărăgănată, chelnerului zvelt, care purta o haină maro, elegantă.

La Monte Carlo nu este permis să se vândă la mese băuturi alcoolice şi nici nu este voie să se angajeze fete pentru a servi clienţii. Spre deosebire de Las Vegas, aici cazinoul este conceput pentru jocuri de noroc, nu pentru băutură sau femei Lui Harvey îi plăcuse Las Vegas-ul când era mai tânăr, dar pe măsură ce înainta în vârstă aprecia din ce în ce mai mult rafinamentele franţuzeşti. Ajunsese să prefere atmosfera formală şi pună de demnitate a acestui cazino unic. Deşi la masa nr. 3 doar el, aristocratul francez şi Jean-Pierre purtau smoching, conducerea cazinoului nu privea cu ochi buni pe cei îmbrăcaţi în haine care puteau fi considerate de fiecare zi.

Peste câteva clipe o cafea fierbinte, fumegândă, într-o ceaşcă mare aurie, era pusă alături de Harvey. Jean-Pierre privea nervos cum pune Harvey pe masă o sută de franci, alături de jetonul de trei franci pus de el, reprezentând maxima şi minima miză permisă. Tânărul înalt care împărţea cărţile, care nu avea mai mult de treizeci de ani şi se mândrea cu îndemânarea de a putea servi o sută de mâini într-o oră, le scoase cu dexteritate din cutie. O rigă pentru Jean-Pierre, un patru pentru Harvey, un cinci pentru tânărul din stânga lui Harvey şi un şase pentru cel care împărţea cărţile. A doua carte pe care o primi Jean-Pierre a fost un şapte. Se opri. Harvey mai trase un zece şi se opri şi el. Tânărul din stânga lui Harvey trase şi el un zece şi mai ceru o carte. Primi un opt; depăşise.

Harvey dispreţuia pe amatorii din orice domeniu; orice prost ştie că nu se mai cere o carte dacă ai doisprezece sau mai mult, iar cartea celui care împarte, ţinută cu faţa în sus, este trei, patru, cinci, sau şase. Se strâmbă uşor. Persoana care împărţea cărţile mai trase un zece şi un şase. Harvey şi Jean-Pierre erau câştigătorii. Acesta din urmă ignoră soarta celorlalţi jucători.

Runda următoare a fost de necâştigat. Jean-Pierre se opri la optsprezece, doi de nouă, pe care decise să nu-i separe, o dată ce în

mâna celui care împărţea era un as. Harvey se opri la optsprezece, un opt şi un valet, iar tânărul din stânga mai ceru o carte. Banca trase o regină, douăzeci şi unu, şi câştigă jocul.

Serviciul următor îi aduse lui Jean-Pierre un trei, lui Harvey un şapte şi tânărului un zece. Cel care împărţea trase un şapte. Jean-Pierre primi un opt, îşi dublă miza la şase franci, apoi trase un zece: douăzeci şi unu. Jean-Pierre nici nu clipi. Îşi dădea seama că joacă bine şi că nu trebuie să atragă atenţia asupra lui, ci să-l lase pe Harvey să considere că e ceva normal. De fapt, Harvey nici nu-l observase. Atenţia lui era îndreptată spre tânărul din stânga sa, care părea nerăbdător să facă un dar direcţiei cazinoului la fiecare mână pe care o juca. Persoana care împărţea cărţile continuă, dându-i lui Harvey un zece şi tânărului un opt, obligându-i astfel să nu mai ceară alte cărţi. Cel care împărţea trase un zece, ajungând la şaptesprezece. Îl plăti pe Jean-Pierre, lăsă miza lui Harvey; plăti, de asemenea, tânărului. Direcţia era bucuroasă să-i mai plătească uneori şi tânărului, dacă nu pentru alt motiv, cel puţin pentru a-l face să rămână la masa de joc toată noaptea.

Nu mai erau cărţi. Omul care le împărţea amestecă din nou, cu mare emfază, cele patru rânduri de cărţi şi-l rugă pe Harvey să le taie, înainte de a le pune înapoi în cutie. Începură jocul: un zece pentru Jean-Pierre, un cinci pentru Harvey, un şase pentru tânăr şi un patru pentru cel care împărţea. Jean-Pierre mai trase un opt. Mergea bine. Harvey trase un zece şi se opri la cincisprezece. Tânărul trase un zece şi mai ceru o carte. Harvey nu-şi putea crede ochilor şi fluieră prin strungăreaţă dintre dinţii din faţă. Fără nici o îndoială, cartea următoare fusese o rigă. Tânărul depăşise. Cel care împărţea trase un valet şi un opt, ajungând la douăzeci şi doi, dar tânărul nu trase nici o învăţătură din aceasta. Harvey se uita fix la el. Când avea oare să descopere că din cele cincizeci şi două de cărţi dintr-un pachet nu mai puţin de şaisprezece aveau o valoare de peste zece?

Distracţia lui Harvey îi procură lui Jean-Pierre ocazia pe care o aştepta. Îşi băgă pe furiş mâna în buzunar şi puse tableta de prostigmin pe care i-o dăduse Robin în palma mâinii stângi. Strănută, scoţându-şi batista din buzunarul de la piept cu un gest bine studiat al mâinii drepte. În acelaşi timp, repede şi neobservat de nimeni, puse tableta în cafeaua lui Harvey. Robin îl asigurase că va dura o oră până îşi va face efectul. La început, Harvey va simţi doar o mică indispoziţie, apoi răul se va intensifica rapid, până când durerea va deveni insuportabilă, pentru ca în cele din urmă să cadă într-o veritabilă agonie.

Jean-Pierre se întoarse spre bar, strângându-şi de trei ori pumnul

drept pe care şi-l băgă în buzunar. Stephen plecă imediat să-i anunţe, de pe treptele cazinoului, pe Robin şi James, că tableta de prostigmin se află în cafeaua lui Met-calfe. Era momentul să fie şi Robin sub tensiune. În primul rând, telefonă la spital şi rugă infirmiera de serviciu să pregătească sala pentru operaţie. Sună apoi agenţia de unde angajase o infirmieră şi-i spuse să fie la recepţia spitalului în exact nouăzeci de minute. Se aşeză apoi nervos să aştepte următorul telefon de la cazino.

Stephen se întoarse la bar. Harvey începuse să se simtă rău, dar nu voia să plece. În ciuda durerii care creştea, lăcomia îl silea să continue jocul. Bău restul cafelei şi mai comandă una, sperând că îi va limpezi mintea. Cafeaua nu-i fu de nici un folos şi Harvey începu să se simtă rău. Un as şi o rigă, urmată de un şapte, un patru şi un zece, apoi două dame îl ajutară să rămână la masa de joc. Jean-Pierre făcea eforturi să nu se uite la ceas. Primi un şapte, Harvey un alt as şi tânărul un doi. Apoi brusc, exact la o oră după ce băuse cafeaua, Harvey nu mai putu suporta durerea. încercă să se ridice şi să plece.

— *Le jeu a commencé, Monsieur,* spuse cel care împărţea cărţile.

— Du-te în moaşă-ta! spuse Harvey şi căzu, ţinându-se de stomac, nemaiputând de durere. Jean-Pierre stătea nemişcat, în timp ce crupierii şi jucătorii se foiau neputincioşi. Stephen îşi deschise drum prin cercul de oameni care se formase în jurul lui Harvey.

— Daţi-vă, vă rog, la o parte. Sunt medic.

Lumea păşi repede îndărăt, uşurată că pe scenă a apărut un profesionist.

— Ce-i cu mine, doctore? mormăi Harvey care simţea că se apropie sfârşitul.

— Nu ştiu încă, răspunse Stephen. Robin îl prevenise că între cădere şi leşin mai puteau fi doar zece minute, aşa că se puse repede pe treabă. Îi desfăcu lui Harvey cravata şi-i luă pulsul. Apoi îi descheie cămaşa şi începu să-i pipăie abdomenul.

— Simţi o durere la stomac?

— Da, gemu Harvey.

— S-a produs brusc?

— Da.

— Ai putea să-mi descrii durerea? Este sub formă de junghi, arsură sau apăsare?

— Apăsare.

— Unde te doare cel mai rău?

Harvey atinse partea dreaptă a stomacului. Stephen apăsă extremitatea celei de a noua coaste, făcându-l pe Harvey să urle de durere.

— A, da, spuse Stephen. Este clar simptomul lui Murphy. Ai probabil o inflamaţie acută la vezica biliară. Mi-e teamă că este vorba de o litiază. Continuă să pipăie delicat abdomenul masiv. S-ar părea că piatra a ieşit din vezică şi trece prin canal spre intestin. Durerea aceasta teribilă provine din forţarea canalului. Îmi este teamă că atât vezica cât şi piatra trebuie eliminate imediat. Sper doar să fie cineva la spital care poate să facă o operaţie de urgenţă.

Era rândul să-şi spună şi Jean-Pierre replică:

— Doctorul Wiley Barker stă la hotelul meu.

— Wiley Barker, chirurgul american?

— Da, da, confirmă Jean-Pierre. Tipul care îl îngrijeşte pe Nixon.

— Doamne, ce noroc. N-am fi putut găsi pe cineva mai bun, dar s-ar putea să fie foarte scump.

— Cui dracu' îi pasă de cheltuieli, se văicări Harvey.

— De, s-ar putea să fie vreo cincizeci de mii de dolari.

— Poate să fie şi o sută de mii, ţipă Harvey. În momentul acela ar fi fost gata să se despartă chiar şi de întreaga lui avere.

— Înţeleg, spuse Stephen. Dumneavoastră, domnule, i se adresă el lui Jean-Pierre, telefonaţi după o ambulanţă, apoi căutaţi-l pe doctorul Barker şi întrebaţi-l dacă poate veni la spital imediat. Spuneţi-i că este un caz urgent. Domnul acesta are nevoie de un chirurg de cea mai înaltă calificare.

— Ai a naibii de multă dreptate, mai apucă să spună Harvey şi leşină.

Jean-Pierre ieşi din cazino şi comunică prin transmiţătorul său:

— Trecem la acţiune. Trecem la acţiune.

Robin plecă din Hôtel de Paris şi luă un taxi. Ar fi fost în stare să dea o sută de mii de dolari dacă ar fi putut schimba locul cu taximetristul, dar maşina înainta în mod inexorabil spre spital. Era prea târziu să mai dea înapoi.

James băgă ambulanţa în viteza întâi şi o porni în grabă spre cazino, sunând din sirenă. Avea mai mult noroc decât Robin. Obligat să se concentreze asupra altor lucruri, nu-i rămânea timp să se gândească la consecinţele faptelor sale.

Ajunse după unsprezece minute şi patruzeci de secunde, sări de pe locul şoferului, deschise uşa din spate, luă targa şi urcă în fugă pe scările cazinoului, îmbrăcat în halatul lui alb, lung. Jean-Pierre îl aştepta în capul scărilor. Nu schimbară nici un cuvânt, în timp ce-l conducea pe James în Salon des Amériques, unde Stephen stătea aplecat deasupra lui Harvey. Lăsară targa jos. A fost nevoie să pună mâna toţi trei, să ridice kilogramele lui Harvey. Stephen şi James

apucară targa şi, urmaţi de Jean-Pierre, o purtară repede spre ambulanţa care aştepta.

— Unde îl duceţi pe şeful meu? întrebă o voce.

Speriaţi, se întoarseră să vadă cine vorbeşte. Era şoferul lui Harvey Metcalfe, care stătea lângă Rolls Royce-ul alb.

După o clipă de ezitare, Jean-Pierre îi răspunse:

— Domnul Metcalfe a leşinat şi trebuie dus la spital pentru a fi operat urgent. Dumneata întoarce-te la iaht, spune personalului să-i pregătească cabina şi aşteaptă alte instrucţiuni.

Şoferul îşi atinse cu degetele şapca şi alergă la Rolls Royce. James sări la volan, în timp ce Stephen şi Jean-Pierre se urcară în ambulanţă cu Harvey.

— Drace, era cât pe ce! Ai fost grozav, Jean-Pierre. Mie mi-a luat piuitul, recunoscu Stephen.

— N-a fost mare lucru, ripostă Jean-Pierre, cu transpiraţia curgându-i pe faţă.

Ambulanţa o luă din loc ca o pisică fugărită. Stephen şi Jean-Pierre îşi scoaseră hainele şi-şi puseră halatele lungi lăsate pe banchetă, iar Stephen îşi atârnă stetoscopul în jurul gâtului.

— Mie mi se pare mort, spuse Jean-Pierre.

— Robin zice că nu-i, îl linişti Stephen.

— Cum poate să ştie de la şase kilometri depărtare?

— Habar n-am. Nu ne rămâne decât să-l credem pe cuvânt.

James frână, scrâşnind din anvelope, în faţa intrării spitalului. Stephen şi Jean-Pierre îşi duseră repede pacientul în sala de operaţie. James parcă ambulanţa şi se întoarse rapid la ceilalţi.

Robin, bine spălat şi îmbrăcat în halat, îi întâmpină în uşă. Cei doi îl puseră pe Harvey Metcalfe pe masa de operaţie din sala mică, alăturată celei principale. Robin le spuse:

— Schimbaţi-vă toţi trei hainele, iar tu, Jean-Pierre, spală-te aşa cum te-am învăţat.

Jean-Pierre începu să se spele, operaţie lungă şi laborioasă pe care Robin, cu multă seriozitate, îl învăţase că nu trebuia în nici un caz să o scurteze. O septicemie postoperatorie nu făcea parte din planul său. Jean-Pierre ieşi de la spălător gata de acţiune.

— Acum linişteşte-te. Am repetat de nouă ori. Procedează ca şi cum am mai fi la St. Thomas.

Stephen se mişca în spatele aparatului mobil Boyles. De patru săptămâni se antrenase ca anestezist; în timpul practicii de la St. Thomas, îi adusese în stare de inconştienţă de câte două ori pe James şi pe Jean-Pierre. Acum avea ocazia să-şi exerseze puterile asupra lui Harvey Metcalfe.

Robin scoase o seringă din plasticul ei şi injecta două sute cincizeci de miligrame de tiopentonă în braţul lui Harvey. Pacientul căzu într-un somn profund. Repede şi eficient, Jean-Pierre şi James îl dezbrăcară pe Harvey, învelindu-l apoi într-un cearşaf. Stephen puse masca de la maşina Boyles peste nasul lui Metcalfe. Cele două dispozitive din spatele aparatului indicau cinci litri de oxid de azot şi trei litri de oxigen.

— Măsoară-i pulsul, spuse Robin.

Stephen puse un deget deasupra lobului urechii, să controleze pulsul preauricular. Era şaptezeci.

— Împinge masa în sala de operaţie, îl dirijă Robin.

James o duse în camera alăturată, oprindu-o exact sub lumina la care urma să opereze. Stephen făcu să lunece şi aparatul Boyles în urma lor.

Sala de operaţie nu avea ferestre, era rece şi sterilă. Toţi pereţii, de la podea la plafon, erau acoperiţi cu faianţă albă, strălucitoare, şi în încăpere nu era altceva decât aparatura necesară pentru operaţie. Jean-Pierre îl acoperise pe Harvey cu un cearşaf verde, sterilizat, lăsând afară numai capul şi braţul stâng. Infirmiera de serviciu pregătise cu grijă un cărucior cu instrumente sterilizate, faşe şi şervete şi acoperise totul cu o pânză şi ea sterilizată. Robin agăţă sticla cu ser fiziologic de un stativ şi ataşă capătul tubului de braţul stâng al lui Harvey, ca să completeze pregătirile. Stephen stătea la capul mesei cu aparatul Boyles şi ajusta masca pe gura şi nasul lui Harvey. Nu era aprinsă decât una din luminile puternice care atârnau direct deasupra capului lui Harvey, aruncând o lumină ca de spot pe abdomenul său proeminent.

Opt ochi priveau lung în jos spre victimă. Robin continuă:

— Vă voi da exact aceleaşi comenzi ca în timpul repetiţiilor. Vă rog să vă concentraţi. Mai întâi voi curăţa abdomenul cu un preparat pe bază de iod.

Robin avea toate instrumentele pregătite alături de masă, lângă picioarele lui Harvey. James ridică cearşaful şi îl împături peste picioarele lui Harvey, apoi, cu grijă, îndepărtă pânza sterilă care acoperea căruciorul cu instrumente şi turnă iod într-un mic vas. Robin luă un tampon cu un cleşte şi-l înmuie în soluţia de iod. Cu mişcări rapide în sus şi în jos curăţă cam treizeci de centimetri pătraţi din trupul masiv al lui Harvey, aruncând tamponul într-un coş şi repetând operaţia cu altul curat. Apoi puse un şervet sterilizat sub bărbia lui Harvey, acoperindu-i cu el pieptul, şi un altul peste şolduri şi coapse. Un alt şervet fu pus, în lung, pe partea stângă a corpului şi un altul pe partea dreaptă, lăsând expus doar un pătrat cu latura de vreo douăzeci şi trei de centimetri. Puse o clamă la fiecare colţ, ca să nu se mişte, apoi încadră cu tifon fereastra pregătită pentru laparotomie. Robin era gata.

— Bisturiul.

Jean-Pierre puse ferm ceva ce s-ar fi putut numi un cuţit în palma întinsă a lui Robin, aşa cum un alergător ar trece altuia ştafeta. Ochii speriaţi ai lui James întâlniră privirea lui Jean-Pierre peste masa de operaţie, în timp ce Stephen se concentra asupra respiraţiei lui Harvey. Robin ezită doar pentru o secundă, apoi făcu o incizie

paramediană de zece centimetri, pătrunzând cu vreo trei centimetri în grăsime. Rar văzuse Robin o burtă mai mare; ar fi putut probabil tăia până la opt centimetri, fără să ajungă la muşchi. Sângele începu să curgă în toate părţile şi Robin îl opri cu diatermie.

După ce termină de făcut incizia şi opri sângerarea, începu să prindă stratul subdermic al pacientului cu zece puncte de sutură cu catgut de 3/0.

— Se vor dizolva într-o săptămână, explică el.

Cusu apoi pielea cu sutură întreruptă, folosind fir de mătase de 2/0 şi un ac atraumatic. Curăţă apoi rana, ştergând petele de sânge şi, în cele din urmă, îşi acoperi opera cu un pansament adeziv.

James îndepărtă feşele şi şervetele sterile şi le puse în coş, în timp ce Robin şi Jean-Pierre îl îmbrăcară pe Harvey într-un halat de spital şi îi împachetară cu grijă hainele într-un sac de plastic cenuşiu.

— Îşi revine, spuse Stephen.

Robin luă o altă seringă şi-i injectă zece miligrame de diazepam.

— Asta îl va face să doarmă cel puţin treizeci de minute, spuse el. Şi, în orice caz, va fi năucit cel puţin trei ore şi nu-şi va aminti ce i s-a întâmplat. James, ia ambulanţa imediat şi vino cu ea la intrarea principală a spitalului.

James ieşi din sala de operaţie şi se schimbă, ceea ce reuşea să facă acum în nouăzeci de secunde. Porni repede spre parcaj.

— Acum, schimbaţi-vă şi voi şi duceţi-l pe Harvey până la ambulanţă. Urcaţi-l cu mare grijă, iar tu, Jean-Pierre, rămâi în spate cu el. Stephen, tu treci la punctul următor.

Stephen şi Jean-Pierre se schimbară rapid, îşi îmbrăcară halatele lungi, albe şi îl împinseră pe Harvey Metcalfe, care dormea, spre ambulanţă. După ce îl văzu înăuntru, Stephen alergă la telefonul public de la intrarea spitalului şi formă un număr pe care îl avea notat pe o bucăţică de hârtie, în portofel.

— Alo, *Nice-Matin?* Mă numesc Terry Robards de la *New York Times.* Am venit aici în vacanţă şi am o istorioară grozavă pentru voi...

Robin se întoarse în sala de operaţie, împinse căruciorul cu instrumentele pe care le folosise în camera de sterilizare, luă sacul de plastic în care erau hainele lui Harvey şi, intrând în vestiar, îşi scoase repede halatul cu care operase, boneta şi masca şi îşi puse propriile lui haine. Se duse să o caute pe infirmiera de serviciu şi-i spuse, zâmbind fermecător:

— Am terminat, *ma soeur*. Am dus instrumentele la sterilizare. Vă rog, mulţumiţi domnului Bartise din partea mea.

— *Oui, Monsieur. Notre plaisir. Je suis heureuse d'être à même de vous aider. Votre infirmière de l'Auxiliaire Médicale est arrivée.*

După câteva minute, Robin se îndreptă spre ambulanţă, întovărăşit de infirmiera trimisă de agenţie. O ajută să se urce în spate.

— Condu foarte încet şi cu grijă până în port.

James încuviinţă din cap şi porni cu o viteză de înmormântare.

— Soră Faubert.

— Da, domnule Barker.

Îşi ţinea cuminte mâinile sub pelerina albastră şi accentul ei francez era încântător. Robin se gândi că lui Harvey nu-i va displăcea să fie îngrijit de ea.

— Pacientul meu a fost operat pentru a i se scoate o piatră de la vezica biliară şi va avea nevoie de multă odihnă.

Spunând acestea, Robin scoase din buzunar o piatră de mărimea unei portocale, cu o etichetă a spitalului pe care scria „Harvey Metcalfe". Robin obţinuse de fapt piatra uriaşă de la spitalul St. Thomas, adevăratul ei posesor fiind un şofer de autobuz de pe ruta nr. 14, un om din Indiile de Vest, de un metru optzeci şi opt înălţime. Stephen şi Jean-Pierre se uitau la piatră şi nu le venea să creadă. Infirmiera controla pulsul şi respiraţia noului ei pacient.

— Dacă aş fi pacientul dumitale, soră Faubert, spuse Jean-Pierre, aş avea grijă să nu mă mai vindec niciodată.

Până să ajungă la iaht, Robin dădu instrucţiuni infirmierei asupra dietei şi a odihnei şi îi spuse că va trece să-şi vadă pacientul pe la ora unsprezece a doua zi. Îl lăsară pe Harvey dormind tun, în cabina lui mare, cu tot personalul forfotind în preajma lui, nemaiştiind ce să facă să-i fie de folos.

Se întoarseră la spital, lăsară ambulanţa în parcare, iar cheile la recepţie. Se îndreptară apoi spre hotel, pe drumuri diferite. Robin ajunse cel din urmă în camera 217, puţin după ora trei şi jumătate. Căzu extenuat într-un fotoliu.

— Îmi dai voie să beau un whisky, Stephen?

— Da, bineînţeles.

— Doamne Sfinte, n-a fost glumă, spuse Robin şi-şi turnă un pahar mare de Johnny Walker, înainte de a-i trece sticla lui Jean-Pierre.

— O să se facă bine, nu-i aşa? întrebă James.

— Pari foarte îngrijorat pentru el. Ei, da. I se vor putea scoate firele peste o săptămână şi tot ce îi va rămâne va fi o cicatrice urâtă cu care să se laude faţă de prieteni. Trebuie să dorm puţin. Mâine dimineaţă, la unsprezece, îmi voi vizita pacientul şi confruntarea s-ar putea să fie mai grea decât operaţia. Aţi fost toţi formidabili. Mulţumesc lui Dumnezeu că am făcut atâtea repetiţii la St. Thomas.

Dacă veţi rămâne vreodată fără lucru, iar eu voi avea nevoie de un crupier, un şofer şi un anestezist ştiu la cine să mă adresez.

Ceilalţi plecară şi Robin se trânti extenuat pe pat. Căzu într-un somn adânc şi nu se trezi decât după ora opt, a doua zi dimineaţă, când constată că a dormit complet îmbrăcat. Nu i se mai întâmplase aşa ceva de pe vremea când, fiind tânăr internist, era de serviciu şi de noapte, după o zi în care lucrase paisprezece ore fără întrerupere. Făcu o baie reconfortantă cu apă foarte fierbinte. Se îmbrăcă cu o cămaşă curată şi în costum şi se simţi gata să se întâlnească cu Harvey Metcalfe. Mustaţa lui nou achiziţionată, ochelarii fără rame şi succesul operaţiei îl făceau să se simtă asemenea faimosului chirurg drept care se dădea.

Ceilalţi trei îşi făcură apariţia în cursul orei următoare, să-i ureze noroc, şi se hotărâră să-l aştepte în camera 217 până se va întoarce. Stephen le achitase tuturor hotelul şi reţinuse bilete pentru Londra, pentru mai târziu, în aceeaşi după-amiază. Robin plecă, preferind şi de data aceasta să coboare scările în loc de a lua liftul. După ce ieşi din hotel, merse pe jos o bucată bună de drum, apoi luă un taxi care să-l ducă în port.

Nu era greu să-l găseşti pe Messenger Boy, un iaht lung de o sută de picioare, ancorat în capătul de est al portului. Etala un drapel masiv panamez pe catargul de la pupă, din motive pecuniare, bănui Robin. A fost întâmpinat de sora Faubert.

— Bună ziua, domnule doctor Barker.

— Bună dimineaţa, soră. Ce face domnul Metcalfe?

— A avut o noapte foarte liniştită, acum ia un mic dejun uşor şi dă câteva telefoane. Doriţi să-l vedeţi imediat?

— Da, te rog.

Robin intră într-o cabină impresionantă şi se găsi faţă în faţă cu omul împotriva căruia uneltise timp de opt săptămâni. Vorbea la telefon:

— Da, acum sunt bine, draga mea. Dar am fost în mare pericol. Nu-ţi fie teamă, nu mor eu, puse telefonul jos. Domnule doctor Barker, tocmai am vorbit cu soţia mea în Massachusetts şi i-am spus că vă datorez viaţa. Chiar la ora cinci dimineaţa părea că vestea îi face plăcere. Înţeleg că mi s-a făcut o operaţie, că am fost transportat de urgenţă cu o ambulanţă şi că mi-aţi salvat viaţa. Cel puţin aşa scrie în *Nice-Matin.*

În ziar dădeau vechea fotografie a lui Harvey în pantaloni pescăreşti pe bordul iahtului, imagine pe care Robin o cunoştea din dosarul său. Articolul era intitulat: *Millionaire s'évanouit au Casino,* iar dedesubt scria: *La vie d'un millionaire américain a été sauvée par une*

opération urgente dramatique! Lui Stephen îi va face plăcere.

— Spune-mi, doctore, zise Harvey, plăcându-i ideea. Eram într-adevăr în pericol?

— Ei da. Eraţi într-o stare critică şi consecinţele ar fi putut fi destul de serioase dacă nu vă scoteam asta din stomac. Robin, cu un gest larg, scoase piatra etichetată din buzunar.

Ochii lui Harvey se căscară cât cepele.

— Nu mai spune! Am purtat eu în mine chestia asta tot timpul? E de necrezut! Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Dacă voi putea face vreodată ceva pentru dumneata, doctore, nu ezita să-mi spui. Îi oferi lui Robin un strugure. Sper că ai să mă îngrijeşti până mă fac bine. Nu am impresia că infirmiera îşi dă seama de toată gravitatea stării mele.

Robin se gândi şi spuse:

— Mi-e teamă că nu sunt liber să pot face acest lucru, domnule Metcalfe. Vacanţa mea se sfârşeşte astăzi şi trebuie să mă întorc în California. Nimic foarte urgent: doar câteva operaţii şi un program destul de încărcat de conferinţe. Ridică uşor dispreţuitor din umeri. Nu-i sfârşitul lumii, dar mă ajută să duc felul de viaţă cu care m-am obişnuit.

Harvey se ridică, ţinându-şi grijuliu stomacul.

— Ascultă ce-ţi spun eu, domnule doctor Barker. Nu dau două parale pe nişte amărâţi de studenţi. Sunt un om bolnav şi am nevoie de dumneata până mă fac bine. Voi avea grijă să merite să rămâi, nu-ţi fă probleme. Nu-mi pare rău de bani când este în joc sănătatea mea, ba fac mai mult, dacă asta te poate convinge, te plătesc cu bani gheaţă. Ultimul lucru pe care îl doresc este ca Unchiul Sam să ştie cât valorez eu.

Robin tuşi uşor, întrebându-se cum abordează doctorii americani cu pacienţii lor subiectul delicat al onorariului.

— S-ar putea să coste destul de mult. Şi nu vreau să plătesc din buzunarul meu amânarea. S-ar putea să însemne vreo optzeci de mii de dolari. Robin respiră adânc.

Harvey nici nu clipi.

— Fireşte. Doar eşti cel mai bun. Nu mi se pare mare preţul pentru a rămâne în viaţă.

— Foarte bine. Mă întorc la hotel şi văd dacă este posibil să-mi schimb programul pentru dumneavoastră.

Robin ieşi din camera bolnavului şi Rolls Royce-ul alb îl duse la hotel. Cei din camera 217 îl priveau, nevenindu-le să creadă, în timp ce le povestea ce se întâmplase.

— Stephen, pentru numele lui Dumnezeu, omul ăsta e ipohondru ca un nebun. Vrea să stau cu el până se face bine. Nici unul

dintre noi n-a prevăzut aşa ceva.

Stephen privi spre el liniştit:

— Rămâi aici şi joacă cum îţi cântă. De ce să nu aibă ceea ce plăteşte. Rămâi pe banii lui, bineînţeles. Întoarce-te la fanfaron şi spune-i că o să vii să-l ţii de mână în fiecare zi la ora unsprezece. Noi va trebui să plecăm fără tine. Şi nu te lansa în cheltuieli prea mari, te rog.

Robin ridică receptorul...

După un prânz prelungit, în camera 217, la care şi-au permis încă o sticlă de Krug '64, trei tineri plecară din Hotel de Paris, luară un taxi până la aeroportul din Nisa şi la ora şaisprezece se suiră în avionul companiei British Airlines, zborul 012 şi plecară spre Londra. Nici de data aceasta nu stătură împreună. Din cele povestite de Robin despre conversaţia avută cu Harvey Metcalfe, lui Stephen îi rămăsese în minte o frază: „Dacă voi putea vreodată face ceva pentru dumneata, nu ezita să-mi spui".

Robin îşi vizita pacientul o dată pe zi, purtat de maşina albă, cu anvelope albe şi şofer în uniformă albă. Numai Harvey poate duce neruşinarea atât de departe, gândea el. În cea de a treia zi, infirmiera îi ceru să schimbe cu el câteva cuvinte între patru ochi.

— Pacientul meu, spuse ea plângându-se, îmi face avansuri indecente când îi schimb pansamentul.

Robin îi îngădui doctorului Barker o remarcă neprofesională.

— N-aş putea spune că nu-l înţeleg. Totuşi, ţine-te tare. De altfel, cred că ţi s-au mai întâmplat lucruri de acest fel şi înainte.

— *Naturellement,* dar nu de la un pacient care a suferit în urmă cu trei zile o operaţie atât de serioasă.Trebuie să aibă o constituţie *fomidable*.

— Am o idee. Să-i punem o sondă pentru vreo două zile. Aceasta o să-i mai frâneze pornirile. Ea zâmbi. Trebuie să-ţi vină destul de greu să stai închisă aici toată ziua, continuă Robin. Ce-ar fi să vii şi să luăm o mică cină împreună, la noapte, după ce adoarme domnul Metcalfe?

— Mi-ar face multă plăcere. Unde vă întâlnesc?

— Hâtel de Paris, camera 217, spuse Robin fără să roşească. Să zicem la ora douăzeci şi unu.

— Accept cu multă plăcere, domnule doctor.

— Încă puţin Chablis, Angeline?

— Mulţumesc, îmi ajunge, Wiley. A fost o cină de neuitat. Dar mă întreb dacă nu mai doreşti ceva?

Se ridică, aprinse două ţigări, şi-i puse una în gură. Apoi se

îndepărtă; fusta lungă i se mula după mişcarea şoldurilor. Pe sub bluza roşie nu purta sutien. Expiră fumul, privind spre el.

Robin se gândea la nevinovatul doctor Barker din Australia, la soţia şi copiii lui din Newbury şi la restul echipei de la Londra. Apoi îi alungă pe toţi din minte.

— Ai să te plângi domnului Metcalfe dacă am să-ţi fac propuneri indecente?

— Din partea ta, Wiley, nu vor fi indecente.

Harvey a fost foarte vorbăreţ în timpul convalescenţei şi Robin îi scoase cu multă gravitate firele în cea de a şasea zi.

— Se pare că rana s-a vindecat foarte bine, domnule Metcalfe. Luaţi-o încet cu eforturile şi spre mijlocul săptămânii următoare veţi fi complet restabilit.

— Grozav. Trebuie să plec de îndată la Londra pentru cursele de cai de la Ascot. Ştii, calul meu Rosalie este unul din favoriţi anul acesta. Oare n-ai putea să rămâi şi să fii oaspetele meu? Dacă se întâmplă să recidivez?

Robin îşi stăpâni un zâmbet.

— Nu vă fie teamă. Nu-i nici un pericol. Îmi pare rău că nu pot rămâne să văd cum se comportă Rosalie la Ascot.

— Şi mie îmi pare rău, doctore. În orice caz, îţi mulţumesc din nou. N-am mai întâlnit niciodată un chirurg ca dumneata.

Şi probabil că nici n-ai să mai întâlneşti, gândi Robin, accentul lui american începând să se piardă. Îşi luă cu uşurare rămas bun de la Harvey şi cu regret de la Angeline şi trimise prin şoferul care îl lăsă la hotel următoarea notă de plată: „Dr. Wiley Franklin Barker trimite cele mai bune urări domnului Harvey Metcalfe şi cere permisiunea să-l informeze că îi datorează, pentru serviciile profesionale prestate în timpul operaţiei şi a tratamentului postoperatoriu, suma de optzeci de mii de dolari."

Şoferul se reîntoarse după o oră cu un cec de optzeci de mii de dolari, pe care Robin îl duse în triumf la Londra.

13

Ziua următoare, vineri, Stephen, aşezat pe divanul pe care Robin îşi consulta pacienţii în Harley Street, se adresă trupei:

— Acţiunea de la Monte Carlo a fost un succes deplin, din toate punctele de vedere, mulţumită lui Robin, care şi-a păstrat sângele

rece. Cheltuielile au fost totuşi cam mari. S-a plătit pentru spital şi pentru hotel unsprezece mii trei sute cincizeci şi unu de dolari şi am primit optzeci de mii de dolari. Deci ni s-au restituit cinci sute douăzeci şi şapte de mii cinci sute şaizeci de dolari, iar cheltuielile s-au ridicat până în prezent la douăzeci şi două de mii cinci sute treizeci de dolari, ceea ce face ca domnul Metcalfe să ne mai datoreze încă patru sute nouăzeci şi patru de mii nouă sute şaptezeci de dolari. Este toată lumea de acord?

Urmă un murmur general de aprobare. Încrederea lor în aritmetica lui Stephen era nelimitată, deşi, ca orice matematician specializat în algebră, tânărul găsea plictisitor să lucreze cu cifrele.

— Apropo, Robin, cum ai reuşit să cheltuieşti şaptezeci şi trei de dolari şi cincizeci de cenţi miercurea trecută la cină? Ce ai comandat, icre negre şi şampanie?

— Cam aşa ceva, recunoscu Robin. Era o ocazie care părea să ceară ceva mai deosebit.

— Pariez cu mai mult decât am câştigat la Monte Carlo că ştiu cu cine ai fost la cină şi mai pariez şi că n-a împărţit cu tine numai masa, spuse Jean-Pierre, scoţându-şi portofelul din buzunar. Uite, Stephen, două sute nouăsprezece franci, câştigul meu la cazino de miercuri seara. Dacă m-ai fi lăsat de capul meu, nu ar fi trebuit să ne batem capul cu operaţia făcută de Robin. Puteam câştiga toată suma de unul singur. Cred că merit cel puţin numărul de telefon al infirmierei Faubert.

Stephen nu ţinu seama de spusele lui Jean-Pierre.

— Foarte bine, Jean-Pierre, suma se va scădea din cheltuieli. La schimbul de astăzi, cei două sute nouăsprezece franci ai tăi, făcu o mică pauză şi-şi scoase calculatorul, valorează patruzeci şi şase de dolari şi şaptezeci şi şase de cenţi. Aceasta reduce cheltuielile la douăzeci şi două de mii patru sute optzeci şi trei de dolari şi douăzeci şi patru de cenţi. Să trecem acum la planurile mele pentru Ascot, care sunt simple. James a făcut rost de două insigne pentru padocul rezervat membrilor, la preţul de zece dolari. Ştim că şi Harvey Metcalfe are o insignă, ca toţi cei ai căror cai concurează, deci, dacă vom fi bine coordonaţi şi vom face ca totul să pară natural, ar trebui să cadă din nou în cursă. James ne va informa prin walkie-talkie şi vom fi la curent cu mişcările lui Metcalfe de la sosire până la plecare. Jean-Pierre îl va aştepta la intrarea în padocul membrilor şi îl va urma înăuntru. Robin va trimite telegrama de la aeroportul Heathrow la ora treisprezece, astfel ca Harvey să o primească în timpul prânzului, în loja lui personală. Această parte a programului este uşoară. Dar dacă vom reuşi să-l momim să vină la Oxford, vom avea toţi de furcă cu el.

Mărturisesc că mi-ar face o mare plăcere ca de data aceasta, la Ascot, să reuşim de prima oară.

Stephen zâmbi larg.

— Aceasta ne-ar oferi timpul de care avem atâta nevoie să mai repetăm o dată ce avem de făcut la Oxford. Are cineva vreo întrebare?

— Nu ai nevoie de noi pentru partea (a) a planului de la Oxford, doar pentru partea (b), nu-i aşa? întrebă Robin, verificând notele lui Stephen.

— Corect. În partea (a) mă pot descurca şi singur. De fapt, chiar ar fi mai bine dacă aţi rămâne la Londra în noaptea aceea, ca să nu mă împiedic de voi. Următorul lucru pe care va trebui să-l facem va fi să ne gândim la ceva pentru James, deşi, de altfel, Domnul să ne aibă în pază, i-ar putea veni lui însuşi o idee. Această problemă a început să mă preocupe serios, continuă Stephen, deoarece, odată întors în America, vom avea de-a face cu un Harvey pe propriul său teritoriu. Până acum locul de întâlnire a fost întotdeauna la discreţia noastră. James ar bate teribil la ochi la Boston, chiar dacă este cel mai bun actor dintre noi patru. Acolo, cum ar spune Harvey, va fi o altă mâncare de peşte.

James oftă lugubru, privind covorul Axminster.

— Bietul nostru James! Nu te necăji. Ai condus ambulanţa aceea ca un as, spuse Robin.

— Poate înveţi să pilotezi; atunci l-am putea răpi deturnând un avion, sugeră Jean-Pierre.

Domnişoara Meikle era enervată de râsul care se auzea din sala de consultaţii a doctorului Oakley şi fu bucuroasă când văzu pleacând ciudatul trio. După ce închise uşa după James, care era cel din urmă, intră în cabinetul lui Robin.

— Puteţi consulta acum pacienţii, domnule doctor?

— Da, dacă nu am încotro, domnişoară Meikle.

Secretara strânse gura pungă. Ce s-a abătut oare asupra lui? Erau de vină probabil tipii aceia groaznici pe care a început să-i frecventeze în ultimul timp. Nu mai puteai să contezi deloc pe el.

— Doamnă Wentworth-Brewster, domnul doctor vă va primi acum, iar între timp eu vă voi pregăti pilulele necesare pentru călătoria în Italia. Le veţi putea lua când ieşiţi din cabinet.

Stephen se întoarse la Colegiul Magdalen, să se recreeze câteva zile. începuseră o acţiune în urmă cu opt săptămâni şi doi din echipă reuşiseră, depăşindu-i cu mult aşteptările. Îşi dădea seama că trebuia să le încununeze eforturile cu ceva care să devină o legendă ce va dăinui la Oxford mult timp după plecarea lui.

Jean-Pierre se întoarse la galeria sa din Bond Street. Cum nu trebuia să spună decât o frază la Ascot, nu avea de ce să fie preocupat, în schimb, partea (b) a planului lui Stephen, care urma să se desfăşoare la Oxford, îl ţinea noapte de noapte în faţa oglinzii ca să-şi repete rolul.

James o invită pe Anne la Stratford-upon-Avon pentru sfârşitul săptămânii. Trupa de teatru Royal Shakespeare Company îi răsplăti cu un spectacol strălucit al piesei *Mult zgomot pentru nimic,* iar după teatru, plimbându-se pe malul râului Avon, James o ceru pe Anne în căsătorie. Doar lebedele regale au putut să-i audă răspunsul. Inelul cu briliant pe care James îl observase în vitrină la Cartier, în timp ce-l aştepta pe Harvey Metcalfe să intre la Jean-Pierre în galerie, părea şi mai frumos pe degetul ei subţire. Fericirea lui James părea completă. Dacă ar fi reuşit şi el să vină cu un plan care să-i uimească pe toţi, nu i-ar mai fi lipsit nimic. Se sfătui din nou cu Anne în noaptea aceea, discutând câteva idei noi şi altele mai vechi, fără nici un rezultat.

Dar în mintea ei începuse să încolţească o idee.

14

Luni dimineaţă James o conduse pe Anne la Londra şi îşi îmbrăcă cel mai cuviincios rând de haine de care dispunea. Anne trebuia să se întoarcă la lucru şi refuză invitaţia de a merge cu el la Ascot. Se temea că ceilalţi nu vor fi de acord cu prezenţa ei şi-l vor bănui pe James că i-a încredinţat secretul.

Deşi James nu-i spusese amănuntele acţiunii de la Monte Carlo, Anne ştia punct cu punct cum urma să se desfăşoare planul la Ascot şi îşi dădea seama că James era nervos. Oricum, avea să-l vadă în noaptea aceea şi să afle dacă se va întâmpla ceva rău. James părea pierdut. Anne era mulţumită că Stephen, Robin şi Jean-Pierre duceau ştafeta cea mai mare parte a timpului în cursa lor de echipă, dar ideea care începuse să prindă formă în capul ei s-ar fi putut să-i surprindă pe toţi.

Stephen se sculă dis-de-dimineaţă şi îşi admiră în oglindă părul

cărunt. Rezultatul fusese scump obţinut, cu o zi în urmă, la salonul de coafură din Debenhams. Se îmbrăcă atent, punându-şi unicul costum respectabil pe care îl avea, de culoare gri, şi o cravată albastră în carouri. Le adusese pentru tot felul de ocazii, începând cu o prelegere în faţa studenţilor de la Universitatea din Sussex, până la o cină cu ambasadorul american. Nimeni nu-i spusese că nu se potrivesc bine culorile şi că hainele, prost croite, atârnă la coate şi la genunchi. În opinia lui Stephen, erau eleganţa însăşi. Călători cu trenul de la Oxford la Ascot, în timp ce Jean-Pierre veni de la Londra cu maşina. Se întâlniră cu James la Belvedere Arms la ora unsprezece, cam la o milă depărtare de locul unde se desfăşurau cursele de cai.

Stephen telefonă imediat lui Robin, pentru a-i confirma faptul că sunt împreună şi-i ceru să-i citească textul telegramei.

— E perfect, Robin. Acum pleacă la Heathrow şi expediaz-o exact la ora treisprezece.

— Noroc bun, Stephen. Stoarce bine escrocul, nu-l lăsa să-ţi scape.

Stephen se întoarse la ceilalţi, pentru a le spune că la Londra Robin ţine situaţia în mână.

— E timpul să pleci, James; anunţă-ne de îndată ce apare Harvey.

James bău o sticlă cu apă minerală şi plecă. Problema lui consta în faptul că dădea la tot pasul de prieteni şi că nu putea să le explice de ce nu rămâne cu ei.

Harvey sosi în parcarea de maşini, cu Rolls Royce-ul său alb, care strălucea ca o reclamă de detergent. Toţi cei care mergeau la curse se uitau lung la maşină, cu un dispreţ specific englezesc, pe care Harvey îl confunda cu admiraţia. Îşi conduse oaspeţii în loja lui particulară. Costumul său nou solicitase toată ingeniozitatea lui Bernard Weatherill. O garoafă roşie la butonieră şi o pălărie care-i acoperea ţeasta chealã îl făcea aproape de nerecunoscut şi James s-ar fi putut să nu-l observe dacă nu ar fi fost automobilul alb. Se ţinu de grupul lui Harvey la o distanţă prudentă, până când îl văzu că intră pe o uşă pe care scria „Domnul Harvey Metcalfe şi invitaţii săi".

— Se află în loja lui personală, anunţă James.

— Tu unde eşti? întrebă Jean-Pierre.

— Chiar dedesubtul lui, la nivelul pământului, lângă un bookmaker cam necioplit care se numeşte Sam O'Flaherty.

— Nu văd de ce eşti nepoliticos cu irlandezii, James, îl dojeni Jean-Pierre. Venim şi noi peste câteva minute.

James privi spre tribuna imensă, albă, în care aveau loc confortabil zece mii de spectatori şi de unde se vedea perfect traseul

curselor. Îi venea greu să se concentreze asupra celor ce avea de făcut, deoarece din nou trebuia să evite rude şi prieteni. Mai întâi, contele de Halifax, apoi fata aceea îngrozitoare pe care avusese proasta inspiraţie să o ducă primăvara trecută la balul Queen Charlotte. Cum naiba se numea? A, da. Onorabila Selina Wallop. Foarte potrivit. Purta o fustă scurtă care fusese la modă cu cel puţin patru ani în urmă şi o pălărie care părea exclus să poată fi vreodată la modă. James îşi trase pălăria moale peste urechi, privi în altă parte şi-şi petrecu timpul flecărind cu Sam O'Flaherty despre cursa de la trei douăzeci şi despre Premiul King George VI and Queen Elizabeth. O'Flaherty îl informă cu voce ridicată despre şansele favoritei:

— Rosalie cu 6 la 4, iapa unui american, Harvey Metcalfe, călărită de Pat Eddery.

Jocheul Eddery era pe cale de a deveni cel mai tânăr campion care participase vreodată la aceste curse şi Metcalfe susţinea întotdeauna pe câştigători.

Stephen şi Jean-Pierre se alăturară lui James şi Sam O'Flaherty. Ajutorul acestuia stătea pe o ladă de portocale răsturnată şi îl informa prin semne despre mersul cursei, mişcându-şi braţele ca un marinar pus să semnalizeze la bordul unei nave pe cale să se scufunde.

— Pentru cine pariaţi, domnilor? îi întrebă Sam.

James trecu cu vederea uşoara încruntare de dezaprobare a lui Stephen.

— Cinci lire sterline de două ori pentru Rosalie, spuse el, şi întinse o hârtie foşnitoare de zece lire sterline, primind în schimb un cartonaş verde cu numărul seriei şi numele lui Sam O'Flaherty ştampilat chiar la mijloc.

— Presupun, James, că aceasta este o parte integrantă a planului tău, pe care încă nu ni l-ai dezvăluit, spuse Jean-Pierre. Ceea ce aş dori să ştiu este cât vom câştiga dacă reuşeşte?

— Nouă lire sterline şi zece penny, după scăderea impozitului, dacă va câştiga Rosalie, intră în vorbă Sam O'Flaherty, cu un muc de ţigară săltându-i în gură în sus şi în jos când vorbea.

— Nu mi se pare o contribuţie prea mare la un milion de dolari, James. Suntem în afara padocului rezervat membrilor. Să pândim momentul în care Harvey iese din lojă. Eu bănuiesc că în jurul orei treisprezece patruzeci şi cinci va veni să vadă caii şi jocheii care aleargă la ora paisprezece, deci ne rămâne o oră liberă.

Chelnerul deschise o altă sticlă de Krug 1964 şi turnă în paharele invitaţilor lui Harvey: trei bancheri, doi economişti, doi armatori şi un distins ziarist din Londra.

Preferând ca invitaţii lui să aibă faimă şi influenţă, Harvey invita

întotdeauna oameni cărora le era aproape imposibil să-l refuze, din cauza afacerilor pe care ar fi putut să le facă datorită lui. Era încântat de grupul pe care îl adunase pentru ziua lui cea mare. Cel mai în vârstă dintre toţi era Sir Howard Dodd, bătrânul preşedinte al băncii comerciale care îi purta numele; era, de fapt, numele străbunicului său. Sir Howard avea un metru optzeci şi opt, se ţinea drept de parcă ar fi înghiţit un par şi arăta mai mult a grenadier decât a bancher respectabil. Singurul lucru pe care îl avea în comun cu Harvey era părul, sau mai degrabă lipsa de păr de pe capul lui chel. Tânărul său asistent, Jamie Clark, îl întovărăşea. Abia trecut de treizeci de ani şi extrem de inteligent, era acolo ca să se asigure că preşedintele său nu bagă banca în vreo combinaţie pe care să o regrete mai târziu. Deşi avea o admiraţie tacită pentru Harvey, Clark nu considera că este genul de client cu care banca sa să facă afaceri. Totuşi era departe de a fi împotriva unei zile petrecute la curse.

Cei doi economişti, domnul Colin Emson şi dr. Michael Hogan de la Institutul Hudson, erau acolo să-l informeze pe Harvey despre situaţia critică a economiei britanice. Nu puteau fi mai diferiţi unul de altul. Emson era un adevărat autodidact, care abandonase şcoala la cincisprezece ani şi îşi făcuse singur educaţia. Folosindu-se de relaţiile sale sociale, formase o companie specializată în impozite, care se bucurase de un succes remarcabil, mulţumită obiceiului pe care îl avea guvernul britanic de a scoate câte o nouă lege financiară o dată la câteva săptămâni. Emson avea un metru optzeci şi doi înălţime, era solid, jovial şi gata să contribuie la buna dispoziţie a grupului, indiferent dacă Harvey ar fi pierdut sau ar fi câştigat. Hogan, spre deosebire de el, urmase cele mai bune şcoli: Winchester, Colegiul Trinity la Oxford şi Şcoala de Economie Wharton din Pennsylvania. Un scurt interval de timp petrecut la McKinsey, la Londra, care pregătea consilieri de management, făcuse din el unul dintre economiştii cei mai bine informaţi din Europa. Cei care îi observau trupul zvelt şi vânjos nu ar fi fost surprinşi să afle că fusese un jucător de rugby de talie internaţională. Cu părul închis la culoare şi ochii castanii fixaţi mai tot timpul asupra lui Harvey, îi venea greu să nu-şi arate dispreţul. Era invitat pentru a cincea oară la Ascot; Harvey părea că nu va accepta niciodată să i se refuze o invitaţie.

Pe fraţii Kundas, greci de origine, care iubeau cursele de cai aproape la fel de mult ca vapoarele, cu greu puteai să nu-i confunzi între ei, cu părul lor negru, tenul măsliniu şi sprincenele groase, închise la culoare. Era greu să ghiceşti ce vârstă au şi nimeni nu ştia cât sunt de bogaţi. Probabil nu ştiau nici ei înşişi. Ultimul invitat al lui Harvey, Nick Lloyd de la *News of the World,* venise din dorinţa de a

culege orice informaţie murdară în legătură cu gazda sa. Pe la mijlocul anilor şaizeci era gata să dea în vileag asemenea chestii despre Metcalfe, dar un alt scandal, mai savuros, ocupase prima pagină a ziarului timp de câteva săptămâni şi între timp Harvey scăpase. Lloyd, aplecat asupra inevitabilului triplu gin cu o idee de apă tonică, urmărea cu interes grupul pestriţ.

— O telegramă pentru dumneavoastră, domnule.

Harvey o deschise rupând-o. Nu era ordonat niciodată, orice ar fi făcut.

— Este de la fiica mea, Rosalie. E drăguţ din partea ei să-şi amintească de curse, dar dă-o naibii de treabă, doar i-am pus calului numele ei. Hai acum să mâncăm. Se aşezară să mănânce: un antreu rece, fazan şi căpşuni. Harvey era şi mai vorbăreţ ca de obicei, dar oaspeţii nu păreau să observe, conştienţi că e nervos înainte de curse şi ştiind că preferă să câştige acest trofeu mai mult decât pe oricare altul din America. Nici chiar Harvey nu-şi putea da seama ce se întâmplă cu el. Poate era atmosfera deosebită de la Ascot care îl atrăgea atât de puternic, armonia dintre iarba verde, luxuriantă şi înprejurimile minunate, mulţimea elegantă şi eficienţa organizării, care făcea din Ascot obiectul invidiei întregii lumi a curselor de cai.

— Anul acesta ai şanse mai bune decât ai avut vreodată, Harvey, spuse bancherul mai în vârstă.

— Ştiu şi eu, Sir Howard? Lester Piggott călăreşte calul ducelui de Devonshire, Crown Princess, iar calul reginei, Highclere, este favoritul tuturor, deci nu-mi pot permite să-mi supraestimez şansele. Când ai ieşit de două ori al treilea şi altă dată ai fost favoritul şi nu ai ocupat nici un loc, începi să te întrebi dacă vreun cal de-al tău e sortit să reuşească vreodată.

— Altă telegramă, domnule.

Încă o dată degetul gros al lui Harvey o deschise, rupând-o.

— „Cele mai bune urări şi mult noroc pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth", citi el tare. E din partea personalului băncii dumneavoastră, Sir Howard. M-au dat gata!

Accentul americano-polonez al lui Harvey făcu ca expresia englezească să sune puţin ridicol.

— Mai vrea cineva şampanie?

Sosi încă o telegramă.

— Dacă merge tot aşa, Harvey, vei avea nevoie de o cameră specială la poştă. Toată lumea râse de gluma slăbuţă a lui Sir Howard.

Din nou, Harvey citi tare:

— „Regret că nu suntem împreună la Ascot. Sunt obligat să plec spre California. Voi fi recunoscător dacă vă veţi ocupa de un vechi

prieten, profesorul Rodney Porter din Oxford, câştigătorul Premiului Nobel. Nu lăsaţi agenţii de pariuri să vă tragă pe sfoară. Wiley B., Aeroportul Heathrow". Harvey le explică: Este de la Wiley Barker. El e tipul care m-a cusut la Monte Carlo. Mi-a salvat viaţa. A scos din mine o piatră cât chifla aia pe care o mănânci dumneata, dr. Hogan. Dar cum naiba am să-l găsesc eu pe profesorul ăla Porter? Harvey se întoarse spre oberchelner. Cheamă-l pe şoferul meu.

După câteva secunde, apăru, umil, şoferul Guy Salmon, îmbrăcat elegant.

— E aici un profesor, Rodney Porter din Oxford. Du-te şi-l caută.

— Cum arată, domnule?

— Cum naiba vrei să ştiu, spuse Harvey. Ca un profesor.

Şoferul abandonă cu regret intenţia sa de a petrece o după-amiază privind cursele şi plecă, lăsându-l pe Harvey şi pe oaspeţii săi să se bucure de căpşuni, de şampanie şi de valul de telegrame care soseau.

— Ştii că dacă câştigi cursa trofeul îţi va fi înmânat de către regină? spuse Nick Lloyd.

— Pun pariu că o să fie încoronarea vieţii mele. Numai să-mi fie dat să câştig Premiul King George and Elizabeth şi să o întâlnesc pe regină. Şi dacă câştigă Rosalie, propun ca fiica mea să se mărite cu prinţul Charles, deoarece sunt cam de aceeaşi vârstă.

— Mă tem că nici chiar tu nu vei fi în stare să aranjezi aceasta, Harvey.

— Ce ai de gând să faci cu cele optzeci şi una de mii de lire sterline, banii de premiu, domnule Metcalfe? întrebă Jamie Clark.

— Vreo operă de binefacere, spuse Harvey, mulţumit să-şi vadă invitaţii impresionaţi.

— Foarte generos din partea ta, Harvey. Tipic pentru reputaţia pe care o ai. Nick Lloyd îl privi cu înţeles pe Michael Hogan. Chiar dacă ceilalţi nu erau la curent, ei doi ştiau ce era tipic pentru reputaţia lui Harvey.

Şoferul se întoarse să spună că nu era nici o urmă de profesor nici la bar, nici în balconul unde se lua prânzul, nici în bufetul din padoc, iar pe el nu l-au lăsat să intre în incinta rezervată membrilor.

— Fireşte că nu, spuse Harvey cu emfază. Va trebui să-l caut eu însumi. Voi beţi şi vă bucuraţi.

Harvey se ridică şi se duse spre uşă cu şoferul. De îndată ce oaspeţii săi nu-l mai puteau auzi, spuse:

— Cară-te de aici, şi dacă te mai aud că nu eşti în stare să-l găseşti, am eu grijă să te fac să cauţi altceva... altă slujbă.

Şoferul o luă din loc. Harvey se întoarse zâmbind spre invitaţii

săi.

— Mă duc să mă uit la caii şi călăreţii care aleargă la ora două.

— Iese acum din lojă, anunţă James.

— Ce tot spui acolo? întrebă o voce autoritară pe care o recunoscu imediat. Ai început să vorbeşti de unul singur, James?

James se uită lung la nobilul lord Somerset, înalt de un metru optzeci şi cinci şi încă în stare să se ţină drept, decorat cu Crucea Militară şi D.S.O. (Distinguished Service Order) în primul război mondial. Tot mai emana o energie entuziastă, deşi brazdele de pe faţă indicau că a trecut de vârsta pe care Creatorul i-o garantase prin contract.

— O, Doamne! Nu, sir... tuşeam doar.

— Cine crezi că va câştiga Premiul King George and Queen Elizabeth? întrebă pairul regatului.

— De, eu am pariat câte cinci lire sterline de două ori pe Rosalie, sir.

— Am impresia că a închis aparatul, spuse Stephen.

— Sună-l din nou, îl sfătui Jean-Pierre.

— Ce zgomot se aude, James? Foloseşti un aparat de auzit, sau ceva asemănător?

— Nu, sir, e... un... radio cu tranzistori.

— Asemenea lucruri ar trebui interzise. Tulbură liniştea omului.

— Aveţi perfectă dreptate, sir.

— Ce l-a apucat, Stephen?

— Nu-mi dau seama. Bănuiesc că s-a întâmplat ceva.

— O, Doamne, uite-l pe Harvey care vine drept spre noi. Du-te în padocul membrilor, Stephen, şi vin şi eu după tine. Inspiră adânc şi linişteşte-te. Nu ne-a văzut.

Harvey se îndreptă ţanţoş spre oficialităţile care blocau intrarea în padocul membrilor.

— Sunt Harvey Metcalfe, proprietarul Rosaliei, uite insigna mea.

A fost lăsat să intre. În urmă cu treizeci de ani, gândi el, nu l-ar fi lăsat să intre în padocul membrilor, chiar dacă erau ai lui toţi caii care participau la curse. Pe atunci cursele de la Ascot durau numai patru zile pe an şi erau un mare eveniment monden. Acum durau douăzeci şi patru de zile şi deveniseră bun prilej pentru afaceri. Timpurile se schimbaseră. Jean-Pierre se ţinea după el, arătându-şi permisul de trecere fără să vorbească.

Un fotograf renunţă să mai vâneze pălăriile extravagante de damă pentru care cursele de la Ascot erau renumite şi-i făcu o fotografie lui Harvey, pentru cazul în care Rosalie avea să câştige

Premiul King George VI. De îndată ce bliţul se declanşă, alergă spre cealaltă intrare, unde Linda Lovelace, protagonista filmului *Deep Throat,* care se juca cu sălile pline la New York, dar fusese interzis în Anglia, încerca să pătrundă în padocul membrilor. În ciuda faptului că fusese prezentată unui binecunoscut bancher, Richard Szpiro, chiar când acesta pătrundea în încintă, pe ea nu o lăsară să intre. Purta un joben şi un taior de dimineaţă fără nimic sub jachetă. Era sigură că nimeni nu o să-şi piardă timpul cu Harvey cât era ea în preajmă. Când domnişoara Lovelace fu absolut convinsă că toţi fotografii o pozaseră încercând să intre în padoc, plecă, înjurând cu voce tare, scopul ei publicitar fiind atins.

Harvey se ducea să vadă caii, în timp ce Stephen mergea şi el în aceeaşi direcţie, doar la câţiva metri în urmă.

— Începe din nou balul, spuse Jean-Pierre în franţuzeşte, îndreptându-se spre Stephen. Se opri între cei doi şi strângându-i cu căldură mâna lui Stephen rosti cu o voce care trebuia să fie auzită:

— Ce mai faceţi, domnule profesor Porter? Nu ştiam că vă interesează cursele de cai.

— De fapt nu prea mă interesează, dar mă întorceam de la un seminar ţinut la Londra şi m-am gândit că este un bun prilej să...

— Profesore Porter, strigă Harvey. Mă simt onorat să vă cunosc, domnule, eu sunt Harvey Metcalfe din Boston, Massachusetts. Bunul meu prieten, Wiley Barker, care mi-a salvat viaţa, mi-a spus că veţi fi azi aici, singur, şi am de gând să fac totul ca să aveţi o după-amiază plăcută.

Jean-Pierre bătu în retragere pe neobservate. Nu-i venea să creadă că fusese atât de uşor. Telegrama acţionase ca o vrajă.

— Maiestatea sa regina, Alteţa sa ducele de Edinburgh, Alteţa sa regina Elisabeta, Regina Mamă şi Alteţa sa prinţesa Anne intră în loja regală.

Fanfarele unite ale Brigăzilor de Gardă începură să cânte imnul naţional:

God Save the Queen.

Cei douăzeci şi cinci de mii de spectatori se ridicară în picioare şi cântară şi ei, fals, dar cu lealitate.

— Ar trebui să avem şi noi un rege în America, îi spuse Harvey lui Stephen, ca să-i ia locul lui Richard Nixon. N-am mai avea probleme de-alde Watergate.

Stephen se gândi că concetăţeanul său american era puţin cam nedrept. Richard Nixon părea aproape un sfânt în comparaţie cu Harvey Metcalfe.

— Vino la mine în lojă, domnule profesor, să-i întâlneşti pe

ceilalţi invitaţi. Afurisita asta de lojă mă costă şapte sute cincizeci de lire sterline, aşa că cel puţin să o umplem. Ai luat masa de prânz?

— Da, am servit un prânz excelent, mulţumesc, minţi Stephen, artă pe care o învăţase tot de la Harvey. Aşteptase timp de o oră lângă padocul membrilor, nervos şi preocupat, incapabil să înghită măcar un sandviş, iar acum era mort de foame.

— Vino atunci să bei nişte şampanie, strigă Harvey.

Pe stomacul gol, gândi Stephen.

— Vă mulţumesc, domnule Metcalfe. Mă simt puţin pierdut. Este prima oară când vin la Royal Ascot.

— Acesta nu-i Royal Ascot, domnule profesor. Este ultima zi a Săptămânii Ascot, dar familia regală vine întotdeauna să vadă cursa King George and Elizabeth, aşa că toţi se pun la mare ţinută.

— Înţeleg, spuse timid Stephen, încântat de greşeala deliberată pe care o făcuse.

Harvey puse mâna pe noua lui achiziţie şi-l duse cu el în lojă.

— Atenţie toată lumea! Vreau să vă prezint pe distinsul meu prieten, Rodney Porter. E unul dintre câştigătorii Premiului Nobel, precum ştiţi. Apropo, care e specialitatea ta, Rod?

— Biochimia.

Stephen începuse să-l cunoască pe Harvey. Cât timp avea să-şi joace rolul bine, nici bancherii, nici armatorii, nici chiar jurnaliştii nu vor avea vreo îndoială că el era cel mai deştept om de pe lume, de la Einstein încoace. Se linişti puţin, ba chiar găsi timp să înfulece nişte sandvişuri cu somon, când ceilalţi nu priveau spre el.

Lester Piggott câştigă cursa de la ora paisprezece, pe calul Olympic Casino, şi pe cea de la paisprezece treizeci, pe Roussalka, însumând astfel trei mii de victorii. Harvey era din ce în ce mai nervos. Vorbea fără pauză şi fără rost. Stătuse jos în timpul cursei de la paisprezece treizeci, fără să arate nici un interes faţă de rezultat şi continua să bea multă şampanie. La paisprezece cincizeci îi invită pe toţi să meargă cu el în padocul membrilor, să-i admire vestita iapă.

Stephen, ca toţi ceilalţi, merse după el, formând un mic cortegiu pseudoregal.

Jean-Pierre şi James urmăreau procesiunea de departe.

— Prea s-a băgat până la gât, ca să mai poată ieşi acum, spuse Jean-Pierre.

— Mie mi se pare destul de relaxat, îi răspunse James. Hai mai bine să plecăm de aici; nu putem decât să-l încurcăm.

Se duseră la bar, unde se bea şampanie; era plin de oameni roşii la faţă, ce păreau că petrec mai mult timp bând decât urmărind cursele.

— Nu-i aşa că-i frumoasă, profesore? Aproape la fel de frumoasă ca fiica mea. Dacă nu câştigă astăzi, nu cred că voi mai reuşi vreodată.

Harvey îşi lăsă micul grup, ca să schimbe o vorbă cu jocheul Pat Eddery şi să-i ureze noroc. Peter Walwyn, antrenorul, dădea ultimele instrucţiuni, înainte ca jocheul să încalece şi să iasă din padoc. Cei zece cai fură apoi plimbaţi prin faţa tribunei, înainte de cursă, un obicei care se practică la Ascot numai pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth. Calul Highclere, care aparţinea Maiestăţii sale regina, purtând culorile auriu, violet şi roşu, era în fruntea procesiunii, urmat de Crown Princess, care îi cam dădea de furcă lui Lester Piggott. Imediat în urma ei era Rosalie, foarte relaxată, proaspătă şi gata s-o pornească. Buoy şi Dankaro mergeau la trap în spatele Rosalieî. Caii despre care se credea că nu au şanse, Mesopotamia, Ropey şi Minnow, erau în coadă. Spectatorii se ridicară să aplaude; Harvey strălucea de mândrie, de parcă toţi caii care participau la cursă erau ai săi.

— ...şi vorbesc acum cu distinsul proprietar american, Harvey Metcalfe, spunea Julian Wilson spre camera de luat vederi în aer liber a BBC-ului. Îl voi ruga, dacă este atât de amabil, să-mi înpărtăşească părerile sale asupra Premiului King George VI and Queen Elizabeth, el fiind proprietarul unuia dintre favoriţi, Rosalie. Bun venit în Anglia, domnule Metcalfe. Ce părere aveţi de cursa cea mare?

— Sunt emoţionat să mă aflu aici şi să mai iau parte o dată la această cursă. Rosalie are şanse mari. Totuşi nu e important să învingi, ci să participi.

Stephen tresări. Baronul de Coubertin, care spusese această frază pentru prima oară, deschizând Olimpiada din 1896, se răsucea probabil în mormânt.

— Ultimele pariuri indică pe Rosalie ca favorită, împreună cu calul Maiestăţii sale regina, Highclere. Care este părerea dumneavoastră?

— Mi-e teamă tot atât de mult de Crown Princess, al ducelui de Devonshire. Lester Piggott se lasă întotdeauna greu bătut la ocazii mari. A câştigat primele două curse şi acum e gata şi pentru aceasta. Crown Princess e o mică iapă foarte bună.

— O milă şi jumătate este o distanţă ideală pentru Rosalie?

— Rezultatele arată că este fără îndoială distanţa ei favorită.

— Ce veţi face cu cele optzeci şi una de mii două sute patruzeci de lire sterline care se primesc drept premiu?

— Banii nu au importanţă. Nici nu m-am gândit la ei.

Stephen se gândise însă serios la ei.

— Vă mulţumesc, domnule Metcalfe, şi mult noroc. Iată acum

ultimele rezultate ale pariurilor.

Harvey se întoarse la grupul său de admiratori şi le propuse să privească cursa din balconul care se afla chiar în faţa lojei sale.

Stephen era fascinat să-l privească pe Harvey de aproape. Din cauza emoţiei devenise nervos şi mai nesigur decât de obicei; departe de a fi omul de acţiune rece şi stăpânit, aşa cum se temuseră toţi patru că va fi. Fiinţa aceasta era umană, susceptibilă şi putea fi învinsă.

Stăteau toţi aplecaţi peste balustradă, privind caii care erau în boxe. Crown Princess era puţin cam agitată, în timp ce ceilalţi aşteptau. Tensiunea devenise insuportabilă.

— Au plecat, bubuiră difuzoarele.

În timp ce douăzeci şi cinci de mii de spectatori puseseră binoclurile la ochi, Harvey spunea:

— A avut un start bun, e bine plasată, şi continuă să facă astfel un comentariu neîntrerupt, până când, la ultima milă, tăcu brusc. Deveni tăcut. Şi ceilalţi aşteptau în tăcere, atenţi la difuzoare.

— Acum parcurg traseul drept. Minnow e primul care intră în curbă... cu Buoy şi Dankara, care par relaxaţi, chiar în spatele lui... urmaţi de Crown Princess, Rosalie şi Highclere...

— Pe măsură ce se apropie de marcajul ultimelor o mie două sute de metri, Rosalie şi Crown Princess aleargă alături de Highclere şi iau viteză...

Mai sunt o mie de metri... Minnow e tot în frunte, dar începe să obosească, în timp ce Crown Princess şi Buoy câştigă teren...

Mai sunt opt sute de metri... Minnow e doar cu puţin înaintea lui Buoy, care a trecut pe locul doi, poate ceva prea devreme...

Şase sute de metri până la potou... au început să accelereze... Minnow impune viteza... Buoy şi Dankaro au rămas în spate cu o lungime de cal... urmaţi de Rosalie, de Lester Piggott pe Crown Princess şi de iapa Highclere a reginei, caii din urmă câştigând teren...

Au trecut de marcajul pentru patru sute de metri... Highclere şi Rosalie încearcă să-l depăşească pe Buoy... Crown Princess e acum puţin în spate...

Ultimii două sute de metri...

Comentatorul ridică tonul şi vocea lui crescu în intensitate.

— Acum a trecut în faţă Joe Mercer, pe Highclere, e chiar în faţa lui Pat Eddery, pe Rosalie... Mai sunt o sută optzeci de metri... Aleargă cap la cap... O sută de metri... Oricare poate să câştige şi la potou par să ajungă în acelaşi timp culorile reginei, auriu, violet şi roşu şi carourile negre şi verzi ale americanului Harvey Metcalfe... fotografia va decide... Dankaro, al domnului Moussac, soseşte al treilea.

Harvey stătea ca paralizat, aşteptând rezultatul. Până şi Stephen

simţea un pic de compasiune pentru el. Nici unul dintre invitaţi nu îndrăznea să spună ceva, de teamă să nu greşească.

— Rezultatul Premiului The King George VI and The Queen Elizabeth, bubuiră din nou difuzoarele şi se aşternu tăcerea: A câştigat nr. 5, Rosalie.

Celelalte rezultate se pierdură în vacarmul mulţimii şi a urletului de triumf scos de Harvey. Urmat de invitaţii săi, alergă la liftul cel mai apropiat, vârî o hârtie de o liră sterlină în mâna liftierei şi strigă: „Pune chestia asta în mişcare." Doar jumătate dintre invitaţi reuşiră să sară în lift o dată cu el. Stephen era printre ei. Când ajunseră la parter, uşile liftului se deschiseră şi Harvey ţâşni ca un pur sânge, trecu pe lângă barul în care se servea şampanie şi, traversând padocul membrilor, trecu în cel al învingătorilor şi îşi aruncă braţele după gâtul calului, gata, gata să dea jocheul jos. Peste câteva minute, o duse în triumf pe Rosalie lângă stâlpul alb pe care scria „Premiul întâi". Mulţimea se îngrămădea în jurul lui, felicitându-l.

Organizatorul cursei, căpitanul Beaumont, veni alături de Harvey să-i spună cum trebuie să procedeze când va fi prezentat. Lordul Abergavenny, reprezentantul reginei la Ascot, o întovărăşea pe Maiestatea sa la padocul câştigători-lor.

— Rosalie, calul domnului Harvey Metcalfe a câştigat Premiului The King George VI and The Queen Elizabeth.

Harvey plutea ca într-un vis. Bliţuri fulgerau şi aparatele de filmat îl urmăreau, în timp ce mergea spre regină. Se înclină şi primi trofeul. Regina, strălucitoare, într-un costum de mătase turcoaz şi cu turban asortat, care nu putea fi creat decât de Norman Hartnell, spuse câteva cuvinte, dar pentru prima oară în viaţa sa lui Harvey îi pierise glasul. Făcând un pas îndărăt, se înclină din nou şi se întoarse la locul său, însoţit de aplauze puternice.

Reîntors în lojă, şampania începu să curgă gârlă şi toţi erau prieteni cu Harvey. Stephen îşi dădu seama că nu era cazul să-şi încerce norocul. Trebuia să-şi aleagă cu grijă momentul şi să observe reacţiile prăzii sale în noile circumstanţe. Rămase tăcut într-un colţ, aşteptând să se potolească emoţia şi scrutându-l atent pe Harvey.

Fu nevoie de încă o cursă, pentru ca Harvey să-şi revină pe jumătate la normal, şi Stephen îşi zise că acum trebuie să treacă la acţiune. Se prefăcu că pleacă.

— Vrei să pleci aşa devreme, profesore?

— Da, domnule Metcalfe. Trebuie să mă întorc la Oxford, să corectez nişte lucrări pentru mâine dimineaţă.

— Am toată admiraţia pentru munca pe care băieţi ca voi o faceţi acolo. Sper că te-ai distrat bine?

— Da, mulţumesc, domnule Metcalfe. O mare reuşită. Trebuie să vă simţiţi foarte mândru.

— Cred că da. A durat mult până să înving, dar acum zic că a meritat... Rod, îmi pare aşa de rău că trebuie să pleci. Nu mai poţi rămâne, să vii diseară cu toţi ceilalţi la Claridge, să sărbătorim victoria?

— Mi-ar fi făcut multă plăcere, domnule Metcalfe, dar mai bine veniţi dumneavoastră la colegiul meu, la Oxford unde, dacă îmi veţi permite, vă voi arăta universitatea.

— Excelentă idee. Am câteva zile libere după Ascot şi mi-am dorit întotdeauna să văd Oxfordul, dar nu ştiu de ce n-am găsit niciodată timp.

— Miercurea viitoare este serbarea câmpenească a universităţii. Aţi putea lua cina cu mine marţi seara, iar ziua următoare o putem petrece vizitând universitatea şi participând la serbare?

Stephen îi scrise pe un bileţel cum să ajungă la el.

— Fantastic. Asta pare să fie cea mai plăcută vacanţă pe care am petrecut-o până acum în Europa. Cu ce te întorci la Oxford, profesore?

— Cu trenul.

— Nu, nu, spuse Harvey. O să te ducă Rolls Royce-ul meu. Are tot timpul să se întoarcă până la ultima cursă de cai.

Înainte ca Stephen să poată protesta, şoferul fu chemat.

— Condu-l pe profesorul Porter la Oxford, apoi întoarce-te. Mergi cu bine, profesore. Aştept cu plăcere să ne revedem marţea viitoare la ora douăzeci. Sunt încântat că te-am întâlnit.

— Vă mulţumesc pentru această zi minunată, domnule Metcalfe şi felicitări pentru splendida victorie.

Stând pe bancheta din spate a Rolls Royce-ului alb, maşina cu care Robin se lăudase că el şi numai el va merge, Stephen se relaxa şi zâmbi în sinea sa. Luând un carneţel din buzunar făcu o însemnare:

„Se scad nouăzeci şi opt de penny din cheltuieli, preţul unui bilet de clasa a doua de la Ascot la Oxford."

15

— Bradley, spuse cel mai în vârstă dintre profesori. Ai început să încărunţeşti pe la tâmple. Nu cumva, băiete dragă, sarcinile universitare depăşesc puterile tale?

Stephen se întrebase dacă nu se va găsi cineva în sala profesorilor care să considere că schimbarea culorii părului său este

demnă de un comentariu. Membrii corpului didactic al colegiilor sunt rareori surprinşi de ceea ce fac colegii lor.

— Tatăl meu a încărunţit de tânăr, domnule profesor, şi se pare că nu-i nici o cale să te opui eredităţii...

— Nu-i nimic, băiete dragă. Aşa o să arăţi şi mai distins săptămâna viitoare, la serbarea câmpenească.

— A, da, răspunse Stephen, care nu se gândea decât la această serbare; aproape că uitasem de ea.

Se întoarse în camerele sale, unde îl aştepta restul echipei ca să primească ultimele instrucţiuni.

— Miercuri este Encaenia, cu prilejul căreia va avea loc şi serbarea câmpenească, începu Stephen, fără să le zică măcar „bună ziua" elevilor săi. Ei nu protestară. Ceea ce am reuşit să învăţăm în legătură cu prietenul nostru milionarul este că, atunci când îl scoţi din mediul lui obişnuit, continuă să creadă că ştie totul. Am demonstrat că nu trebuie să ne lăsăm intimidaţi de el câtă vreme noi ştim ce urmează să se întâmple, iar el nu ştie. Este exact tactica pe care a folosit-o şi el cu Prospecta Oil, fiind tot timpul cu un pas înaintea noastră. Acum noi vom fi cu doi paşi înaintea lui, prin repetiţia de astăzi şi o repetiţie generală în costume, mâine.

— Timpul petrecut în recunoaştere este rareori timp pierdut, mormăi James, aceasta fiind cam singura învăţătură are îi mai rămăsese în minte de pe vremea când era elev la şcoala militară din Harrow.

— N-am fost siliţi să pierdem mult timp în recunoaştere planul tău, nu-i aşa? găsi Jean-Pierre prilejul să-i reproşeze.

Stephen nu ţinu seama de întrerupere.

— Desfăşurarea programului din ziua respectivă durează şapte ore pentru mine şi patru ore pentru voi, incluzând timpul necesar machiajului. James mai face o probă şi cu o zi înainte de acţiune.

— De câte ori vom avea nevoie de copiii mei? întrebă Robin.

— Numai o dată, miercuri. Dacă repetăm prea des cu ei, vor deveni ţepeni şi nu se vor comporta în mod firesc.

— Când crezi că va dori Harvey să se întoarcă la Londra? întrebă Jean-Pierre.

— L-am sunat pe Guy Salmon să mă interesez ce program au şi am aflat că i s-a spus să fie la Claridge pe la nouăsprezece, deci presupun că avem timp doar până la şaptesprezece treizeci.

— Bună idee, spuse Robin.

— E groaznic, comentă Stephen. Am început şi eu acum să gândesc ca omul nostru. Dar hai să mai repetăm o dată ce avem de făcut. Începem cu dosarul roşu, de la pagina şaisprezece. Când plec de

la Colegiul Toate Sufletele...

Duminică şi luni făcură alte două repetiţii. Până marţi ajunseseră să ştie exact toate drumurile pe care urma să le străbată Harvey şi în ce loc ar fi putut fi la orice oră din zi, începând cu nouă dimineaţa, până la şaptesprezece treizeci. Stephen spera că prevăzuse toate eventualităţile. Nici nu avea încotro. De data aceasta nu-şi puteau permite să lase situaţia să le scape din mână. O greşeală ca cea de la Monte Carlo, şi n-ar mai fi avut o a doua ocazie. Repetiţia în costume merse ca pe roate.

— N-am mai purtat asemenea haine de când aveam şase ani şi m-am dus la o petrecere unde toţi eram costumaţi, spuse Jean-Pierre. Oricât ne-am strădui, nu putem să nu atragem atenţia îmbrăcaţi astfel.

— Veţi fi înconjuraţi de oameni în roşu, albastru şi negru, îl linişti Stephen; e ca un circ pentru păuni. Nimeni nu o să privească de două ori spre noi, nici chiar spre tine, Jean-Pierre.

Erau din nou nervoşi, aşteptând să se ridice cortina. Stephen era bucuros să-i vadă ca pe cărbuni; nu se îndoia că în momentul în care ar fi luat-o mai uşor, având de-a face cu unul ca Harvey Metcalfe, ar fi fost daţi imediat în vileag.

Echipa petrecu un sfârşit de săptămână liniştit. Stephen asistă la spectacolul anual al Colegiului de Dramă, dat în grădinile Magdalen, Robin o duse pe soţia sa la Glynde-bourne şi fu cât se poate de atent cu ea, Jean-Pierre citi *Goodbye Picasso* de David Douglas Duncan, iar James merse cu Anne la Tathwell Hall, în Lincolnshire, ca să-l întâlnească pe tatăl său, cel de al cincilea conte.

Până şi Anne era nervoasă la sfârşitul acela de săptămână.

— Harry?

— Domnul doctor Bradley?

— Am un oaspete american la cină, astă-seară. Se numeşte Harvey Metcalfe. Când va veni, ai, te rog, grijă să fie condus la mine.

— Bineînţeles, domnule.

— Şi încă ceva. Se pare că m-a confundat cu profesorul Porter, de la Colegiul Trinity. Nu-l contrazice, te rog. Lasă-l în apele lui.

— Bineînţeles, domnule.

Harry intră din nou în cabina portarului, clătinând trist din cap. Toţi profesorii, fireşte, se cam scrântesc la minte, până la urmă, dar doctorul Bradley fusese atins la o vârstă deosebit de fragedă.

Harvey sosi la ora douăzeci. Era întotdeauna punctual, în Anglia. Portarul îl conduse prin peristil, apoi, pe scările vechi de piatră, până în camerele lui Stephen.

— A sosit domnul Metcalfe.

— Ce mai faci, profesore?

— Foarte bine, domnule Metcalfe. Gentil din partea dumneavoastră să fiţi atât de punctual.

— Punctualitatea este politeţea prinţilor.

— Cred că vreţi să spuneţi că este politeţea regilor, iar în cazul la care vă referiţi, la a lui Lodovic al XVIII-lea. Stephen uitase că Harvey nu-i era elev.

— Sunt sigur că ai dreptate, profesore.

Stephen îi turnă un whisky mare. Privirea oaspetelui său se plimba prin cameră şi se opri asupra biroului.

— Tii, ce mai set de fotografii. În una eşti cu preşedintele Kennedy, în alta cu regina, ba chiar şi cu Papa.

Ideea fusese a lui Jean-Pierre. El îl pusese pe Stephen în contact cu un fotograf, care fusese la închisoare cu prietenul său, pictorul David Stein. Stephen abia aştepta să ardă fotografiile şi să încerce să uite că au existat vreodată.

— Hai să-ţi dau şi eu una, să o adaugi la colecţie.

Harvey scoase din buzunarul interior al hainei o fotografie mare, reprezentându-l pe el primind de la regină trofeul pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth.

— Am să şi semnez.

Fără să aştepte răspuns, mâzgăli în diagonală o semnătură exuberantă pe deasupra capului reginei.

— Mulţumesc, spuse Stephen. Vă asigur că o voi preţui la fel de mult ca pe celelalte fotografii ale mele. Îmi pare bine că aţi găsit timp să mă vizitaţi aici, domnule Metcalfe.

— Este o onoare pentru mine să vin la Oxford; colegiul ăsta vechi e foarte drăguţ.

Stephen avea senzaţia că Harvey chiar crede ce spune şi trebui să se opună dorinţei de a-i povesti întâmplarea cu cina ultimului lord Nuffield la Magdalen. Cu toată generozitatea acestuia faţă de universitate, a existat întotdeauna o uşoară fricţiune între el şi cei care o reprezentau. După o serbare la colegiu, când să plece, Nuffield luă cu îndoială pălăria pe care i-o întindea valetul. „E pălăria mea?" întrebă el dispreţuitor. „Nu am de unde să ştiu, *my lord",* îi răspunse acesta. „Dar în orice caz este cea cu care aţi venit."

Harvey se uită cam absent la cărţile de pe rafturile lui Stephen. Nepotrivirea dintre subiectul lor, matematică pură, şi disciplina pretinsului profesor Porter, biochimia, nu-i atrase din fericire atenţia.

— Explică-mi ce se va întâmpla mâine.

— Bineînţeles, răspunse Stephen. De ce nu? Era exact ceea ce

făcuse şi cu ceilalţi trei. Mai întâi, am să comand cina, apoi vă voi spune ceea ce am plănuit să facem, să văd dacă sunteţi de acord.

— Sunt gata de orice. Mă simt cu zece ani mai tânăr de când am venit în Europa - o fi poate efectul operaţiei - şi sunt încântat că mă aflu la Oxford.

Stephen se întreba dacă va putea să-l suporte şapte ore la rând pe Harvey Metcalfe, dar pentru alţi două sute cincizeci de mii de dolari şi reputaţia sa în faţa celorlalţi din echipă...

Servitorii colegiului aduseră cocteil de creveţi.

— Mâncarea mea favorită, exclamă Harvey. Cum de ai ştiut?

Lui Stephen i-ar fi plăcut să răspundă: „Nu sunt decât foarte puţine lucruri pe care nu le ştiu despre tine", dar se mulţumi să spună:

— O coincidenţă fericită. Deci, dacă ne întâlnim la zece mâine dimineaţă, putem lua parte la ziua considerată cea mai interesantă din calendarul universitar. Se numeşte Encaenia.

— Ce mai e şi asta?

— O dată pe an, la sfârşitul trimestrului Trinity, care este echivalent cu trimestrul de vară al universităţilor americane, noi sărbătorim sfârşitul anului universitar. Vor avea loc mai multe ceremonii, urmate de o splendidă serbare în aer liber, la care vor fi prezenţi cancelarul şi vicecancelarul universităţii. Cancelarul este fostul prim-ministru, Harold Macmillan, iar vicecancelarul este domnul Habakkuk. Sper că va fi posibil să vi-i prezint pe amândoi şi vom reuşi să facem tot ce ne-am propus în aşa fel, încât să vă puteţi întoarce la Londra la ora nouăsprezece.

— De unde ştii că trebuie să mă întorc la ora aceea?

— M-aţi prevenit la Ascot. Stephen era acum în stare să găsească foarte repede o minciună. Îi era teamă că, dacă nu vor reuşi să obţină curând milionul, va sfârşi prin a fi un escroc înrăit.

Harvey savură cina pe care Stephen gândea că o alesese chiar cu prea multă grijă, fiecare fel constând dintr-o mâncare favorită a lui Harvey. După ce acesta băuse o cantitate bună de coniac (din cel care costa şapte lire sterline douăzeci şi cinci de penny sticla, îşi zise Stephen), se plimbară prin peristilurile liniştite ale Colegiului Magdalen, până la Şcoala de Canto. Vocile coriştilor care repetau o mesă de Gabrieli pluteau lin în aer.

— Ia te uită! Mă mir că nu-i interzis să pună muzica atât de tare, spuse Harvey.

Stephen îşi conduse oaspetele până la hotelul Randolph, arătându-i locul marcat cu o cruce de fier, de pe Broad Street, în faţa Colegiului Balliol unde, în anul 1556, arhiepiscopul Cranmer fusese ars pe rug pentru erezie. Harvey se abţinu să spună că nu a auzit

niciodată de acest stimabil preot.

Stephen se despărţi de Harvey pe treptele hotelului Randolph.

— Ne vedem mâine dimineaţă, profesore. Îţi mulţumesc pentru această seară grozavă.

— A fost plăcerea mea. Vin să vă iau la zece. Noapte bună, mâine veţi avea o zi foarte plină.

Stephen se întoarse la Magdalen şi îl chemă imediat pe Robin.

— Totul e în regulă, dar aproape că am exagerat cu cina. A fost aleasă cu prea multă grijă; i-am servit până şi coniacul lui preferat. Aceasta mă va face să fiu mai atent mâine. Să ne aducem mereu aminte că nu trebuie să sărim peste cal. Ne vedem mâine, Robin.

Stephen comunică aceleaşi lucruri lui Jean-Pierre şi lui James, înainte de a se trânti obosit pe pat. Mâine, la ora aceasta, avea să ştie mai multe. Dar avea să fie oare şi mai bogat?

16

A doua zi, la cinci dimineaţa, soarele răsări deasupra râului Cherwell şi puţinii localnici care erau prin preajma locului atât de devreme nu s-ar mai fi mirat de ce cunoscătorii consideră că Magdalen este cel mai frumos colegiu, atât din Oxford cât şi din Cambridge. Cuibărit pe malurile râului, arhitectura lui perpendiculară nu are nimic greoi. Regele Edward al VII-lea, prinţul Henry, cardinalul Wolsey, Edward Gibbon şi Oscar Wilde trecuseră toţi pe porţile lui. Dar singurul lucru care îi trecea lui Stephen prin minte, aşa cum stătea treaz în dimineaţa aceea, era educaţia lui Harvey Metcalfe.

Îşi putea auzi bătăile propriei inimi şi pentru prima dată îşi dădea seama ce pătimiseră Robin şi Jean-Pierre. Părea că trecuse o viaţă de la prima lor întâlnire, care avusese loc doar în urmă cu trei luni. Zâmbi gândindu-se cât de apropiaţi deveniseră în lupta lor comună pentru a-l învinge pe Harvey Metcalfe. Deşi Stephen, ca şi James, începuse să simtă o admiraţie secretă pentru omul lor, era acum şi mai convins că Metcalfe putea fi dus de nas, când nu era pe teren propriu. Timp de peste două ore, Stephen rămase nemişcat în pat, adâncit în gânduri, recapitulându-şi iarăşi şi iarăşi planul. Când soarele se ridicase deasupra arborelui celui mai înalt, se sculă, făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă încet, cu gândurile tot la ziua care îl aştepta.

Se machie cu multă atenţie, ca să pară mai bătrân cu vreo cincisprezece ani. Machiajul îi luă foarte mult timp şi se întreba dacă

femeile au de luptat tot atât de mult în faţa oglinzii ca să obţină efectul dorit. Îşi puse o robă de un roşu magnific, care îl proclama doctor în filosofie al Universităţii din Oxford. Îl amuza faptul că Oxfordul trebuia să fie diferit în toate. Celelalte universităţi prescurtau acest titlu, obţinut prin merite în cercetare, prin iniţialele *Ph.D.* La Oxford era *D.Phil.* Se studie în oglindă.

Dacă asta nu-l impresionează pe Harvey Metcalfe, nu-l va mai impresiona nimic, niciodată.

Şi pe deasupra mai avea şi dreptul să poarte această robă. Se aşeză să-şi studieze pentru ultima oară dosarul roşu. Citise atât de des paginile cu textul bătut strâns la maşină, încât le ştia pe de rost.

Evită să se ducă la micul dejun. Faptul că arăta aproape de cincizeci de ani ar fi stârnit, fără îndoială, mirarea unor colegi, deşi probabil profesorii mai în vârstă nu ar fi observat nimic neobişnuit în aspectul său.

Stephen ieşi din colegiu pe strada High, fără să atragă atenţia celor aproximativ o mie de absolvenţi, îmbrăcaţi cu toţii ca arhiepiscopii din secolul al paisprezecelea. Era uşor să-ţi păstrezi anonimatul în ziua aceea specială. Aceasta, cât şi presupunerea că Harvey avea să fie absorbit de tradiţiile stranii ale vechii universităţi, erau cele două motive pentru care Stephen alesese Encaenia ca zi a bătăliei sale.

Ajunse la hotel la nouă cincizeci şi cinci şi informă pe unul dintre băieţii de serviciu că este profesorul Porter şi că venise să-l ia pe domnul Metcalfe. Stephen se aşeză pe un scaun în hol. Băiatul dispăru grăbit şi se întoarse peste câteva momente cu Harvey.

— Domnul Metcalfe, profesorul Porter.

— Mulţumesc, spuse Stephen. Îşi notă în minte să se întoarcă şi să dea un bacşiş băiatului de serviciu. Prezentarea fusese binevenită, chiar dacă nu era decât o parte a îndatoririlor sale.

— Bună dimineaţa, profesore, spuse Harvey, aşezându-se şi el pe un scaun. Hai, spune-mi acum la ce trebuie să mă aştept.

— Encaenia, explică Stephen, începe în mod oficial când toate notabilităţile universităţii iau un mic dejun compus din şampanie, căpşuni şi frişcă la Colegiul Iisus. Acest mic dejun este cunoscut sub numele de Pomana lordului Nathaniel Crewe.

— Cine-i tipul ăsta, Crewe? Vine şi el să mănânce?

— Numai în spirit. Marele om a murit în urmă cu vreo trei sute de ani. Lordul Nathaniel Crewe, doctor al acestei universităţi, era episcop de Durham şi a lăsat două sute de lire sterline pe an universităţii, cu care să se acopere cheltuielile pentru acest mic dejun şi pentru cuvântarea pe care o s-o ascultăm mai târziu. Fireşte, banii

pe care i-a lăsat el nu mai sunt suficienţi acum, cu inflaţia care face preţurile să tot crească, astfel încât universitatea trebuie să scoată bani din propriul ei buzunar ca să continue tradiţia. După micul dejun urmează o procesiune şi o paradă în faţa teatrului sheldonian.

— Apoi ce mai urmează?

— Parada este urmată de evenimentul cel mai important al zilei. Prezentarea onoranţilor pentru diplome.

— Ăştia cine sunt?

— Onoranţii, continuă Stephen, sunt acele persoane distinse care au fost alese de membrii mai în vârstă ai universităţii pentru a li se conferi, din partea Universităţii Oxford, diplome de onoare. Stephen privi la ceas. De fapt, ar fi bine să plecăm dacă vrem să fim siguri că vom avea un loc bun, de unde să putem privi procesiunea. Stephen se ridică şi împreună cu oaspetele său ieşi din hotelul Randolph, merseră puţin pe Broad Street şi găsiră un loc excelent, chiar în faţa teatrului sheldonian, unde poliţia făcu un mic spaţiu pentru Stephen, din cauza robei sale stacojii. După câteva minute, procesiunea începu, apărând de după colţul străzii Turl. Poliţia oprise traficul şi obliga lumea să rămână pe trotuar.

— Cine sunt băieţii din faţă, ăia care poartă ciomege? întrebă Harvey.

— Sunt mareşalii universităţii şi pedelii. Poartă măciuci ca să protejeze procesiunea cancelarului.

— Iisuse Hristoase, ce pericol poate să fie? Doar nu suntem în Central Park, la New York.

— Sunt de acord, spuse Stephen, dar nu a fost întotdeauna aşa în cursul celor trei sute de ani şi tradiţia se stinge greu în Anglia.

— Şi cine-s ăia din spatele băieţilor numiţi pedeli?

— Cel care poartă robă neagră cu bordură verde este cancelarul universităţii, întovărăşit de pajii lui. Cancelarul este onorabilul de drept Harold Macmillan, care a fost prim-ministru al Marii Britanii pe la sfârşitul anilor cincizeci şi începutul anilor şaizeci.

— A, da. Îmi aduc aminte de el. A încercat să bage Anglia în Europa, dar de Gaulle n-a vrut s-o primească.

— De, cred că şi acesta este un fel de a-ţi aminti de el. Uite, e urmat de vicecancelar, domnul Habakkuk, care este şi rectorul Colegiului Iisus.

— Îmi faci capul calendar, profesore.

— Cancelarul este întotdeauna un englez distins, care şi-a făcut studiile la Oxford; dar vicecancelarul este chiar cineva din conducerea universităţii şi este ales, de obicei, dintre rectorii colegiilor.

— Cred că am priceput.

— După ei vine aşa-numitul registrator, secretarul şi arhivarul universităţii, domnul Caston, care este profesor la Colegiul Merton. El este administratorul-şef al universităţii, având ceea ce ar putea fi considerată funcţia publică cea mai importantă. Nu este subordonat decât vicecancelarului şi Consiliului Hebdomadar, care pentru universitate este un fel de cabinet. În spatele lor îl vedem pe proctorul-şef, domnul Campbell, de la Colegiul Worcester, şi pe proctorul-junior, reverendul doctor Bennett, de la New College.

— Ce e ăla un proctor?

— De peste şapte sute de ani proctorii au fost responsabili cu păstrarea decenţei şi a disciplinei în universitate.

— Cum adică? Cei doi bătrâni ţin în frâu nouă mii de tineri zvăpăiaţi?

— Păi sunt ajutaţi de buldogi, spuse Stephen.

— Ei da, aşa mai înţeleg. Vreo două muşcături date de un bătrân buldog englez ar ţine pe oricine la locul lui.

— Nu, nu, protestă Stephen, încercând disperat să nu râdă. Numele de buldog se dă oamenilor care îl ajută pe proctor să menţină disciplina. Iar acum, în coada procesiunii, puteţi vedea un fel de mic crocodil colorat; sunt rectori de colegii care sunt doctori ai universităţii, doctori ai universităţii care nu sunt rectori de colegii şi rectori de colegii care nu sunt doctori ai universităţii, în această ordine.

— Uite ce e, Rod. Pentru mine toţi doctorii nu înseamnă decât suferinţă şi bani.

— Nu sunt doctori de acest fel, replică Stephen.

— Las-o baltă. Îmi place grozav de mult totul, dar să nu te aştepţi să înţeleg despre ce e vorba.

Stephen privi atent chipul lui Harvey. Sorbea tot ce vedea şi devenise chiar mai tăcut.

— Şirul acesta lung va intra acum în teatrul sheldonian şi toţi cei din procesiune îşi vor lua locurile în emiciclu.

— Scuză-mă că te întrerup. Ce fel de ciclu este ăsta?

— Emiciclul este un cerc format din scaune, în interiorul teatrului, cunoscut ca cel mai neconfortabil din Europa.

Dar nu vă necăjiţi. Mulţumită interesului binecunoscut pe care îl purtaţi educaţiei la Harvard, am reuşit să aranjez pentru noi nişte scaune speciale şi avem doar timpul necesar să ne instalăm în ele, înainte de intrarea procesiunii.

— Excelent, ia-o înainte, Rod. Chiar ştiu cei de aici ce se petrece la Harvard?

— Desigur, domnule Metcalfe. În cercurile universitare aveţi

reputaţia de a fi un om generos, interesat în finanţarea promovării progresului ştiinţific.

— Foarte bine, şi ce mai ştiu?

Foarte puţin, gândi Stephen.

Îl conduse pe Harvey la locul rezervat, din balcon, nedorind ca oaspetele să vadă prea distinct pe bărbaţii şi femeile din emiciclu. De fapt, aceşti membri de vază ai universităţii erau atât de bine înfăşuraţi din cap până în picioare, cu robe, pălării, papioane şi eşarfe, încât nici chiar mamele lor nu i-ar fi putut recunoaşte. Organistul ajunse la ultimul acord şi toţi se aşezară.

— Organistul, spuse Stephen, este de la colegiul meu. Este Choragus, dirijorul corului şi profesor-adjunct de muzică.

Harvey nu-şi putea lua ochii de la emiciclu şi de la siluetele îmbrăcate în roşu. Nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui. Muzica se opri şi cancelarul se ridică în picioare, ca să vorbească celor prezenţi, în latină.

— *Causa hujus convocationis est ut...*

— Ce naiba spune?

— Ne explică de ce ne aflăm aici, îl lămuri Stephen. Am să încerc să vă traduc pe parcurs.

— *Ite Bedelli,* declară cancelarul, şi porţile se deschiseră larg, ca pedelii să-i aducă pe onoranţii care aşteptau în Divinity School. Toţi păstrau tăcere, în vreme ce persoanele care urmau să primească diplome onorifice erau conduse înăuntru de oratorul public, domnul J.G. Griffith, care îi prezenta pe rând cancelarului, descriind cariera şi realizările fiecăruia dintre ei, într-o latină rafinată şi plină de spirit.

Traducerea lui Stephen era însă mai liberă şi completată cu aluzii din care reieşea că doctoratele pe care le obţineau erau şi rezultatul generozităţii financiare, nu numai a strălucitelor realizări ştiinţifice.

— Acesta e lordul Amory. Îl laudă pentru munca depusă în domeniul educaţiei.

— Ăsta cât a dat?

— De, a fost cancelar al vistieriei. Şi acesta este lordul Hailsham. A ocupat opt funcţii în Cabinet, printre care şi pe cea de secretar de stat pentru educaţie şi, în final, lord cancelar. Atât el cât şi lordul Amory urmează să obţină titlul de doctor în drept civil.

Harvey o recunoscu pe onorabila Flora Robson, actriţa, care era recompensată pentru activitatea ei teatrală de o viaţă. Stephen îl informă că ea va obţine diploma de doctor în litere, ca şi poetul laureat, Sir John Betjeman. Cancelarul înmâna fiecăruia câte un sul de hârtie, îi strângea mâna şi îl invita să ocupe un scaun din primul rând

al emiciclului.

Ultimul onorant era Sir George Porter, directorul Institutului Regal şi laureat al Premiului Nobel. El primi diploma onorifică de doctor în ştiinţe.

— Tizul meu, dar nu suntem rude. Ne apropiem de sfârşit, anunţă Stephen. Mai este doar o mică alocuţiune a lui John Wain, profesorul de poezie, despre binefăcătorii universităţii.

Domnul Wain recită *Oraţia Crewian,* care dură cam douăsprezece minute, şi Stephen îi fu recunoscător pentru ceva atât de spiritual, într-o limbă pe care o puteau înţelege amândoi. Abia mai urmări recitările studenţilor care fuseseră premiaţi, cu care se încheie programul.

Cancelarul universităţii se ridică şi conduse procesiunea afară din sală.

— Unde se duc acum cu toţii? întrebă Harvey.

— Se duc să ia prânzul la Toate Sufletele, unde vor întâlni alţi oaspeţi distinşi.

— Doamne, ce n-aş da să fiu şi eu acolo!

— Am aranjat şi acest lucru, îl anunţă Stephen.

Harvey era pur şi simplu copleşit.

— Cum ai reuşit, profesore?

— Registratorul a fost foarte impresionat de interesul de care aţi dat dovadă faţă de Harvard şi am impresia că se speră că aţi putea ajuta şi Oxfordul, mai ales după minunata victorie de la Ascot.

— Ce idee formidabilă. De ce nu m-am gândit eu oare la asta?

Stephen încercă să nu pară prea interesat, sperând că până la sfârşitul zilei Harvey va crede că ideea a fost a lui. Învăţase că nu trebuie să sară peste cal. Adevărul era că registratorul nu auzise în viaţa lui de Harvey Metcalfe, dar deoarece era ultimul trimestru pe care Stephen îl petrecea la Oxford, fusese pus pe lista invitaţilor de un prieten care lucra la Colegiul Toate Sufletele.

Merseră pe jos la acest colegiu, care se afla chiar peste drum de teatrul sheldonian. Stephen încercă, fără mult succes, să-i explice lui Harvey specificul Colegiului Toate Sufletele. De altfel, erau mulţi, chiar la Oxford, care îl considerau un fel de enigmă.

— Este un nume corporativ, începu Stephen, denumirea completă este Colegiul Tuturor Sufletelor Credincioşilor Dispăruţi din Oxford şi comemorează pe învingătorii de la Agincourt. S-a intenţionat să se ţină regulat slujbe pentru odihna sufletelor lor. Rolul său modern este ceva unic. Toate Sufletele este o societate de absolvenţi, din ţară sau străinătate, cei mai mulţi din mediul universitar, care s-au distins prin cercetări şi descoperiri. Mai sunt şi

câţiva membri care şi-au lăsat amprenta în alte domenii de activitate. Colegiul nu are studenţi şi în general dă impresia celor din afară că face ceea ce doreşte cu bogatele lui resurse financiare şi intelectuale.

Stephen şi Harvey îşi ocupară locurile, printre sutele de invitaţi, la masa lungă din biblioteca Codrington. Stephen avea grijă să-l ţină pe Harvey tot timpul ocupat, evitând totuşi ca invitatul său să atragă prea mult atenţia celorlalţi. Îl liniştea gândul că la asemenea ocazii oamenii nu-şi aduceau niciodată aminte pe cine au întâlnit sau ce au spus şi-l prezenta pe Harvey celor din jurul său drept un distins filantrop american. Din fericire erau destul de departe de vicecancelar, de registrator şi de secretarul vistieriei.

Harvey era absolut copleşit de noua lui experienţă şi se mulţumea să asculte ce vorbeau persoanele distinse din jurul său, ceea ce îl surprindea pe Stephen, care se temuse că va vorbi tot timpul. Când masa luă sfârşit şi oaspeţii se ridicară, Stephen respiră adânc şi jucă una dintre cărţile cele mai riscante, îl conduse pe Harvey la cancelar.

— Domnule cancelar, i se adresă el lui Harold Macmillan.

— Da, tinere.

— Îmi permiteţi să vă prezint pe domnul Harvey Metcalfe din Boston. Domnul Metcalfe, aşa cum probabil ştiţi, a donat foarte mult pentru Harvard.

— Da, da, fireşte, excelent, excelent. Ce vă aduce în Anglia, domnule Metcalfe?

Harvey aproape amuţise.

— Da, domnule, vreau să spun, domnule cancelar, am venit să văd calul meu Rosalie concurând pentru Premiul King George and Elizabeth.

Stephen stătea acum la spatele lui Harvey şi-i făcea semne cancelarului că Rosalie, calul lui Harvey, a câştigat premiul. Harold Macmillan, gata ca întotdeauna să intre în joc, şi nefiind omul care să-i scape un şiretlic, răspunse:

— Aţi fost probabil foarte mulţumit de rezultat, domnule Metcalfe.

— Cred că am avut noroc, domnule.

— Nu-mi face impresia că sunteţi un om care se *bazează* pe noroc.

Stephen îşi luă cu hotărâre soarta în mâini.

— Încerc să-l interesez pe domnul Metcalfe în a susţine anumite cercetări care se fac la Oxford, domnule cancelar.

— Ce idee excelentă. Nimeni nu ştia mai bine decât Harold Macmillan, după şapte ani în care condusese un partid politic, cum să

folosească linguşirea în asemenea ocazii. Ţine-mă la curent, tinere. Sunteţi deci din Boston, nu-i aşa, domnule Metcalfe? Transmiteţi salutări din partea mea familiei Kennedy.

Macmillan se îndepărtă, strălucitor în roba sa viu colorată. Harvey era pierdut de emoţie.

— Ce om mare! Ce ocazie. Simt că fac parte din istorie. Nu doresc decât să merit că mă aflu aici.

O dată ce îşi îndeplinise sarcina, Stephen era hotărât să scape înainte de a se putea comite vreo greşeală. Ştia că Harold Macmillan urma să dea mâna şi să vorbească cu peste o mie de persoane în ziua aceea şi că şansele de a-şi aduce aminte de Harvey erau minime. În orice caz, chiar dacă şi-ar fi adus aminte, nu avea importanţă. Harvey era, la urma urmei, un donator real al Universităţii Harvard.

— Va trebui să plecăm înaintea membrilor mai în vârstă, domnule Metcalfe.

— Bineînţeles, Rod. Tu eşti şeful.

— Cred că aşa cere politeţea.

Când se aflară din nou în stradă, Harvey se uită la ceasul său mare Jaeger le Coultre. Era paisprezece treizeci.

— Foarte bine, spuse Stephen, care întârziase cu trei minute de la următoarea întâlnire. Avem puţin mai mult decât o oră până la serbarea câmpenească. De ce n-am vizita unul sau două colegii?

Înaintară încet, trecând pe lângă Colegiul Brasenose, şi Stephen explică că de fapt numele este „brass nose" şi că faimosul „nas de alamă" originar, un ciocănel de poartă pentru un sanctuar din secolul al treisprezecelea, era încă montat în hol. După ce mai merseră vreo sută de metri, Stephen îl îndrumă pe Harvey spre dreapta.

— A cotit spre dreapta, Robin, şi se îndreaptă spre Colegiul Lincoln, spuse James, bine ascuns de poarta de intrare a Colegiului Iisus.

— Am înţeles, răspunse Robin, privind la cei doi fii ai săi. În vârstă de şapte şi nouă ani, stăteau stângaci, în uniformele de Eton cu care nu erau obişnuiţi, gata să-şi joace rolul de paji, incapabili să priceapă ce urmăreşte tăticul lor.

— Sunteţi gata?

— Da, tăticule, răspunseră ei la unison.

Stephen continuă să meargă încet spre Colegiul Lincoln, şi erau la o distanţă de câţiva paşi când Robin îşi făcu apariţia, ieşind pe poarta principală a colegiului, în costum oficial de vicecancelar, eşarfe, guler, cravată albă şi tot restul. Arăta mai bătrân cu cincisprezece ani şi, pe cât posibil, destul de asemănător cu domnul

Habakkuk. Poate nu chiar atât de chel, gândi Stephen.

— V-ar plăcea să vă prezint vicecancelarului? întrebă Stephen.

— Ar fi grozav, spuse Harvey.

— Bună ziua, domnule vicecancelar, îmi permiteţi să vi-l prezint pe domnul Harvey Metcalfe.

Robin îşi scoase pălăria şi se înclină. Stephen făcu şi el la fel. Robin vorbi, înainte ca Stephen să poată continuă:

— Nu este vorba despre filantropul de la Universitatea Harvard?

Harvey se înroşi şi zâmbi spre cei doi băieţi care ţineau trena vicecancelarului. Robin continuă:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Metcalfe. Sper că vă simţiţi bine la noi, la Oxford. Vă daţi probabil seama că nu au toţi norocul să fie conduşi de un laureat al Premiului Nobel.

— Îmi place foarte mult la Oxford, domnule vicecancelar şi aş fi încântat să ştiu că pot ajuta această universitate în vreun fel.

— Iată o intenţie excelentă.

— Am o idee, domnilor. Eu locuiesc la hotelul Randolph. M-aş simţi onorat dacă aţi lua toţi ceaiul cu mine astăzi după-amiază.

Pentru o clipă, Robin şi Stephen rămaseră ca trăsniţi. Le-o făcuse din nou... la aşa ceva nu se aşteptau. Cum putea să nu-şi dea seama că de ziua Encaenia vicecancelarul nu avea nici un moment liber pe care să-l petreacă luând ceaiul cu cineva?

Robin îşi reveni primul.

— Mi-e teamă că aşa ceva ar fi foarte greu. Într-o asemenea zi, înţelegeţi şi dumneavoastră cât de multe obligaţii am. Poate aţi putea veni la mine, în Casa Clarendon? Aceasta ne-ar da posibilitatea să discutăm între noi.

Stephen luă imediat comandă:

— Cât sunteţi de amabil, domnule vicecancelar. Ora şaisprezece treizeci v-ar conveni?

— Da, da, e foarte bine, domnule profesor.

Robin se străduia să nu se vadă ce bucuros ar fi să o ia la goană. Deşi nu se opriseră mai mult de cinci minute, lui i se părea că a durat toată viaţa. Nu avea nimic împotrivă să o facă pe ziaristul sau pe chirurgul american, dar ura din toată inima să fie vicecancelar. În fiecare clipă se aştepta să apară cineva, să-l recunoască şi să-l dea de gol. Cerul să fie lăudat pentru faptul că mai toţi studenţii plecaseră acasă cu o săptămână în urmă. Situaţia i se păru şi mai groaznică văzând că un turist începe să-l fotografieze.

Harvey le dăduse tot planul peste cap. Stephen şi-i putea imagina pe Jean-Pierre şi James, apariţia cea mai reuşită a micii lor înscenări, rătăcind inutili în hainele lor de carnaval, în spatele

cortului, în timpul serbării în aer liber din grădinile Colegiului Trinity şi întrebându-se de ce nu sosesc.

— Poate că ar fi o idee bună, domnule vicecancelar, dacă am invita şi pe registrator şi pe secretarul vistieriei universitare?

— Ai perfectă dreptate, domnule profesor. Le voi spune să vină. Nu avem prilejul în fiecare zi să fim vizitaţi de un filantrop atât de distins. Mi-e teamă însă că acum va trebui să vă las şi să mă duc la serbare. Sunt bucuros că am avut onoarea să vă cunosc, domnule Metcalfe, şi aştept să vă revăd la ora patru şi jumătate.

Îşi strânseră mâna cu căldură şi Stephen îl conduse pe Harvey spre Colegiul Exeter, în timp ce Robin zbură ca o săgeată spre mica încăpere din Colegiul Lincoln care fusese aranjată pentru el. Se prăbuşi greu într-un scaun.

— Te simţi bine, tăticule? întrebă William, cel mai mare dintre băieţii săi.

— Da, mă simt bine.

— Ne dai îngheţata şi Coca-Cola pe care ni le-ai promis dacă nu scoatem nici un cuvânt?

— Mai e vorbă? îi asigură Robin.

Robin lepădă toate gătelile - robă, glugă, papion, eşarfe - şi le puse într-o valiză. Fu din nou în stradă tocmai la timp ca să-l vadă pe adevăratul vicecancelar, domnul Habakkuk, plecând de la Colegiul Iisus şi îndreptându-se spre serbare. Robin privi la ceas. Dacă ar fi întârziat cinci minute, tot planul lor s-ar fi transformat într-un dezastru.

Între timp Stephen mersese în cerc, pentru ca acum să se îndrepte spre Shepherd şi Woodward, magazinul de haine care procura costumele specifice pentru universitate. Era preocupat de gândul că trebuie să comunice cu James. Stephen şi Harvey se opriră în faţa vitrinei magazinului.

— Ce robe minunate.

— Este cea pe care o îmbracă un doctor în litere. Aţi dori să o probaţi şi să vedeţi cum vă vine?

— Ar fi grozav. Dar crezi că îmi vor da voie? spuse Harvey.

— Sunt sigur că nu au nimic înpotrivă.

Intrară în magazin, Stephen purtându-şi încă costumul complet de doctor în filosofie.

— Distinsul meu oaspete ar dori să vadă roba de doctor în litere.

— Imediat, domnule, spuse tânărul vânzător, care nu avea nici o intenţie să discute în contradictoriu cu un membru al corpului universitar.

Se retrase în spatele prăvăliei şi se întoarse cu o splendidă robă

roşie, căptuşită cu gri şi cu glugă de catifea neagră. Stephen îi dădu înainte, cu neruşinare.

— De ce nu o încercaţi, domnule Metcalfe? Să vedem cum aţi arăta ca om de ştiinţă.

Vânzătorul era uşor mirat. Ar fi dorit ca domnul Venables, patronul magazinului, să se întoarcă din pauza de prânz.

— Fiţi, vă rog, bun şi veniţi în cabina de probă, domnule.

Harvey dispăru. Stephen se strecură afară, în stradă.

— James, mă auzi? Ei drace, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde.

— Potoleşte-te, bătrâne. Mă chinuesc să-mi îmbrac roba asta ridicolă şi, în orice caz, mai avem şaptesprezece minute până la întâlnire.

— Nu mai are loc.

— Nu mai are loc?

— Nu. Şi transmite-i şi lui Jean-Pierre acelaşi lucru. Sunaţi-l pe Robin şi întâlniţi-vă cât se poate de repede. Vă va spune el despre noile planuri.

— Ce planuri noi? S-a întâmplat ceva rău, Stephen?

— Nu, chiar mai bine decât speram.

Harvey apăru ca doctor în litere. Ceva mai caraghios, Stephen nu mai văzuse de mulţi ani.

— Arătaţi minunat.

— Cât costă?

— Cred că vreo sută de lire sterline.

— Nu, nu. Cam cât ar trebui să donez...

— N-am idee. Va trebui să discutaţi acest lucru cu vicecancelarul, după serbare.

Harvey se privi lung în oglindă, apoi intră din nou în cabina de probă, în timp ce Stephen mulţumi vânzătorului, cerându-i să împacheteze roba şi capa, să le trimită la Casa Clarendon şi să le lase la portar pe numele lui Sir John Betjeman. Plăti în numerar. Vânzătorul părea şi mai uimit.

— Da, domnule.

Nu prea ştia ce ar putea face în afară de rugăciuni pentru întoarcerea domnului Venables. Rugăciunile sale i se înpliniră peste vreo zece minute, dar până atunci Stephen şi Harvey avură timp să parcurgă o bună distanţă spre Colegiul Trinity.

— Domnule Venables, tocmai mi s-a spus să trimit un costum complet de *D.Litt.* pentru Sir John Betjeman, la Casa Clarendon.

— Ciudat. L-am echipat pentru ceremonia de astăzi dimineaţă încă de acum câteva săptămâni. Mă întreb de ce mai vrea un alt

costum.

— A plătit în numerar.

— Bine, trimite-l la Clarendon, dar ai grijă să fie pe numele lui.

Când Stephen şi Harvey ajunseră la Colegiul Trinity, puţin după ora trei şi jumătate, pajiştile verzi şi elegante, de pe care fuseseră scoase portiţele pentru crichet, erau înţesate de lume: peste o mie de persoane. Membrii universităţii purtau diverse haine straniu asortate: costumul lor cel mai bun sau rochia de mătase, peste care îşi puseseră roba, gluga şi capa. Ceştile de ceai şi munţii de căpşuni şi de sandvişuri cu castraveţi dispăreau rapid.

— Ce petrecere pe cinste, spuse Harvey, imitându-l fără să-şi dea seama pe Frank Sinatra. Voi cei de aici ştiţi să faceţi lucrurile cum trebuie, profesore.

— Da, petrecerea cânpenească este întotdeauna reuşită. Este cel mai important eveniment al anului universitar, care, după cum v-am spus, s-a sfârşit nu de mult. Jumătate dintre profesorii universitari de aici s-au desprins pentru o după-amiază de la corectarea lucrărilor. Examenele pentru studenţii din ultimul an abia s-au terminat. Stephen îi observa atent pe vicecancelar, pe registrator şi pe secretarul vistieriei universitare, şi-l conducea pe Harvey cât mai departe de ei, prezentându-l la o mulţime de membri mai în vârstă ai universităţii, în speranţa că nu-şi vor aminti după aceea de întâlnire. Petrecură ceva mai mult de trei sferturi de oră trecând din om în om, Stephen simţindu-se ca un fel de *aide-de-camp* al unui demnitar incompetent, a cărui gură nu trebuia lăsată să se deschidă de teama unui incident diplomatic. În ciuda neliniştii lui Stephen, Harvey se distra mai bine ca niciodată.

— Robin, Robin, mă auzi?

— Da, James.

— Unde te afli?

— La restaurantul Eastgate; vino şi tu aici, şi adu-l şi pe Jean-Pierre.

— E în regulă. Vom fi acolo peste cinci minute. Nu, să zicem zece. Costumat cum sunt, e preferabil să merg încet.

Robin plăti consumaţia. Copiii îşi primiseră răsplata, astfel încât îi scoase din local şi, urcându-i în maşina pe care o angajase în mod special pentru ziua aceea, îi spuse şoferului să-i ducă la Newbury. Îşi jucaseră rolul şi acum nu-l puteau decât deranja.

— Nu vii acasă cu noi, tăticule? întrebă Jamie.

— Nu. Mă întorc mai târziu diseară. Spune-i mamei să mă aştepte pe la şapte.

Robin ajunse la Eastgate, unde îi văzu pe Jean-Pierre şi pe James

înaintând anevoie spre el.

— De ce aţi schimbat planul? întrebă Jean-Pierre. Mi-a trebuit mai mult de o oră să mă îmbrac şi să fiu gata.

— Nu-i nimic. Eşti tot pe fază. Doar că a dat norocul peste noi. Am stat de vorbă cu Harvey pe stradă şi ticălosul a avut neruşinarea să mă invite să iau ceaiul cu el la hotelul Randolph. I-am spus că nu este posibil, dar l-am invitat la Clarendon. Stephen a venit cu propunerea să vă cheme şi pe voi doi.

— Foarte inspirat, spuse James. În felul acesta nu mai trebuie să umblăm cu cioara vopsită la serbare.

— Să sperăm că nu e prea isteţ, spuse Jean-Pierre.

— De, cel puţin putem înscena toată farsa aceasta afurisită cu uşile închise spuse Robin, ceea ce ar însemna să fie mai uşor. Nu mi-a surâs niciodată ideea să mă plimb cu el pe străzi.

— Cu Harvey Metcalfe nimic nu va fi vreodată uşor, spuse Jean-Pierre.

— Eu voi fi la Casa Clarendon pe la şaisprezece şi cincisprezece, continuă Robin. Tu vei ajunge la câteva minute după şaisprezece douăzeci, Jean-Pierre, apoi tu, James, la şaisprezece douăzeci şi cinci. Dar ţineţi-vă de planul originar, comportaţi-vă ca şi cum ne-am fi întâlnit la serbare, aşa cum era prevăzut, am fi mers apoi împreună la Clarendon.

Stephen îi sugeră lui Harvey că ar fi cazul să plece spre Casa Clarendon, deoarece nu ar fi politicos să întârzie la întâlnirea cu vicecancelarul.

— Ai dreptate, spuse Harvey, consultându-şi ceasul. Dumnezeule, e deja patru şi jumătate.

Plecară de la serbare şi o porniră în grabă pe Broad Street, la capătul căreia se afla Casa Clarendon, Stephen explicându-i pe drum că aceasta era un fel de Casă Albă aici la Oxford, unde îşi aveau birourile toate oficialităţile şi funcţionarii înalţi ai universităţii.

Clarendon este o clădire mare şi impozantă din secolul al optsprezecelea, care putea fi luată de un vizitator drept un alt colegiu.

Câteva trepte duceau spre un hol impunător; intrând în el constatai că te afli într-o splendidă casă veche, care fusese transformată pentru a putea fi folosită drept birouri, făcându-se, cât fusese posibil, puţine schimbări.

La sosire îi salută portarul.

— Suntem aşteptaţi de vicecancelar, spuse Stephen.

Portarul fusese cam surprins când, cu un sfert de oră înainte, sosise Robin şi îi spusese că domnul Habakkuk îl rugase să aştepte la el în cameră. Deşi era îmbrăcat în tradiţionalul costum universitar,

portarul îl privise cu ochi mari, neaşteptându-se ca vicecancelarul, sau oricare dintre ceilalţi universitari, să se întoarcă de la serbare înainte de cel puţin o oră. Sosirea lui Stephen îl mai linişti puţin. Îşi amintea de lira sterlină pe care i-o dăduse când vizitase clădirea.

Portarul îi conduse pe Stephen şi pe Harvey în camera vicecancelarului şi-i lăsă acolo, vârându-şi în buzunar o altă bancnotă de o liră sterlină.

Camera vicecancelarului nu era deloc pretenţioasă, covorul bej ca şi pereţii ar fi făcut-o să aibă aspectul unui birou de funcţionar public de importanţă mijlocie dacă nu ar fi atârnat deasupra căminului un tablou magnific de Wilson Steer, reprezentând o piaţă dintr-un sat din Franţa.

Robin privea pe ferestrele largi spre biblioteca bodleană.

— Bună ziua, domnule vicecancelar.

Robin se întoarse.

— O, bine aţi venit, domnule profesor.

— Vă amintiţi de domnul Metcalfe?

— Cum să nu! Ce plăcere să vă văd din nou. Robin se cutremură. Nu-şi dorea nimic altceva decât să plece acasă. Statură de vorbă câteva minute. Din nou se auzi o bătaie în uşă şi intră Jean-Pierre.

— Bună ziua, domnule registrator.

— Bună ziua, domnule vicecancelar, profesore Porter.

— Îmi permiteţi să vă prezint pe domnul Harvey Metcalfe?

— Bună ziua, domnule.

— Doriţi ceva de...

— Unde e omul acela, Metcalfe?

Toţi trei se ridicară uimiţi, văzând un bărbat care părea de vreo nouăzeci de ani intrând în cameră, sprijinindu-se în cârje. Merse şchiopătând spre Robin, făcu din ochi, se înclină şi spuse tare cu vocea iritată:

— Bună ziua, vicecancelare.

— Bună ziua, Horsley.

James se duse la Harvey şi îl atinse cu o cârjă, de parcă ar fi vrut să se asigure că este real.

— Am citit despre tine, tinere.

Harvey nu mai fusese numit „tinere" de vreo treizeci de ani. Ceilalţi îl urmăreau cu admiraţie pe James. Nici unul nu ştia că în ultimul său an la universitate jucase cu mult succes *Avarul*. Rolul de secretar al vistieriei universitare nu era decât o reluare şi chiar lui Moliere i-ar fi plăcut cum îl interpreta. James continuă:

— Ai fost foarte generos cu Universitatea Harvard.

— Sunteţi foarte amabil să amintiţi acest lucru, domnule, spuse

Harvey, plin de respect.

— Nu-mi spune domnule, tinere. Îmi place cum arăţi. Spune-mi Horsley.

— Da, Horsley, domnule, se bâlbâi Harvey.

Ceilalţi abia reuşeau să nu pufnească în râs.

— Ei bine, vicecancelare, reluă James. Nu cred că m-ai făcut să mă târăsc jumătate de oraş pentru binele sănătăţii mele. Ce se întâmplă aici? Unde mi-e paharul cu sherry?

Stephen se întreba dacă James nu cumva exagerează, dar privindu-l pe Harvey îşi dădu seama că era evident captivat de scenă. Cum poate fi cineva atât de matur într-un domeniu de activitate şi atât de copilăros în altul, se întreba el. Începea să-şi dea seama cum de a putut fi vândut în ultimii douăzeci de ani podul Westminster la cel puţin patru americani.

— Sperăm să-l interesăm pe domnul Metcalfe în activitatea universităţii noastre şi am crezut de cuviinţă să fie prezent şi secretarul vistieriei universitare.

— Ce-i aia vistierie? întrebă Harvey.

— Un fel de tezaur al universităţii, îl lămuri James, cu voce tare, tremurată şi foarte convingătoare. De ce nu citeşti asta? Îi aruncă în braţe o broşură despre Universitatea din Oxford, pe care Harvey ar fi putut-o obţine de la librăria Blackwell, plătind două lire sterline, aşa cum făcuse şi James.

Stephen nu se putea hotărî asupra mişcării următoare, când, din fericire, Harvey luă iniţiativa.

— Domnilor, aş vrea să vă spun cât mă simt de mândru că mă aflu astăzi aici. Acesta a fost un an minunat pentru mine. Am fost de faţă când un american a câştigat cupa la Wimbledon, am reuşit, în sfârşit, să achiziţionez un Van Gogh, viaţa mi-a fost salvată la Monte Carlo de un chirurg minunat şi iată-mă acum aici, la Oxford, înconjurat de toată istoria voastră. Domnilor, mi-ar face mare plăcere să fiu asociat şi eu cu această faimoasă universitate.

James luă din nou cuvântul.

— Ce ai de gând? ţipă el la Harvey, potrivindu-şi aparatul auditiv.

— Eu, domnule, mi-am împlinit marea dorinţă a vieţii mele primind trofeul George and Elizabeth de la regină, dar banii, vedeţi, mi-ar plăcea să-i folosesc donându-i universităţii voastre.

— Dar sunt optzeci de mii de lire sterline, spuse Stephen, cu respiraţia tăiată.

— Mai exact, optzeci şi una de mii două sute patruzeci de lire sterline, domnule. Dar hai să zicem două sute cincizeci de mii de

dolari.

Stephen, Robin şi Jean-Pierre rămaseră fără grai. Nu mai era decât James să ia comanda. Venise ocazia de care avea nevoie ca să demonstreze că străbunicul său fusese unul dintre generalii cei mai respectaţi ai lui Wellington.

— Acceptăm. Dar donaţia va trebui să rămână anonimă, spuse James. Cred că pot să-mi îngădui să spun, în circumstanţele date, că vicecancelarul va informa pe domnul Harold Macmillan cât şi Consiliul Hebdomadar, dar nu vrem să se facă prea mult caz. Fireşte însă, că ar fi un prilej ca vicecancelarul să ia în considerare posibilitatea unei diplome onorifice. Robin era atât de conştient că James ţinea întreaga situaţie în mână, încât putu doar adăuga:

— Cum crezi că e mai bine să procedăm, Horsley?

— Un cec pe care să-l putem încasa, astfel ca nimeni să nu ştie de la cine vin banii. Nu vrem ca blestemaţii aceia de la Cambridge să-l hăituiască pe domnul Metcalfe pentru tot restul zilelor sale. Să procedăm cum am făcut şi cu Sir David. Cu discreţie.

— Sunt de acord, spuse Jean-Pierre, care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte James. De altfel nici Harvey nu înţelegea mare lucru.

James dădu din cap spre Stephen, care ieşi din biroul vicecancelarului şi se duse spre cabina portarului, ca să întrebe dacă nu sosise un pachet pentru Sir John Betjeman.

— Da, domnule. Nu ştiu de ce l-au lăsat aici. Sir John nu este aşteptat.

— Nu-ţi face probleme, spuse Stephen. M-a rugat să i-l duc eu.

La întoarcere îl găsi pe James dezbătând ideea importanţei ca donaţia să rămână ca o legătură secretă între el şi universitate.

Stephen deschise cutia şi scoase splendida robă de doctor în litere. Harvey se înroşi de emoţie şi mândrie, când Robin i-o punea pe umeri, declamând: *De mortuis nil nisi bonum. Dulce et decorum est pro patria mori. Per ardua ad astra. Nil desperandum.*

— Sincere felicitări, strigă James. Ce păcat că nu am putut face în aşa fel ca aceasta să fi făcut parte din ceremonia de astăzi, dar pentru un gest atât de mărinimos ca al dumneavoastră e greu să aşteptăm încă un an.

Formidabil, gândi Stephen, Laurence Olivier nu ar fi fost mai reuşit.

— N-am nimic înpotrivă, spuse Harvey, aşezându-se să scrie cecul. Vă dau cuvântul meu că nu voi pomeni niciodată, faţă de nimeni, despre aceasta.

Nici unul dintre ei nu credea.

Aşteptau în tăcere, în timp ce Harvey se ridica pentru a înmâna cecul lui James.

— Nu, domnule, refuză acesta, fulgerându-l cu privirea. Ceilalţi rămaseră uluiţi.

— Vicecancelarului.

— Bineînţeles, spuse Harvey. Vă rog să mă iertaţi, domnule.

— Mulţumesc, spuse Robin, primind cecul cu mâini tremurătoare. Un dar foarte generos şi puteţi fi sigur că va fi folosit în scopuri nobile.

Se auzi o bătaie puternică în uşă. Priviră toţi îngroziţi, în afară de James, care era acum gata la orice. Era şoferul lui Harvey. James nu putuse suferi de la început uniforma albă, pretenţioasă şi chipiul alb.

— A, eficientul meu Meilor, spuse Harvey. Domnilor, vă garantez că dânsul a urmărit fiecare mişcare pe care am făcut-o astăzi.

Cei patru îngheţară, dar era limpede că şoferul nu ajunsese la nici o concluzie sinistră în urma celor observate.

— Maşina dumneavoastră e gata, domnule. Mi-aţi spus că doriţi să fiţi la Claridge la ora şapte, ca să ajungeţi la timp la întâlnirea pe care o aveţi la cină.

— Tinere! se răsti la el, cu voce ridicată, James.

— Da, domnule, răspunse speriat şoferul.

— Îţi dai seama că te afli în prezenţa vicecancelarului acestei universităţi?

— Nu, domnule. îmi pare foarte rău, domnule.

— Scoate-ţi imediat şapca.

— Da, domnule.

Şoferul îşi scoase şapca şi se întoarse la maşină, înjurând în şoaptă.

— Domnule vicecancelar, îmi pare foarte rău că trebuie să plec. Aşa cum aţi auzit, am o întâlnire...

— Fireşte, fireşte, înţelegem că sunteţi un om ocupat. Permiteţi-mi să vă mai mulţumesc o dată, în mod oficial, pentru donaţia atât de generoasă, care va fi folositoare multor oameni merituoşi.

— Sperăm cu toţii că veţi avea o călătorie plăcută spre Statele Unite şi că vă veţi aminti de noi cu aceeaşi căldură cu care ne vom aminti şi noi de dumneavoastră, adăugă Jean-Pierre.

Harvey se îndreptă spre uşă.

— Am să-mi iau rămas bun acum, strigă James. Îmi trebuie douăzeci de minute ca să cobor afurisitele alea de trepte. Eşti un om deosebit şi ai fost foarte generos.

— N-am făcut nimic deosebit, răspunse Harvey din toată inima.

Foarte adevărat, gândi James. Pentru tine e nimic, dar pentru noi e totul.

Stephen, Robin şi Jean-Pierre îl însoţiră pe Harvey de la Clarendon până la maşina care îl aştepta.

— Profesore, spuse Harvey, nu prea am înţeles tot ce spunea bătrânul. Când vorbea, îşi aranja pe umeri, mândru de sine, roba destul de grea.

— Păi e surd şi foarte bătrân, dar inima lui e tânără. Voia să vă spună că donaţia trebuie să rămână anonimă, din punct de vedere al universităţii, deşi, bineînţeles, conducerea va fi informată şi va şti adevărul. Dacă s-ar răspândi zvonul, tot felul de persoane indezirabile, care în trecut nu au făcut nimic pentru educaţie, vor da năvală de ziua Encaenia, cerând să cumpere o diplomă onorifică.

— Bineînţeles, bineînţeles, acum înţeleg. N-am nimic înpotrivă. Vreau să-ţi mulţumesc pentru această zi minunată, Rod, şi îţi doresc mult noroc în viitor. Ce păcat că prietenul nostru Wiley Barker nu a fost cu noi.

Robin se înroşi. Harvey se urcă în Rolls Royce, de unde le făcu plin de entuziasm semn cu mâna, la toţi trei, în timp ce ei priveau cum maşina, fără nici un efort, lunecă înapoi spre Londra.

— James a fost formidabil, spuse Jean-Pierre. Când a apărut n-am ştiut cine naiba poate fi.

— Sunt de acord, încuviinţă Robin... Hai să mergem să-l salvăm. A fost într-adevăr eroul zilei.

O luară la fugă pe scări, uitând că arată cam de cincizeci, şaizeci de ani, şi, intrând în goană în biroul vicecancelarului ca să-l felicite pe James, îl găsiră lungit jos pe podea. Leşinase.

Peste o oră, la Colegiul Magdalen, cu ajutorul lui Robin şi a două pahare mari de whisky, James îşi reveni.

— Ai fost fantastic, îi spuse Stephen, şi tocmai în clipa când eu începusem să-mi pierd firea.

— Ai fi primit Premiul Academiei dacă am fi putut să te filmăm, îi spuse Robin. Tatăl tău va trebui să-ţi permită să te urci pe scenă, după această performanţă.

James radia de gloria de care avea parte după trei luni. Era nerăbdător să-i povestească Annei.

— Anne? Se uită repede la ceas. Şase şi jumătate, fir-ar să fie, trebuie să plec imediat. Urmează să o întâlnesc pe Anne la opt. Ne vedem cu toţii luni, la Stephen, pentru cină. Până atunci încerc să-mi pun planul la punct

James ieşi în grabă din cameră.

— James.

Chipul lui reapăru în cadrul uşii. Spuseră toţi în cor:

— Fantastic.

Zâmbind spre ei, alergă pe scări; sărind în maşina lui Alfa Romeo, pe care acum spera să-şi poată îngădui să o păstreze, o porni spre Londra cu viteză maximă.

Ca să ajungă de la Oxford în King's Road, avu nevoie de cincizeci şi nouă de minute. Noua autostradă, construită nu de mult, îi scurta mult timpul necesar călătoriei. Pe vremea când era student, îi trebuiau două ore, sau cel puţin o oră jumătate, mergând prin High Wycombe ori Henley.

Motivul pentru care se grăbea atât de tare era că avea o întâlnire deosebit de importantă cu Anne şi pentru nimic în lume nu-şi putea permite să întârzie; în seara aceea urma să-l întâlnească pe tatăl ei. James nu ştia despre el decât că este un membru important al corpului diplomatic din Washington. Diplomaţii pun mare preţ pe punctualitate. Era hotărât să-i facă o impresie bună, în special după succesul de care se bucurase Anne în week-end-ul petrecut la Tathwell. Bătrânul lui o simpatizase din prima clipă şi stătuse tot timpul lângă ea. Reuşiseră chiar să cadă de acord asupra unei date pentru nuntă dacă, fireşte, şi părinţii Annei vor fi de acord.

James făcu în grabă un duş rece şi îşi şterse bine fardul, pierzând cam vreo şaizeci de ani din înfăţişare. Fixaseră întâlnirea pentru cină la Les Ambassadeurs, în Mayfair, şi punându-şi smochingul se întreba dacă va putea parcurge distanţa de la King's Road la Hyde Park Corner în douăsprezece minute; va fi nevoie de un alt Monte Carlo.

Sări în maşină şi, schimbând rapid vitezele, trecu glonţ prin Sloane Square, prin Eaton Square, pe lângă spitalul St. George, înconjură Hyde Park Corner, intră în Park Lane şi ajunse la nouăsprezece cincizeci şi opt.

— Bună seara, *my lord,* spuse domnul Mills, proprietarul clubului.

— Bună seara. Cinez cu domnişoara Summerton şi mi-am lăsat maşina neparcată. Ar putea să se ocupe cineva de ea? întrebă James, punând cheile şi o bancnotă de o liră sterlină în mâna înmănuşată în alb a portarului.

— Cu multă plăcere, *my lord.* Conduceţi-l pe lordul Brigsley în camerele rezervate.

James urmă pe şeful personalului sus, pe scările roşii, intrând apoi într-o mică încăpere, în stil Regency, unde fusese pregătită masa pentru trei persoane. Auzea vocea Annei în camera alăturată. O văzu

apoi venind spre el şi mai frumoasă ca de obicei, într-o rochie vaporoasă, verde ca menta.

— Bună, iubitule, vino înăuntru, vreau să-l cunoşti pe tata.

James o urmă pe Anne în camera alăturată.

— Tăticule, el este James. James, iată-l pe tata.

James deveni roşu, apoi alb, apoi simţi că i se face rău.

— Ce mai faci, băiete? Rosalie mi-a povestit atâtea despre tine, încât abia aşteptam să te cunosc.

17

— Poţi să-mi spui Harvey.

James rămase îngrozit şi mut. Anne se grăbi să umple tăcerea.

— Vrei un pahar cu whisky, James?

— Da, mulţumesc.

— Vreau să aflu totul despre dumneata, tinere, continuă Harvey. Ce mai pui la cale şi de ce am avut parte de fiica mea atât de puţin în ultimele săptămâni, deşi bănuiesc că ştiu răspunsul la această întrebare.

James dădu paharul pe gât dintr-o înghiţitură şi Anne se grăbi să i-l umple la loc.

— Ai văzut-o rar pe fiica ta pentru că a avut mereu angajamente ca manechin, ceea ce înseamnă că nu a fost decât rareori la Londra.

— Ştiu, Rosalie...

— James ştie că mă cheamă Anne, tăticule.

— Te-am botezat Rosalie. A fost un nume destul de bun pentru mama ta şi pentru mine şi ar trebui să fie destul de bun şi pentru tine.

— Vezi, tată, nu este de conceput ca un manechin european de frunte să se cheme Rosalie Matcalfe. Toţi prietenii mă cunosc drept Anne Summerton.

— Tu ce crezi, James?

— Eram gata să cred că nu o cunosc deloc, răspunse James, începând să-şi revină. Se vedea clar că Harvey nu bănuia nimic. Nu se întâlnise cu James faţă în faţă la galerie, nu-l văzuse niciodată la Monte Carlo sau Ascot, iar la Oxford, ceva mai devreme, în aceeaşi zi, James păruse de nouăzeci de ani. Aproape că îi venea să creadă că

poate ieşi cu faţa curată. Dar cum naiba le va spune celorlalţi, la întâlnirea de luni, că în planul lor final, planul lui nu urma să-l păcălească pe Harvey Metcalfe, ci pe viitorul său socru.

— Să mergem la cină?

Harvey nu aşteptă răspuns. O porni înainte spre camera alăturată.

— Rosalie Metcalfe, şopti James supărat Va trebui să-mi dai câteva explicaţii.

Anne îl sărută uşor pe obraz.

— Tu eşti prima persoană care mi-a dat prilejul să-l înfrâng pe tatăl meu. Nu poţi să mă ierţi? Ştii că te iubesc...

— Grăbiţi-vă, voi doi. Oricine ar putea crede că nu v-aţi mai văzut niciodată.

Anne şi James se aşezară împreună cu Harvey la masă. James se amuză văzând cocteilul de creveţi şi îşi aduse aminte cum regretase Stephen că le comandase la cina de la Magdalen.

— Ei bine, James, am auzit că tu şi Anne aţi fixat o dată pentru nuntă.

— Da, domnule, dacă ne daţi aprobarea.

— Bineînţeles că v-o dau. Speram ca Anne să se mărite cu prinţul Charles după ce am câştigat Premiul George and Elizabeth, dar va trebui să mă mulţumesc cu un conte pentru unica mea fiică.

Râseră amândoi, deşi nu credeau nici unul nici altul că gluma avea câtuşi de puţin haz.

— Îmi pare rău că n-ai fost la Wimbledon anul accesta, Rosalie. Imaginează-ţi, eram acolo de Ziua Doamnelor, neavând altă companie decât un bancher elveţian plictisitor.

Anne privi spre James şi zâmbi.

Chelnerii curăţară masa şi aduseră un cărucior pe care se vedea o ghirlandă formată din cotlete imaculate de miel. Harvey le studie cu interes.

— Totuşi, continuă el, flecărind mai departe, a fost drăguţ din partea ta, dragă, să mă suni la Monte Carlo. Pe cinstea mea dacă n-am crezut că am să mor. Ştii, James, nu ţi-ar fi venit să crezi. Mi-au scos din stomac o piatră de mărimea unei mingi de base-ball. Mulţumesc lui Dumnezeu, operaţia a fost făcută de unul dintre cei mai mari doctori din lume, Wiley Barker, chirurgul preşedintelui. Mi-a salvat viaţa.

Harvey îşi descheie cămaşa şi le arătă o cicatrice de zece centimetri, pe stomacul său uriaş.

— Ce crezi de asta, James?

— Remarcabil.

— Zău, tată! Suntem la masă.

— Nu mai face caz, scumpo. Nu e prima oară că James vede un stomac de bărbat. Harvey îşi vârî din nou cămaşa în pantaloni. În orice caz, a fost foarte drăguţ din partea ta să-mi telefonezi. Se aplecă şi-i mângâie mâna. Să ştii că am fost băiat cuminte. Ţi-am urmat sfatul şi l-am ţinut pe doctorul Barker încă o săptămână, pentru cazul că s-ar fi ivit vreo complicaţie. Totuşi, onorariile pe care doctorii ăştia...

James îşi răsturnă paharul cu vin. Băutura făcu o pată roşie pe masă.

— Îmi pare rău.

— Te simţi bine, James?

— Da, domnule.

James aruncă Annei o privire de mută mustrare. Harvey rămase perfect calm.

— Adu o faţă de masă curată şi alt vin pentru lordul Brigsley.

Chelnerul deschise o altă sticlă şi James îşi zise că era rândul său să se amuze puţin: Anne se distrase pe seama lui timp de trei luni. De ce să nu o tachineze şi el un pic? Harvey tot mai vorbea.

— Îţi plac cursele de cai, James?

— Da, domnule, şi am fost încântat de victoria pe care aţi obţinut-o, primind Premiul George VI and Queen Elizabeth, pentru mai multe motive decât vă daţi seama.

În timp ce chelnerii schimbau faţa de masă, Anne îi şopti:

— Nu încerca să o faci pe deşteptul, dragul meu, nu-i chiar atât de prost pe cât pare.

— Ei, ce spui despre ea?

— Scuzaţi-mă, nu am înţeles.

— Rosalie.

— Formidabilă. Am pariat pe ea de două ori câte cinci lire sterline.

— Da, a fost un moment mare pentru mine şi îmi pare rău că nu ai fost de faţă, Rosalie; ai fi întâlnit-o pe regină şi pe un tip simpatic de la Universitatea din Oxford, profesorul Porter.

— Profesorul Porter? întrebă James, ascunzându-şi faţa după paharul cu vin.

— Da, profesorul Porter, James. Îl cunoşti?

— Nu, domnule, nu aş putea spune că îl cunosc, dar nu a obţinut Premiul Nobel?

— Sigur, şi am petrecut o zi minunată cu el la Oxford. M-am simţit atât de bine, încât, ca să-l fac fericit, am donat universităţii un cec de două sute cincizeci de mii de dolari, să fie folosit pentru nu ştiu ce fel de cercetări.

— Tată, ştii că ai promis să nu vorbeşti nimănui despre asta.

— Fireşte. Dar James face acum parte din familie.

— De ce aţi promis să nu spuneţi nimănui, domnule?

— Ei, e o poveste lungă, James, dar a fost o mare onoare pentru mine. înţelegi că tot ce îţi spun este confidenţial. Am fost oaspetele profesorului Porter la Encaenia. Am luat prânzul la Toate Sufletele cu domnul Harry Macmillan, dragul vostru fost prim-ministru, apoi am mers la serbarea câmpenească, iar după aceea m-am întâlnit cu vicecancelarul, în biroul lui, şi-au mai fost şi registratorul şi secretarul vistieriei universitare. Ai învăţat şi tu la Oxford, James?

— Da, domnule, la House.

— House? se miră Harvey.

— Colegiul Christ Church, domnule.

— N-am să înţeleg în viaţa mea Oxfordul.

— Nu, domnule.

— Zi-mi Harvey. Şi, cum îţi spuneam, ne-am întâlnit cu toţi la Clarendon şi ei au început să se bâlbâie şi să gângăvească şi îşi pierduseră de tot harul vorbirii, cu excepţia unui tip nostim care avea pe puţin nouăzeci de ani. Adevărul este că oamenii ăştia nu ştiu pur şi simplu cum să se poarte ca să stoarcă bani de la un milionar, aşa că i-am scos din încurcătură, luând eu hăţurile în mână. Ar fi ţinut-o aşa toată ziua, trăncănind despre iubitul lor Oxford; a trebuit, în cele din urmă, să le închid eu gura, scriind pur şi simplu un cec de două sute cincizeci de mii de dolari.

— A fost un act generos, Harvey.

— Le dădeam şi cinci sute de mii dacă mi-ar fi cerut-o bătrânul. James, te-ai înălbit la faţă. Te simţi bine?

— O, îmi pare rău. Da, mă simt bine. M-a impresionat felul cum ai descris Oxfordul.

Anne intră în vorbă:

— Tată, te-ai înţeles cu vicecancelarul ca darul tău să rămână un secret între tine şi universitate şi trebuie să-mi promiţi că nu ai să mai repeţi faţă de nimeni această întâmplare.

— Cred că voi îmbrăca roba pentru prima oară la toamnă, când voi deschide biblioteca Metcalfe la Harvard.

— O, nu, domnule, interveni James, puţin cam prea grăbit, nu cred că e o idee bună. Costumele acestea se poartă numai la Oxford, cu prilejul unor ceremonii.

— Tii, ce păcat! Dar ştiu eu ce rigizi sunteţi voi englezii când e vorba de etichetă. Asta îmi aduce aminte că trebuie să vorbim despre nunta voastră. Bănuiesc că voi doi veţi dori să locuiţi în Anglia.

— Da, tată, dar o să te vizităm în fiecare an, iar când vii în

Europa poţi să stai cu noi.

Chelnerii curăţară din nou masa şi se întoarseră cu căpşunile, care îi plăceau atât de mult lui Harvey. Anne încerca să aducă conversaţia la subiecte mai domestice şi să-l înpiedice pe tatăl ei de a le povesti ce a mai făcut în ultimele două luni, în timp ce James făcea totul ca să-l readucă la acest subiect.

— Cafea sau lichior, domnule?

— Nimic, mulţumesc, spuse Harvey. Adu-mi nota de plată. M-am gândit să bem ceva în apartamentul meu la Claridge, Rosalie. Vreau să vă arăt ceva. O surpriză.

— Abia aştept, tată. îmi plac surprizele. Ţie nu, James?

— În mod obişnuit, da, dar cred că pentru ziua de azi am avut destule surprize.

James se despărţi de ei, plecând cu Alfa Romeo, pe care o parcă la Claridge, în garaj. În felul acesta Anne putea rămâne singură câteva minute cu Harvey. Merseră braţ la braţ pe Curzon Street.

— Nu-i aşa că-i minunat, tăticule?

— Da, e un tip pe cinste. La început nu mi s-a părut prea deştept, dar s-a dezgheţat pe măsură ce luam masa. Şi cine şi-ar fi închipuit că fetiţa mea o să ajungă o adevărată lady englezoaică. Maică-ta o să se simtă măgulită, iar eu mă bucur că am trecut peste neînţelegerea noastră prostească.

— Ai contribuit mult, tăticule.

— Serios? se miră Harvey.

— Da, în ultimele săptămâni am reuşit să văd lucrurile în altă perspectivă. Şi acum spune-mi care este surpriza.

— Aşteaptă şi ai să vezi, drăguţo. Cadoul tău de nuntă.

James îi aştepta la intrarea în Claridge. Îşi putea da seama după felul cum arăta Anne că obţinuse aprobarea părintelui ei.

— Bună seara, domnule. Bună seara, *my lord.*

— Bună, Albert. Poţi să ne faci rost de cafea şi o sticlă cu Rémy Martin şi să le trimiţi în apartamentul meu?

— Imediat, domnule.

James nu mai văzuse niciodată apartamentul regal. Din micul hol de la intrare se deschide în dreapta o uşă, spre dormitor, şi în stânga alta, spre salon. Harvey îi conduse acolo.

— Copii, sunteţi pe punctul de a vedea cadoul vostru de nuntă.

Deschise uşa cu un gest dramatic şi, în faţa lor, pe peretele din fund, trona pictura lui Van Gogh. Priveau lung amândoi, incapabili să vorbească.

— Exact aşa am rămas şi eu, spuse Harvey, fără glas.

— Tată, Anne înghiţi în sec, un Van Gogh. Dar tu ţi-ai dorit întotdeauna un Van Gogh. De ani de zile visezi să ai unul. Nu am inima să te lipsesc acum de el şi în orice caz nici nu mă gândesc să ţin ceva atât de preţios la mine în casă. Gândeşte-te la siguranţa lui. Noi nu suntem atât de bine păziţi ca tine. Anne continuă, bâlbâindu-se: Nu putem îngădui să-ţi sacrifici mândria colecţiei tale, eşti de acord, James?

— Nici vorbă. Nu-l putem accepta, spuse James, cu seriozitate. N-aş avea o clipă de pace cu aşa ceva în casă.

— Ţine pictura la Boston, tată, într-o ambianţă demnă de ea.

— Dar am crezut că o să-ţi placă.

— Îmi place, îmi place enorm, tată, dar nu vreau să-mi asum răspunderea. Şi, în orice caz, mama trebuie să se bucure şi ea. Nouă poţi să ne laşi pictura moştenire dacă doreşti.

— Ce idee grozavă, Rosalie! În felul acesta ne putem bucura amândoi de ea. Acum nu-mi rămâne decât să mă gândesc la un alt cadou de nuntă. Uite că a reuşit să mă învingă ea, James, şi aşa ceva nu s-a mai întâmplat în cei douăzeci şi patru de ani pe care îi are.

— De, am mai reuşit eu de două, trei ori în ultima vreme, tată, şi tot mai sper să o fac încă o dată.

Harvey nu dădu atenţie spuselor Annei şi continuă să vorbească.

— Acesta-i trofeul George and Elizabeth, spuse el, arătând spre o admirabilă statuie de bronz, reprezentând un cal şi un jocheu, cu obada şi şapca formată din patru părţi ţintuite cu diamante. Cursa aceasta e atât de importantă, încât se schimbă trofeul în fiecare an, deci numai eu îl am.

James era bucuros că măcar trofeul e veritabil.

Cafeaua şi coniacul sosiră şi ei se aşezară să discute amănunte în legătură cu nunta.

— Tu, Rosalie, va trebui să zbori la Lincoln săptămâna viitoare, să o ajuţi pe mama cu pregătirile, altfel intră în panică şi nu face nimic. Iar tu, James, să-mi spui exact câţi invitaţi ai, ca să le reţin camere la Ritz. Nunta va avea loc la biserica Trinity în Copley Square; după aceea ne întoarcem acasă la Lincoln unde vom avea o recepţie în stil veritabil englezesc. Ce spui de toate astea, James?

— Mi se pare minunat. Eşti un tip metodic, Harvey.

— Întotdeauna am fost aşa. Am ajuns la concluzia că merită. Tu şi cu Rosalie trebuie să aveţi toate detaliile puse la punct, până se întoarce ea săptămâna viitoare. Poate nu ştii, dar eu mă întorc mâine în America.

Pagina treizeci şi opt bis a dosarului albastru, gândi James.

James şi Anne mai petrecură o oră vorbind despre pregătirile de

nuntă şi plecară de la Harvey abia înainte de miezul nopţii.

— Te văd mâine dimineaţă, tată.

— Noapte bună, domnule. James îi dădu mâna şi plecă.

— Ţi-am spus eu că e formidabil.

— E un tânăr remarcabil; mama ta va fi foarte încântată. În lift, în timp ce coborau, James nu-i spuse nimic Annei, deoarece mai erau două persoane care stăteau lângă ei tăcute, aşteptând şi ei să ajungă la parter. Dar o dată ce se urcară în Alfa Romeo, o luă pe Anne de ceafă, o trânti cu faţa în jos şi îi trase câteva palme atât de zdravene încât ea nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— De ce faci asta?

— Ca să fiu sigur că după ce vom fi căsătoriţi nu o să uiţi cine e capul familiei.

— Porc nesuferit ce eşti, am încercat şi eu să vă ajut.

James conduse maşina cu o viteză demenţială până la apartamentul Annei.

— Ce-i cu toate minciunile pe care mi le-ai îndrugat despre mediul din care te tragi? „Părinţii mei locuiesc la Washington şi tata face parte din corpul diplomatic", o imită James. Halal de aşa diplomat.

— Ştiu, dragul meu, dar a trebuit să inventez ceva, după ce mi-am dat seama împotriva cui luptaţi.

— Şi ce naiba am să le spun celorlalţi?

— Nimic. Îi inviţi la nuntă şi le explici că mama mea e americană, de aceea ne căsătorim la Boston. Aş da orice să văd mutra lor când vor descoperi cine e socrul tău. În orice caz, tu încă nu ţi-ai făcut un plan şi nu poţi să-i decepţionezi.

— Dar s-au schimbat circumstanţele.

— Nu, nu s-au schimbat. Adevărul este că ei au reuşit, iar tu nu. Aşa că fă bine şi gândeşte-te la un plan care să fie gata când ajungi în America.

— Este evident că nu am fi reuşit fără ajutorul tău.

— Prostii, dragă. Nu am avut nici un amestec în acţiunea lui Jean-Pierre. Am adăugat doar puţină culoare locală pe ici, pe colo. Îmi promiţi că n-o să mă mai baţi niciodată?

— Fireşte că am să te bat. De câte ori îmi voi aminti de pictura aceea, dar acum, iubito...

— James, eşti un maniac sexual.

— Ştiu. Dar cum altfel am fi procreat noi cei din familia Brigsley triburi de mici lorzi, timp de atâtea generaţii?

Anne plecă de la James mai devreme a doua zi dimineaţă, ca să mai fie câtva timp cu tatăl ei, apoi, împreună, îl conduseră la

aeroport, la avionul care zbura la amiază spre Boston. Anne nu se putu stăpâni să nu-l întrebe pe James, pe drumul de întoarcere, ce hotărâse să spună celorlalţi Nu putu obţine alt răspuns decât:

— Aşteaptă şi ai să vezi. Nu vreau să-mi schimbe careva planurile pe la spate. Sunt foarte fericit că pleci în America lunea următoare.

18

Ziua de luni a fost un adevărat infern pentru James. Mai întâi trebui să o conducă pe Anne la avionul companiei TWA pentru Boston, iar restul zilei şi-l petrecu pregătindu-se pentru întâlnirea din seara aceea cu echipa. Ceilalţi trei îşi duseseră la bun sfârşit acţiunile şi voiau să ştie care sunt propunerile lui. Era de două ori mai greu acum, când aflase că victima urma să-i fie socru, dar ştia că Anne are dreptate şi că nu se putea folosi de acest lucru drept scuză. Oricum, tot mai trebuia să-l uşureze pe Metcalfe de două sute cincizeci de mii de dolari. Şi când se gândea că ar fi putut să o facă printr-o singură frază, la Oxford! Şi nici aceasta nu o putea spune echipei.

Cum la Oxford fusese victoria lui Stephen, cina avea loc la Colegiul Magdalen, şi James plecă din Londra imediat după ora de vârf, trecând pe lângă stadionul White City ca să intre pe autostrada M40 care ducea la Oxford.

— Tu vii întotdeauna ultimul, James, constată Stephen.

— Îmi pare rău, am fost prins peste cap...

— Pregătind un plan bun, sper, spuse Jean-Pierre. James nu răspunse. Ce bine se cunoşteau acum unul pe celălalt, gândi el. În douăsprezece săptămâni ajunsese să ştie mai multe despre aceşti trei oameni decât despre toţi aşa-zişii prieteni pe care îi cunoştea de douăzeci de ani. Pentru prima oară îşi dădea seama de ce tatăl său se referea permanent la prieteniile făcute în timpul războiului, cu nişte oameni pe care în mod normal nu i-ar fi cunoscut. Începuse să-şi dea seama cât de mult îi va lipsi Stephen când se va întoarce în America. De fapt, succesul îi va despărţi. James rămăsese ultimul care să treacă prin agoniile unui alt Prospecta Oil, dar bineînţeles şi aceasta îşi avea compensaţiile ei.

Stephen nu putea să considere o întâlnire a lor decât o sărbătorire. După ce servitorii aduseră primul fel şi plecară, bătu cu o lingură în masă şi anunţă că şedinţa a început.

— Te rog să-mi făgăduieşti ceva, spuse Jean-Pierre.

— Ce anume? întrebă Stephen.

— După ce ne vom redobândi banii până la ultimul penny, să mă laşi să stau în capul mesei şi să nu vorbeşti până nu vei fi întrebat.

— Sunt de acord, spuse Stephen. Dar nu înainte de a primi ultimul penny pierdut. Până în prezent am obţinut şapte sute şaptezeci şi şapte de mii cinci sute şaizeci de dolari. Cheltuielile ultimei operaţiuni au fost de cinci mii o sută şaptezeci şi opt de dolari, ajungând astfel la un total de douăzeci şi şapte de mii şase sute şaizeci şi unu de dolari şi douăzeci şi patru de cenţi. Deci Metcalfe ne mai datorează două sute cincizeci de mii o sută unu dolari şi douăzeci şi patru de cenţi.

Stephen înmână fiecăruia o coală cu situaţia încasărilor şi cheltuielilor.

— Aceste foi trebuie adăugate la dosarele voastre ca pagina şaizeci şi trei bis. Aveţi vreo întrebare?

— Da, de ce au fost atât de mari cheltuielile pentru această acţiune? vru să ştie Robin.

— Motivul este simplu şi evident, începu Stephen. Am fost defavorizaţi de faptul că rata de schimb a lirei sterline în raport cu dolarul a fluctuat. La începutul acestei acţiuni puteai obţine doi dolari şi patruzeci şi patru de cenţi pe o liră sterlină. Astăzi dimineaţă nu am putut primi mai mult decât doi dolari şi treizeci şi doi de cenţi. Cheltuiesc lire sterline, dar pe Metcalfe îl încarc în dolari, la schimbul zilei.

— Nu ai de gând să-l laşi să-ţi scape nici cu un penny, nu-i aşa?

— Nici cu un penny. Şi acum, înainte de a merge mai departe, aş vrea să notăm...

— Parcă am fi la o şedinţă a Camerei Comunelor, spuse Jean-Pierre.

— Nu mai tot orăcăi, broscoiule, îl apostrofă Robin.

— Uite ce e, mă codoş de Harley Street ce eşti.

Vocile izbucniră zgomotos. Cercetaşii din colegiu, care văzuseră şi întâlniri gălăgioase la timpul lor, se întrebau dacă li se va cere ajutorul înainte de sfârşitul serii.

— Linişte, vocea pătrunzătoare ca de senator a lui Stephen îi readuse pe toţi la ordine. Ştiu că sunteţi bine dispuşi, dar nu uitaţi că mai avem de recuperat două sute cincizeci de mii o sută unu dolari şi douăzeci şi patru de cenţi.

— Nu trebuie, pentru nimic în lume, să uităm cei douăzeci şi patru de cenţi, Stephen.

— Parcă nu aveai o gură aşa mare prima oară când ai mâncat aici, Jean-Pierre:

Cândva un om care a vândut pielea de leu
Cât fiara mai era încă în viaţă,
Ucis a fost tocmai când îl vâna.

La masă se aşternu tăcerea.

— Harvey mai datorează încă echipei bani şi va fi la fel de greu să obţinem ultimul sfert, cum a fost şi cu primele trei sferturi. Înainte de a trece cuvântul lui James, vreau să rămână notat că interpretarea rolului său la Clarendon a fost absolut strălucită.

Robin şi Jean-Pierre, fiind şi ei de acord, bătură în masă ca semn de apreciere.

— Şi acum, James, suntem numai urechi.

Din nou în cameră domni tăcerea.

— Planul meu este aproape complet, începu James.

Ceilalţi îl priveau fără să-l creadă.

— Dar trebuie să vă spun ceva care sper că îmi va permite un mic răgaz, înainte de a trece la acţiune.

— Te însori.

— Ai dreptate, Jean-Pierre, ca de obicei.

— Am fost sigur de când ai intrat pe uşă. Când o vom întâlni, James?

— Nu înainte de a fi prea târziu ca ea să se răzgândească. Stephen îşi consultă agenda.

— Cât timp ne ceri să te păsuim?

— Anne şi cu mine ne căsătorim pe data de 3 august, la Boston. Mama ei e americană, explică James, şi, cu toate că Anne trăieşte în Europa, doreşte să sărbătorim nunta la ea acasă. Urmează luna de miere, după care intenţionăm să ne întoarcem în Anglia, în 25 august. Acţiunea mea împotriva lui Metcalfe va trebui să aibă loc în 15 septembrie, ziua când bursa îşi încheie conturile.

— Sunt sigur că cererea ta poate fi acceptată, James. E toată lumea de acord?

Robin şi Jean-Pierre dădură din cap.

James se lansă în explicarea planului pe care îl concepuse.

— Voi avea nevoie de un telex şi de şapte telefoane, instalate la mine în apartament. Jean-Pierre va trebui să fie la Paris, la bursă, Stephen, la Chicago, la piaţa de mărfuri şi Robin, la Londra, la Lloyds. Vă voi prezenta dosarul albastru complet când mă voi întoarce din luna de miere.

Toţi erau muţi de admiraţie şi James se opri, pentru a spori efectul dramatic.

— Foarte bine, James, spuse Stephen. Vom aştepta cu interes amănuntele. Mai ai şi alte instrucţiuni?

— Mai întâi tu, Stephen, va trebui să cunoşti zilnic preţul aurului la deschiderea şi închiderea burselor de la Johannesburg, Zürich, New York şi Londra, toată luna următoare. Jean-Pierre, tu trebuie să cunoşti cursul mărcii germane, al francului francez şi al lirei sterline, în raport cu dolarul. Zilnic, în aceeaşi perioadă. Iar Robin trebuie să înveţe până în 2 septembrie să folosească un telex şi un aparat PBX cu opt linii. Trebuie să ajungi să fii la fel de competent ca un operator telefonic internaţional.

— Tu te alegi întotdeauna cu sarcinile cele mai uşoare, Robin, nu-i aşa?

— Nu poţi...

— Tăceţi din gură, amândoi, îi apostrofă James.

Chipurile lor exprimau surpriză şi respect.

— Am scris fiecăruia dintre voi ce are de făcut.

James dădu câte două foi bătute la maşină fiecărui membru al echipei.

— Ataşaţi acestea la dosarele voastre, numerotându-le şaptezeci şi patru şi şaptezeci şi cinci, şi vă vor da de lucru pentru cel puţin o lună. Şi, în sfârşit, sunteţi toţi invitaţi la nunta domnişoarei Anne Summerton cu James Brigsley. Timpul e prea scurt ca să vă mai trimit invitaţii formale, dar am rezervat locuri pentru noi toţi într-un avion B747 care pleacă în după-amiaza zilei de 2 august şi camere la hotelul Ritz din Boston. Sper că îmi veţi face cinstea să-mi fiţi cavaleri de onoare.

Până şi James era impresionat de propria lui eficienţă. Ceilalţi primiră biletele de avion şi instrucţiunile cu uimire.

— Ne întâlnim la aeroport la trei şi în timpul zborului vă voi examina, să văd dacă v-aţi însuşit instrucţiunile.

— Am înţeles, să trăiţi! spuse Jean-Pierre.

— Tu, Jean-Pierre, va trebui să te pregăteşti atât la franceză cât şi la engleză, deoarece urmează să susţii conversaţii transatlantice în ambele limbi şi să pari expert în schimbul valutelor străine.

În seara aceea nu mai făcură glume pe socoteala lui James, iar el, conducând maşina spre Londra, pe autostradă, se simţea alt om. Nu numai pentru că fusese eroul operaţiunii desfăşurate la Oxford. Acum ceilalţi trei alergau pentru el. Va ieşi în frunte şi-l va uimi pe tatăl său.

De data aceasta James fu cel care ajunse primul, iar ceilalţi veniră după el la întâlnirea de pe aeroportul Heathrow. Reuşise să se impună şi era hotărât să-şi menţină poziţia. Robin ajunse ultimul, purtând cu el un braţ de ziare.

— Nu vom lipsi decât o zi, spuse Stephen.

— Ştiu, dar întotdeauna simt lipsa ziarelor englezeşti, aşa că am adus ca să avem şi pentru mâine.

Jean-Pierre îşi ridică braţele în sus, într-o manifestare galică de exasperare. Îşi expediară bagajele prin terminalul nr. 3 şi se urcară în avionul companiei British Airways, un Boeing 747, care zbura spre Aeroportul Internaţional Logan.

— Arată ca un teren de fotbal, spuse Robin, care urca pentru prima oară într-un jumbo jet.

— Au loc trei sute cincizeci de persoane. Cam acelaşi număr ca al spectatorilor pe care i-ar merita majoritatea echipelor englezeşti de fotbal, spuse Jean-Pierre.

— Nu vă mai certaţi, îi mustră James, nedându-şi seama că erau nervoşi din cauza călătoriei şi încercau doar să-şi atenueze tensiunea. Mai târziu, când avionul îşi luă zborul, amândoi se prefăceau că citesc, dar, când depăşiră o mie de metri înălţime şi se stinse lumina de pe anunţul „legaţi-vă centurile", amândoi reveniră la forma lor obişnuită.

Echipa ajută timpul să treacă mestecând, fără multă tragere de inimă, o cină compusă din pui rece şi vin algerian, servită în farfurii şi tacâmuri de plastic.

— Sper din toată inima, James, spuse Jean-Pierre, că socrul tău ne va hrăni mai bine.

După cină, James le dădu voie să se uite la film, dar le spuse că de îndată ce se va sfârşi îi va examina pe fiecare în parte. Robin şi Jean-Pierre se mutară cu cincisprezece rânduri mai în spate, să vadă filmul *The Sting*. Stephen rămase la locul lui, ca să fie torturat de James.

James îi înmână o foaie bătută la maşină, cu patruzeci de întrebări privind preţul aurului în toată lumea şi fluctuaţiile lui pe piaţă, în ultimele patru săptămâni. Stephen completă răspunsurile în douăzeci şi două de minute şi James nu fu mirat să vadă că toate răspunsurile erau corecte. El fusese tot timpul coloana vertebrală a echipei şi judecata sa logică îl învinsese pe Harvey Metcalfe.

Stephen şi James mai aţipiră puţin până la întoarcerea lui Robin şi Jean-Pierre, care primiră şi ei câte patruzeci de întrebări. Robin avu nevoie de treizeci de minute, răspunzând corect la treizeci şi opt din patruzeci, Jean-Pierre, în douăzeci şi şapte de minute răspunse la treizeci şi şapte.

— Stephen a răspuns la toate patruzeci, îi anunţă James.
— Nu mă miră, spuse Jean-Pierre.
Robin părea puţin ruşinat.
— Până în 2 septembrie să răspundeţi şi voi tot aşa.
Amândoi clătinară afirmativ din cap.
— Voi aţi văzut filmul acesta? întrebă Robin.
— Nu, spuse Stephen. Mă duc rar la cinematograf.
— Personajele din film nu se compară cu noi. Dau o singură lovitură şi nici măcar nu păstrează banii.
— Încearcă să dormi, Robin.
Cina, filmul şi întrebările lui James duraseră aproape cât cele şase ore de zbor şi toţi aţipiră în ultima jumătate de oră, pentru a fi treziţi brusc de o voce:
— Vorbeşte comandantul aeronavei. Ne apropiem de Aeroportul Internaţional Logan, cu o întârziere de douăzeci de minute. Vom ateriza probabil la şapte şi un sfert, peste aproximativ zece minute. Sper că v-a plăcut zborul şi veţi mai călători cu British Airways.
Vama dură ceva mai mult decât de obicei, deoarece toţi aduseseră daruri pentru nuntă şi nu voiau ca James să le vadă. Întâmpinară mari dificultăţi să explice ofiţerului de la vamă de ce cele două ceasuri Piaget aveau pe dos inscripţia: „O parte a profiturilor ilicite de pe urma lui Prospecta Oil. Cei trei care au avut planuri."
Când scăpară în sfârşit de vamă, o găsiră pe Anne aşteptându-i la ieşire, cu un Cadillac mare, al cărui şofer urma să-i ducă la hotel.
— Acum înţelegem de ce ţi-a trebuit atât de mult timp până să vii şi tu cu un plan: ai fost pe bună dreptate sustras. James, eşti iertat pe deplin, spuse Jean-Pierre şi îşi aruncă braţele în jurul Annei, cum numai un francez o poate face. Robin se prezentă şi o sărută uşor pe obraz. Stephen dădu mâna cu ea destul de formal. Se îngrămădiră în maşină, Jean-Pierre aşezându-se lângă Anne.
— Domnişoară Summerton, se bâlbâi Stephen.
— Spune-mi Anne.
— Recepţia va fi la hotel?
— Nu, răspunse Anne. Acasă la părinţii mei, dar veţi avea o maşină care vă va conduce acolo după ceremonie. Singurul lucru pe care îl las în grija voastră este ca James să ajungă la biserică la trei şi jumătate. De rest nu trebuie să vă preocupaţi. Am uitat să-ţi spun, James, tatăl şi mama ta au sosit ieri şi stau cu părinţii mei. Ne-am gândit că nu ar fi o idee bună să petreci seara aceasta acasă, deoarece mama se agită pentru toate.
— Cum doreşti tu, draga mea.
— Dacă te răzgândeşti de astăzi până mâine, spuse Jean-Pierre,

eu sunt disponibil. Nu sunt binecuvântat cu sânge nobil, dar există două, trei compensaţii pe care noi francezii le putem oferi.

Anne zâmbi în sinea ei. Ai sosit prea târziu, Jean-Pierre. În orice caz, nu-mi plac bărbaţii cu barbă.

— Dar eu numai..., începu Jean-Pierre.

Ceilalţi îl săgetară cu privirea.

La hotel îi lăsară pe Anne şi James singuri, în timp ce ei se duseră să despacheteze.

— Au aflat, iubitule?

— Habar n-au, răspunse James. Mâine vor avea cea mai mare surpriză a vieţii lor.

— Planul tău e gata?

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Ştii, am şi eu unul, spuse Anne. Al tău când e planificat?

— Pe 13 septembrie.

— Câştig eu prin urmare. Al meu e mâine.

— Ce spui? Nu trebuia să...

— Nu-ţi face griji. Tu concentrează-te să te însori... cu mine.

— N-am putea să mergem undeva?

— Nu, nebun ce eşti! Nu poţi aştepta până mâine?

— Te iubesc atât de mult.

— Du-te şi te culcă, prostuţule. Şi eu te iubesc, dar trebuie să merg acasă, sau nimic nu va fi gata la timp.

James luă liftul până la etajul şapte şi se întâlni cu ceilalţi, ca să bea o cafea.

— Joacă cineva douăzeci şi unu?

— Nu cu tine, piratule, spuse Robin. Pe tine te-a antrenat cel mai mare pungaş în viaţă.

Echipa era în formă şi aşteptau cu nerăbdare nunta. În ciuda fusului orar, plecară fiecare în camera lui mult după miezul nopţii. Chiar şi atunci, James mai rămase un timp treaz, frământându-l o întrebare: Oare ce şotie mai pregăteşte de data aceasta?

20

În luna august, Bostonul este printre cele mai frumoase oraşe ale Americii. Echipa luă un mic dejun copios în camera lui James.

— Eu nu cred că o merită, spuse Jean-Pierre. Tu eşti şeful echipei, Stephen. Mă ofer să-i iau eu locul.

— Te va costa două sute cincizeci de mii de dolari.

— Sunt de acord, spuse Jean-Pierre.

— Nu ai două sute cincizeci de mii de dolari, spuse Stephen. Ai doar o sută optzeci şi şapte de mii patru sute şaptezeci şi patru de dolari şi şaizeci şi nouă de cenţi, un sfert din ce am încasat până acum, deci hotărârea mea este ca James să rămână mirele.

— Acesta-i un complot anglo-saxon, spuse Jean-Pierre; când James îşi va fi realizat, cu succes, planul şi voi avea întreaga sumă, am să redeschid negocierile.

Statură mult timp astfel, glumind şi râzând, în timp ce mâncau pâine prăjită şi beau cafea. Stephen îi privea cu drag, gândindu-se cu regret cât de rar se vor întâlni când, *dacă,* se corectă el, operaţia lui James se va încheia cu succes. Dacă Harvey Metcalfe ar fi avut vreodată o asemenea echipă de partea lui şi nu împotriva lui, ar fi ajuns cel mai bogat om din lume.

— Visezi, Stephen.

— Da, îmi pare rău. Nu trebuie să uit că Anne mi-a dat o sarcină.

— Iar începem, spuse Jean-Pierre. La ce oră să ne prezentăm, profesore?

— De acum într-o oră, să inspectăm ţinuta lui James şi să-l ducem la biserică. Jean-Pierre, tu vei cumpăra patru garoafe: trei roşii şi una albă. Robin, tu aranjează cu taxiul, iar eu mă voi ocupa de James.

Robin şi Jean-Pierre plecară, cântând voioşi *La Marseillaise* pe două voci. James şi Stephen îi priveau cum pleacă.

— Cum te simţi, James?

— Grozav. Îmi pare doar rău că nu mi-am realizat planul înainte de ziua aceasta.

— Nu are nici o importanţă. 13 septembrie va fi destul de devreme. În orice caz, o pauză nu o să ne facă rău.

— N-am fi reuşit fără tine, ştii asta, nu-i aşa, Stephen? Am fi toţi în pragul ruinei, iar eu nici nu aş fi întâlnit-o pe Anne. Îţi datorăm toţi atât de mult!

Stephen privea lung pe fereastră, incapabil să răspundă.

— Trei roşii şi una albă, spuse Jean-Pierre, cum mi s-a poruncit. Şi presupun că cea albă este pentru mine.

— Prinde-o la reverul lui James. Nu după ureche, Jean-Pierre.

— Arăţi formidabil, totuşi nu reuşesc să văd ce a găsit Anne la tine, spuse Jean-Pierre, prinzând garoafa la butoniera lui James. Deşi erau toţi patru gata de plecare, tot mai aveau o jumătate de oră la dispoziţie, înainte de sosirea taxiului. Jean-Pierre deschise o sticlă de

şampanie şi băură în sănătatea lui James, a Maiestăţii sale regina, a preşedintelui Statelor Unite şi, în cele din urmă, simulând că o fac în silă, băură şi pentru preşedintele Franţei. Când sticla se goli, Stephen consideră că e mai înţelept să plece imediat şi îi târî pe ceilalţi trei jos, la taxiul care aştepta.

— Fii tare James, suntem alături de tine. Şi îl înghesuiră în spate.

Taxiul nu făcu decât câteva minute până la biserica Trinity, în Copley Square, iar şoferul nu regretă că scapă de ei.

— E ora trei şi un sfert. Anne va fi mulţumită de mine, spuse Stephen.

Îl conduse pe mire în banca din faţă, pe partea dreaptă a bisericii, în timp ce Jean-Pierre făcea ochi dulci celor mai drăguţe fete. Robin ajută la împărţitul anunţurilor de căsătorie, iar cei o mie de oaspeţi, dichisiţi din cale afară, aşteptau mireasa.

Stephen tocmai venise în ajutorul lui Robin pe scările bisericii şi Jean-Pierre se apropie şi el ca să le sugereze să se aşeze pe locurile lor, când Rolls Royce-ul îşi făcu apariţia. Rămaseră ţintuiţi pe scări de frumuseţea Annei, îmbrăcată într-o rochie de mireasă Balenciaga. Cobori apoi şi tatăl ei. Îl luă de braţ şi începură să urce scările.

Cei trei stăteau nemişcaţi, ca nişte oi sub privirea unui piton.

— Ticălosul.

— Cine a păcălit pe cine?

— Probabil că ea a ştiut totul de la început.

Harvey le surise vag şi trecu mai departe, cu Anne la braţ.

Înaintară prin mijlocul bisericii.

— Doamne Sfinte, se gândi Stephen. Nu a recunoscut pe nici unul dintre noi.

Îşi ocupară locurile în rândurile din spate, de unde numeroşii invitaţi nu-i puteau auzi. Organistul încetă să cânte când Anne ajunse la altar.

— Harvey nu poate să ştie, spuse Stephen.

— Cum ai ajuns la această concluzie? întrebă Jean-Pierre.

— Pentru că James nu ne-ar fi pus în nici un caz în această situaţie dacă nu ar fi trecut şi el examenul la o dată anterioară.

— Logic, spuse Robin.

— Vă cer la amândoi să-mi răspundeţi, aşa cum veţi răspunde la Judecata de Apoi, când tainele tuturor inimilor vor fi date în vileag...

— Mie mi-ar plăcea să aflu vreo două, trei taine chiar acum, spuse Jean-Pierre. Prima ar fi, de cât timp ştie Anne?

— James Clarence Spencer vrei să o iei cu cununie pe femeia aceasta şi să trăiţi împreună, aşa cum a lăsat Dumnezeu, în starea

binecuvântată de soţ şi soţie? Vrei să o iubeşti, să o ocroteşti, să o respecţi şi să-i fii alături la rău şi la bine şi renunţând la toţi ceilalţi, să fii numai al ei, cât timp veţi trăi amândoi?

— Vreau.

— Rosalie Arlene, vrei să iei de soţ pe acest bărbat...

— După părerea mea, spuse Stephen, putem considera că şi ea este un membru complet instruit al echipei; de altfel, ar fi fost cu neputinţă să reuşim la Monte Carlo şi la Oxford.

—... cât timp veţi trăi amândoi?

— Vreau.

— Cine aduce această femeie să se căsătorească cu acest bărbat?

Harvey îşi făcu loc, luă mâna Annei şi o dădu preotului.

— Eu, James Clarence Spencer, te iau pe tine, Rosalie Arlene, să-mi fii soţie...

— În afară de asta, de ce să ne recunoască, o dată ce nu ne-a văzut pe fiecare dintre noi decât o singură dată şi nu aşa cum suntem în realitate, continuă Stephen.

— ... şi îţi făgăduiesc să-ţi fiu credincios.

— Eu, Rosalie Arlene, te iau pe tine, James Clarence Spencer, să-mi fii bărbat cu cununie...

— Dar, dacă stăm prea mult aici în preajmă, s-ar putea să-i dăm posibilitatea să-şi dea seama, spuse Robin.

— Nu neapărat, declară Stephen. Nu avem de ce să intrăm în panică. Secretul nostru a fost întotdeauna să-l prindem în afara terenului propriu.

— Dar acum e pe teren propriu, spuse Jean-Pierre.

— Nu, nu este. E ziua nunţii fiicei sale, o situaţie care este complet străină de acest om. Fireşte, îl evităm la recepţie, dar fără să bată la ochi.

— Va trebui să mă ţii de mână, zise Robin.

— Sunt gata, se oferi Jean-Pierre.

— Adu-ţi aminte să te comporţi natural.

— ... şi de aceea îţi făgăduiesc să-ţi fiu credincioasă.

Anne era tăcută şi timidă, vocea ei abia ajungea la cei trei. Vocea lui James era limpede şi hotărâtă.

— Cu acest inel vă cunun, cu trupul meu vă venerez şi vă înzestrez cu toate bunurile mele lumeşti...

— Şi cu câteva de ale noastre, adăugă Jean-Pierre.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin. Să ne rugăm, intonă preotul.

— Eu ştiu pentru ce am să mă rog, mărturisi Robin. Să ne eliberăm de sub puterea duşmanului nostru şi din mâinile tuturor

celor care ne urăsc.

— O, Dumnezeule Atotputernic, Creatorul Cerului şi al Pământului...

— Ne apropiem de sfârşit, spuse Stephen.

— Aceasta-i o frază nefastă? constată Robin.

— Linişte, spuse Jean-Pierre. Sunt de acord cu Stephen. Îl cunoaştem acum pe Metcalfe. Poţi să te calmezi.

— Pe cei pe care i-a unit Dumnezeu, nici un om să nu-i mai despartă.

Jean-Pierre continua să murmure, dar nu suna a rugăciune.

Orga atacă *Marşul nupţial* al lui Händel şi toţi îşi întoarseră gândurile spre ceremonia care se sfârşise. Lordul şi lady Brigsley ieşiră, trecând prin mijlocul bisericii, şi două mii de ochi zâmbitori îi priveau. Stephen părea amuzat, Jean-Pierre, invidios, iar Robin, nervos. James surâse în extaz, trecând pe lângă ei.

După zece minute în care au făcut fotografii pe scările bisericii, Rolls Royce-ul duse cuplul de tineri căsătoriţi la Lincoln, la casa lui Metcalfe. Harvey şi contesa de Louth luară a doua maşină, contele şi Arlene, mama Annei, pe a treia. Stephen, Robin şi Jean-Pierre îi urmară cu vreo douăzeci de minute mai târziu, discutând dacă e bine sau nu să înfrunte leul la el în cuşcă.

Casa în stil georgian a lui Harvey Metcalfe era magnifică, cu o grădină orientală coborând spre lac, straturi largi de trandafiri şi, în seră, mândria şi bucuria lui, colecţia de orhidee rare.

— Nu mi-am închipuit nidodată că am să văd toate acestea? spuse Jean-Pierre.

— Nici eu, spuse Robin. Şi acum, că le văd, nu mă simt prea feridt.

— Hai să ne luăm inima în dinţi, spuse Stephen, cred că e bine să nu stăm împreună, ci să intrăm unul câte unul, lăsând cel puţin douăzeci de persoane între noi. Mă duc eu primul, apoi tu, Robin, iar tu, Jean-Pierre, al treilea, la nu mai puţin de douăzeci de persoane în urma lui Robin; şi poartă-te cât mai firesc. încă ceva, când vă apropiaţi, ascultaţi conversaţiile. Încercaţi să găsiţi pe cineva care să fie prieten cu Harvey şi băgaţi-vă imediat în faţa lui. Astfel, când vă va veni rândul să daţi mâna, ochii lui Harvey vor fi deja la persoana de după voi; pe voi nu vă cunoaşte şi doreşte să vorbească cu cel care urmează. În felul acesta vom scăpa.

— O idee strălucită, profesore, spuse Jean-Pierre.

Coada părea nesfârşită. O mie de persoane se perindau prin faţa mâinilor întinse ale domnului şi doamnei Metcalfe, ale contelui şi contesei de Louth şi ale lui Anne şi James. Stephen reuşi în cele din

urmă şi trecu cu steagul sus.

— Sunt atât de bucuroasă că ai putut veni, spuse Anne.

Stephen nu răspunse.

— Ce bine îmi pare că te văd.

— Toţi îţi admirăm planul, James.

Stephen se strecură în sala principală de bal şi se ascunse după o coloană, tocmai în capătul celălalt, cât putu de departe de tortul uriaş de nuntă, cu multe etaje, care era la mijloc.

Robin fu următorul şi se feri să-l privească pe Harvey în ochi.

— Ce drăguţ din partea ta să vii de la aşa distanţă, spuse Anne.

Robin mormăi ceva nedesluşit.

— Sper că te-ai simţit bine astăzi, Robin.

Era clar că James se distrează de minune. După ce trecuse şi el printr-o situaţie similară, datorită Annei, îl amuza acum copios îngrijorarea echipei.

— Eşti un ticălos, James.

— Nu vorbi aşa tare, bătrâne. Mama şi tata ar putea să te audă.

Robin scăpă şi el, pierzându-se în sala de bal, şi, după ce căută în spatele tuturor coloanelor, dădu de Stephen.

— Ai trecut cu bine?

— Cred că da, dar nu mai vreau să dau ochii cu el în viaţa mea. La ce oră pleacă avionul?

— La opt seara. Nu intra în panică. Uită-te după Jean-Pierre.

— Bună idee a avut că nu şi-a ras barba, spuse Robin.

Jean-Pierre dădu mâna cu Harvey, care era deja preocupat de invitatul următor, căci Jean-Pierre, prin rugăminţi şi târguieli neruşinate, reuşise să se aşeze în faţa unui bancher din Boston care era vădit prieten apropiat al lui Harvey.

— Îmi pare bine să te văd, Marvin...

Jean-Pierre scăpase. O sărută pe Anne pe amândoi obrajii, îi şopti la ureche: „Game, set şi meci pentru James" şi plecă în căutarea lui Stephen şi Robin. Uită ce i se spusese de la bun început când dădu cu ochii de prima domnişoară de onoare.

— V-a plăcut nunta? întrebă ea.

— Bineînţeles. Eu întotdeauna judec o nuntă după domnişoarele de onoare, nu după mireasă.

Fata se înroşi de plăcere.

— Probabil că aceasta a costat o avere, continuă ea.

— Da, draga mea, şi ştiu ai cui sunt banii, spuse Jean-Pierre, trecându-şi un braţ pe după talia ei.

Patru mâini îl înhăţară pe Jean-Pierre, care protesta, şi fără ceremonie îl traseră după coloană.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jean-Pierre. Nu are nici o zi mai mult de şaptesprezece ani. Nu vrem să fim închişi pentru seducere de minore, pe lângă hoţie. Bea asta şi poartă-te cum se cuvine.

Robin îi puse un pahar de şampanie în mână.

Şampania curgea în valuri şi chiar Stephen băuse un pic prea mult. Toţi se sprijineau de coloană ca să-şi ţină echilibrul, în momentul în care maestrul de ceremonii ceru să fie tăcere.

— *My lords,* doamnelor şi domnilor, păstraţi, vă rog, tăcere, vorbeşte vicontele Brigsley, mirele.

James ţinu o cuvântare impresionantă. Actorul din el ieşi la iveală; americanii erau vrăjiţi. Până şi tatăl său îl privea cu admiraţie. Maestrul de ceremonii îi dădu apoi cuvântul lui Harvey, care vorbi mult şi tare. Nu-i scăpă nici gluma lui favorită despre prinţul Charles, la care invitaţii râseră din toată inima, cum se râde întotdeauna la nunţi, chiar pentru glumele cele mai slabe. În încheiere propuse să se bea un pahar pentru mireasă şi mire.

După ce încetară aplauzele şi se ridică din nou tumultul vocilor, Harvey scoase un plic din buzunar şi îşi sărută fiica pe obraz.

— Rosalie, iată un mic dar de nuntă pentru voi, ca să mă recompensez pentru că mi-aţi îngăduit să-l ţin pe Van Gogh. Ştiu că va fi bine folosit.

Harvey îi trecu plicul alb. În el se afla un cec de două sute cincizeci de mii de dolari. Anne îşi sărută tatăl cu o afecţiune sinceră.

— Îţi mulţumesc, tată, te asigur că James şi cu mine îl vom folosi cum se cuvine.

Se duse să-l caute pe James şi îl găsi asediat de un grup de matroane americane.

— E adevărat că eşti rudă cu regina?

— N-am mai întâlnit niciodată un lord în carne şi oase... Sper că o să ne invitaţi la castel?

— Nu sunt castele pe King's Road, spuse James, fericit să fie salvat de Anne.

— Scumpule, ai un minut şi pentru mine?

James se scuză şi o urmă pe Anne, dar se găsiră aproape în imposibilitatea de a scăpa de mulţime.

— Uită-te ce am aici, spuse ea. Repede.

James luă cecul.

— Doamne Sfinte, două sute cincizeci de mii de dolari.

— Ştii ce am de gând să fac cu ei, nu-i aşa?

— Da, draga mea.

Anne porni în căutarea lui Stephen, Robin şi Jean-Pierre, ceea ce nu era treabă uşoară, deoarece tot mai erau ascunşi, în colţul cel mai

îndepărtat. Reuşi în sfirşit să dea de ei, auzind chicoteli şi întrebarea: „Cine doreşte să devină milionar?" de după o coloană.

— Vrei să-mi înprumuţi un stilou, Stephen?

Trei stilouri ţîşniră imediat spre ea.

Luă cecul din mijlocul buchetului şi scrise pe spatele lui: „Rosalie Brigsley, pentru Stephen Bradley". I-l înmână.

— Ţie, nu-i aşa?

Toţi trei se uitară la cec. Anne fugi, înainte ca ei să facă vreun comentariu.

— Ce mai fată a luat James al nostru! spuse Jean-Pierre.

— Eşti beat, mă broscoiule.

— Cum îndrăzneşti, domnule, să insinuezi că un francez s-ar putea îmbăta cu şampanie? Cer satisfacţie. Alege-ţi arma.

— Dopuri de şampanie.

— Linişte, îi mustră Stephen. O să vă daţi de gol.

— Mai bine spune-mi, profesore dragă, cum stăm acum cu socotelile.

— Chiar la asta mă gândeam şi eu, spuse Stephen.

— Nu se poate! exclamară Robin şi Jean-Pierre la unison, dar erau prea fericiţi ca să mai protesteze.

— Ne mai datorează o sută unu dolari şi douăzeci şi patru de cenţi.

— Dezgustător, spuse Jean-Pierre. Să dăm foc casei.

Anne şi James plecară să se schimbe, în timp ce Stephen, Robin şi Jean-Pierre se străduiră să mai bea ceva şampanie. Maestrul de ceremonii anunţă că mireasa şi mirele vor pleca peste aproximativ cincisprezece minute şi invită oaspeţii să se adune în holul principal şi în curte.

— Veniţi, trebuie să-i vedem cum pleacă, spuse Stephen.

Băutura îi făcuse mai curajoşi şi se aşezară lângă maşină. Stephen îl auzi pe Harvey spunând:

— Fir-ar să fie! Numai eu trebuie să mă gândesc la toate?

Îl văzu apoi privind în jur spre invitaţi, până când ochii i se opriră la cei trei. Stephen simţi cum îl lasă genunchii, văzând că Harvey îi face semn.

— Hei, nu ai fost unul dintre cavalerii de onoare?

— Ba da, domnule.

— Rosalie trebuie să plece dintr-un moment într-altul şi nu sunt flori pentru ea. Numai Dumnezeu ştie ce s-a putut întâmpla, dar eu nu văd nici o floare. Ia o maşină. Este o florărie pe şosea, la vreun kilometru jumătate de aici, dar grăbeşte-te.

— Da, domnule.

— Spune, nu te cunosc de undeva?

— Da, domnule, adică nu, domnule. Mă duc după flori.

Stephen făcu stânga înprejur şi o luă din loc. Robin şi Jean-Pierre care priviseră îngroziţi, crezând în cele din urmă că Harvey îi descoperise, alergară după el. Când ajunse în spatele casei, Stephen se opri şi privi spre un strat cu trandafiri de o rară frumuseţe. Robin şi Jean-Pierre trecură glonţ pe lângă el, apoi se opriră, se întoarseră şi veniră înpleticin-du-se înapoi.

— Ce naiba ţi-a venit să faci? Culegi flori pentru înmormântarea noastră?

— E doar dorinţa lui Metcalfe. Cineva a uitat de florile pentru Anne şi am cinci minute să fac rost de ele, aşa că apucaţi-vă să culegeţi.

— *Mes enfants,* vedeţi şi voi ceea ce văd eu?

Cei doi priviră în sus. Jean-Pierre se uita vrăjit spre seră.

Stephen se întoarse în grabă cu orhideele de expoziţie în braţe, urmat de Robin şi de Jean-Pierre. Avu exact timpul necesar să i le treacă lui Harvey, înainte ca Anne şi James să iasă din casă.

— Superbe. Sunt florile mele preferate. Cât au costat?

— O sută de dolari, răspunse Stephen, fără să stea pe gânduri.

Harvey îi întinse două hârtii de cincizeci de dolari. Stephen se întoarse, transpirat, îndreptându-se spre Robin şi Jean-Pierre. James şi Anne îşi deschiseră cu greu drum prin mulţime. Nici unul dintre bărbaţii prezenţi nu-şi putea lua ochii de la ea.

— O, tată, orhidee! Cât sunt de frumoase! Anne îl sărută pe Harvey. Ai făcut ca ziua aceasta să fie cea mai minunată din viaţa mea...

Rolls Royce-ul porni încet, îndepărtându-se de mulţime, ca să se înscrie pe drumul ce ducea la aeroport, de unde James şi Anne urmau să ia avionul spre San Francisco, prima lor oprire în drum spre Hawaii. Când maşina luneca făcând înconjurul casei, Anne privi mirată la sera goală şi la florile din braţele ei. James nu observă. Se gândea la altceva.

— Crezi că băieţii or să mi-o ierte vreodată? întrebă el.

— Sunt sigură că vor găsi o cale, iubitule. Dar spune-mi şi mie adevărul. Ai conceput într-adevăr şi tu un plan?

— Ştiam că nu vei rezista şi îmi vei pune această întrebare. Adevărul este că...

Maşina înainta fără efort pe autostradă şi numai şoferul mai auzi răspunsul.

Stephen, Robin şi Jean-Pierre priviră cum oaspeţii încep să se

risipească, majoritatea luându-şi rămas bun de la soţii Metcalfe.

— Să nu mai riscăm încă o dată, spuse Robin.

— Sunt de acord, fu şi părerea lui Stephen.

— Ba hai să-l invităm la cină, spuse Jean-Pierre.

Ceilalţi doi îl înhăţară şi îl aruncară într-un taxi.

— Ce ţii sub haină, Jean-Pierre?

— Două sticle de Krug *dix-neuf cent soixante-quatre*. Părea o cruzime din partea mea să le las acolo singure. Mi-a fost teamă să nu se simtă părăsite.

Stephen rugă şoferul să-i ducă la hotel.

— Ce mai nuntă! Crezi că James concepuse într-adevăr un plan? întrebă Robin.

— N-am cum să ştiu, dar, dacă într-adevăr are unul, va trebui să ne aducă numai un dolar şi douăzeci şi patru de cenţi.

— Ar fi trebuit să-i reţinem şi banii pe care i-a câştigat pariind pe Rosalie la Ascot, se gândi cu voce tare Jean-Pierre.

După ce împachetară şi eliberară camerele de hotel, luară un alt taxi spre Aeroportul Internaţional Logan şi, cu un ajutor consistent din partea personalului de la British Airways, reuşiră să se urce în avion.

— Fir-ar să fie, exclamă Stephen, păcat că am plecat fără să-i luăm şi un dolar şi douăzeci şi patru de cenţi.

21

Ajunşi la bordul avionului, băură şampania sustrasă de Jean-Pierre de la nuntă. Chiar Stephen părea mulţumit, deşi din când în când îşi exprima regretul pentru suma de un dolar şi douăzeci şi patru de cenţi, care lipsea.

— Cât crezi că costă şampania pe care am luat-o? întrebă Jean-Pierre.

— Nu de asta-i vorba. Principiul: Nici un ban în plus, nici un ban în minus.

Jean-Pierre se gândi că nu-i va înţelege niciodată pe oamenii de ştiinţă.

— Nu te necăji, Stephen. Sunt absolut convins că planul lui James va aduce un dolar şi douăzeci şi patru de cenţi.

Stephen ar fi râs, dar se temea să nu-l doară capul.

— Şi când te gândeşti că fata ştia totul!

Ajungând pe aeroportul Heathrow nu avură nici o problemă cu

vama. Scopul călătoriei nu fusese să se întoarcă cu cadouri. Robin se abătu pe la chioşcul de ziare şi luă *Times* şi *Evening Standard.* Jean-Pierre se tocmea cu un şofer de taxi pentru banii pe care îi pretindea ca să-i ducă în centrul Londrei.

— Nu ai de-a face cu nişte afurisiţi de americani care nu cunosc preţurile şi pot fi traşi pe sfoară, spunea el, încă destul de cherchelit.

Taximetristul bodogănea cu voce scăzută, în timp ce îndrepta maşina spre autostradă. Nu avea să fie ziua lui norocoasă.

Robin citea fericit ziarele, fiind una dintre acele puţine persoane care sunt în stare să citească într-un automobil în mişcare. Stephen şi Jean-Pierre se mulţumeau să privească maşinile care treceau pe lângă ei.

— Iisuse Hristoase!

Stephen şi Jean-Pierre tresăriră. Foarte rar îl auziseră pe Robin blestemând. Părea să nu se potrivească cu firea lui.

— Doamne Atotputernice!

Era prea mult pentru ei, dar, înainte de a-l întreba ce s-a întâmplat, Robin începu să citească cu voce tare:

— British Petroleum anunţă că a descoperit un zăcământ de petrol în Marea Nordului care pare că va produce două sute de mii de barili pe zi. Preşedintele companiei, Sir Eric Drake, consideră că e un zăcământ dintre cele mai importante. Cel de al patruzecilea câmp al companiei B.P., unde s-a făcut descoperirea, se află la o milă depărtare de cânpul neexplorat al companiei Prospecta Oil şi zvonurile în legătură cu lovitura dată de B.P. au făcut ca acţiunile Prospecta Oil să ajungă la o valoare record de doisprezece dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi, astăzi, la închiderea tranzacţiilor.

— *Nom de Dieu,* exclamă şi Jean-Pierre. Acum ce ne facem?

— Ei, bine, spuse Stephen. Presupun că va trebui să facem un plan ca să-i dăm banii înapoi.